KNIHY ODVAHY

A DOBRODRUŽSTVÍ

SVAZEK 34



Karel May

DUCH LLANA ESTACADA

Duch Llana Estacada je volným pokračováním knížky, kterou již naši čtenáři dostali do rukou — Syna lovce medvědů. Oba díly zařadil Karel May do jednoho svazku a dal jim společný název: Mezi supy. A je to název opravdu výstižný. Vždyť před *stakemany* si nebyl z vystěhovalců táhnoucích do Kalifornie za zlatem nikdo jistý životem. Tito lidé-dravci přepadávali, loupili a vraždili jednotlivce i celé karavany bez ohledu na barvu pleti. A tu postavil Karel May do služeb dobra svůj patos humanity.

Stejně jako ve svých ostatních knížkách, uvádí autor na scénu tohoto dobrodružného románu řadu známých postav. Jsou to především dva věrní přátelé Old Shatterhand a náčelník Apačů Vinnetou, kteří si „získali úctu a vážnost všech westmanů a o jejichž činech se hovořívalo u všech táborových ohňů". Nechybí tu ani Dlouhý Davy a Tlustý Jemmy, které — spolu s „vědcem" Hobble Frankem — obdařil autor notnou dávkou humoru. A k této skupině čestných westmanů, kteří jsou nositeli ušlechtilých ideálů své doby, přistupuje v Duchu Llana Estacada statečný mladý muž Bloody Fox. Jemu svěřuje tentokrát May hlavní roli, on je mstitelem obětí vrahů řádících na Llanu. Pod jeho velením a za pomoci Old Shatterhanda spojí se běloši a Indiáni k poslednímu a smrtelnému úderu — k vyhlazení „bílého zla prérie".

13-020-64 14/54
Vázaný výtisk 18,- Kčs

Z VYŠLÝCH SVAZKŮ:

A. Ransome: Boj o ostrov — *J. F. Cooper:* Lovec jelenů — *A. Grin:* Cesta nikam — *V. Kocourek:* Vzpoura na lodi Bounty — *A. Ramsome:* Trosečníci z Vlaštovky — *F. Mowat:* Stopy ve sněhu — *J. Hronek:* Zlato na Espaňole — *A. Ransome:* Petr Kachna — *R. Teldy Naim:* Sedm sluncí na sněhu — *J. R. Vávra:* Tvrdá pěst Tuáregů — *R. Sabatini:* Odysea kapitána Blooda — *J. O. Curwood:* Kočovníci severu — *E. T. Seton:* Dva divoši — *A. Laurie:* Dědic Robinsonův — *E. Knight:* Lassie se vrací — *A. Ransome:* Klub Lysek — *J. Gunn:* Chatrč v horách — *J. F. Cooper:* Stopař — *V. Vladko:* Potomci Skytů — *O. Mattson:* Briga Tři lilie — *S. M. Chauffierová:* Ten druhý jsem já — *Sir Arthur Conan Doyle:* Pes baskervillský — *M. Pašek:* Ostrov miliónů drahokamů — *J. F. Cooper:* Průkopníci — *M. Bielicki:* Lacho z rodu Ha — *A. Lindgrenová:* Kalle Blomkvist zasahuje — *P. Gamarra:* Dobrodružství Opeřeného hada — *A. Ransome:* Holubí pošta — *H. H. Swiftová:* Dráha na svobodu — *S. Tatay:* Pušky a holubi — *M. Pašek:* Lovci perel — *A. Branald:* Tisíc a jedno dobrodružství — *A. P. Pearceová:* Poklad v jediné růži — *L. Renn:* Trini — *Y. Mauffret:* Krásná Amaranta — *S. O'Dell:* Ostrov modrých delfínů — *L. Kirlner:* Šifrovaná zpráva — *F. Pilař:* Dýmka strýce Bonifáce — *K. May:* Vinnetou I.—III. díl. — *A. Dumas:* Tři mušketýři I.—II. díl — *H. Melville:* První plavba — *K. May:* Duch Llana Estacada.

PŘIPRAVUJEME:

J. F. Cooper: Prérie
J. Volček: Po stopě
M. Soriano: Nezvěstný plukovník

Karel May

DUCH
LLANA ESTACADA

1966
STÁTNÍ NAKLADATELSTVÍ
DĚTSKÉ KNIHY
PRAHA

Translation © Jiří Bernard 1959, 1966
Illustrations © Zdeněk Burian 1959, 1966

KRVAVÁ LIŠKA



Bloody Fox

Podél potoka, rousajíce se svěžím zeleným porostem, přijížděli na koních dva muži, běloch a černoch.

Sporý, malý bílý chlapík měl na nohou indiánskou obuv a kožené kalhoty a vězel v podivuhodném fraku s prýmky a lesknoucími se mosaznými knoflíky. Kabát býval patrně kdysi modrý a jeho dlouhé šosy splývaly jako splihlé perutě po obou bocích koně. Na jezdcově hlavě seděl obrovský amazonský širák, ozdobený velikým žlutým (zřejmě nepravým) pštrosím perem, a přes plece se mu kývala přehozená ručnice. U opasku mu visely dva revolvery a tři nebo čtyři váčky na střelivo a různé drobnosti. Teď, jak se zdálo, byly docela prázdné.

Černoch byl chlap jako hora, širokých ramen a rozložité postavy. Měl mokasíny a k tomu indiánské legginy, to jest dvě od sebe oddělené nohavice, takže seděl koni přímo na hřbetu, což je pro jezdce výhodné, ovšem tehdy, jede-li bez sedla. Kabát, který se marně snažil obepnout černochovu mohutnou hruď, býval kdysi honosnou uniformou nějakého francouzského důstojníka, jenž bezpochyby zabloudil do Mexika při francouzském vpádu. Bůhví jakými cestami se dostal až k svému nynějšímu černému majiteli. Sloužil mu ovšem prašpatně: byl mu krátký a tak těsný, že jej nemohl dopnout, a černochova široká hruď se v něm vystavovala skoro celá slunečním paprskům. Košili černý jezdec neměl, snad proto, že na Západě nejsou prádelny ani žehlírny. Zato kolem krku mu povlával pestrý, červeně a

bíle kostkovaný šátek, uvázaný vpředu jako vázanka s mohutným uzlem. Na hlavě neměl nic, zřejmě si zakládal na svých bohatých pramenech drobných kadeří. Také on byl ozbrojen dvouhlavňovou puškou, dále nožem, bodlem, které někde patrně našel, a jezdeckou pistolí, pocházející z dávných blahých dob prvních střelných zbraní.

Oba muži – to bylo jasné na první pohled – měli dobré, vytrvalé koně. Třebaže už dnes ujeli řádný kus cesty, klusala obě zvířata bystře, jako kdyby za sebou měla sotva hodinovou vyjížďku jen tak pro zábavu.

„Nevlídná krajina," prohodil mužík se širákem a ukázal pohybem hlavy stranou, tam, kde se ukazovaly za zelenou pobřežní trávou suché juky, dužinaté ajary a vyprahlá odkvetlá medvědí tráva se stonky dobrých patnáct stop vysokými. „Na severu nám bylo líp – co říkáš, Bobe?"

„Massa Frank mít pravdu," přisvědčil tázaný vážně. „Zde massa Bob se nelíbit vůbec. On přát si jen přijít už do Helmers Homu, protože mít hlad jak velryba, která chtít polknout dům."

„Velryba nemůže polknout dům," řekl důležitě muž v modrém fraku. „Má příliš úzké hrdlo."

„Jen kdyby ona otevřít hrdlo jako Bob, když jí. To by ona moci spolknout tři domy naráz!" odpověděl černoch. Usmál se, naklonil se ke svému druhu a řekl: „Jak být ještě daleko k Helmers Homu?"

„Přesně to nevím. Podle toho, co nám řekli dnes ráno, musíme být už každou chvíli u cíle," mínil bílý lovec a náhle přiložil ruku ke svému obrovskému širáku a ukázal napravo přes vodu. „Podívej, Bobe… nevidíš tam jezdce na koni?"

Černoch pohotově zadržel koně, zastínil si rukou oči, chvíli pátral v označeném směru a potom přisvědčil:

„Ano… tam jet jezdec, malý muž na velkém koni. On sem jet přímo k massa Bob a massa Frank."

Ale jezdec, jak se vzápětí ukázalo, nemířil k našim dvěma druhům, nýbrž naopak se tvářil, že je vůbec nepozoruje, a pádil na koni napříč směrem, jímž přijížděli.

„Divný chlap!" zabručel mužík s amazonským širákem. „Tady na Západě je člověk rád, když se setká s lidským stvořením, a tenhle, jak to vypadá, o to zhola nestojí. Podle mého

tedy… buď je to poustevnická povaha, anebo nemá čisté svědomí.“

„Má massa Bob jej zavolat?“

„Zkus to…,“ zabručel mužík. „To tvoje sloní zatroubení uslyší spíš než můj kolibří soprán.“

Ušklíbl se a černý Bob zatím přiložil obě ruce k ústům a z plných plic zařičel:

„*Hallo… hal-looo…* Stá-át! Proč vy ujíždět massa Bob?“

Černý chlapík měl skutečně hlas, že by byl mrtvého probudil k životu. Neznámý jezdec uslyšel a zastavil se. Mužík v širáku pokynul hlavou a oba muži se k němu tryskem rozjeli.

Sotva se trochu přiblížili, poznali, že ten Bobův „malý muž“ je ve skutečnosti mladík sotva odrostlý chlapeckým letům. Měl oděv, jaký nosívají kalifornští kovbojové, totiž celý z bizoní kůže a na švech zdobený třásněmi. Hlavu pokrýval klobouk se širokou střechou, sombrero. Kolem boků měl místo opasku širokou rudou vlněnou šerpu a za ní dvě pistole se stříbrným vykládáním a Bowieův nůž. Přes kolena mu ležela těžká dvouhlavňová kentucká ručnice. Na obou stranách sedla byly připevněny po mexickém způsobu dva kožené chrániče, kryjící jezdcovy nohy před nepřátelskými šípy a oštěpy.

Přes mladý obličej, osmahlý sluncem a při všem mládí už řádně ošlehaný větrem a nepohodou, táhla se z levé strany čela k pravému oku krvavě rudá jizva, asi na dva prsty široká. Propůjčovala mladíkovi bojovný, válečnický výraz. Ostatně vůbec nepůsobil jako sotva dospělý, málo zkušený jinoch – seděl v sedle pevně a vzpřímeně jako starý cvičený jezdec; přidržoval pušku lehce jako pírko a díval se na příchozí svýma temnýma očima zpříma a naprosto nebojácně.

„*Good day, my boy*, dobrý den, chlapče,“ pozdravil jej mužík v modrém fráčku. „Vyznáš se ve zdejší krajině?“

„Jakž takž,“ řekl mladík a přes rty mu přelétl lehký úsměv. Asi tak chtěl vyjádřit podiv nad oslovením „chlapče“.

„Víš, kde je zde Helmers Home?“

„*Yes*.“

„Jak dlouho tam ještě pojedeme?“

„Čím pomaleji, tím déle…“

„*Zounds!* Zatraceně… tak se mi zdá, mladíku, že nemluvíš zrovna moc laskavě!“

„Nejsem mormonský farář.“

„Aha – to je dobré!“ zvolal mužík pobaveně a posunul si širák s čela. „Tak ty se zlobíš, že jsem ti řekl chlapče a že ti tykám…“

„Ani nápad!“ přerušil ho mladík. „Se mnou může mluvit každý tak, jak chce…, ale nesmí se divit, že i já s ním budu mluvit tak, jak chci!“

„Výborně! Znamenitě!“ řekl mužík a dotkl se znovu rukou střechy svého amazonského klobouku. „To se tedy shodneme! Líbíš se mi, tady je má ruka. Můžeš mi taky říkat chlapče a můžeš mi tykat, jestli se ti to líbí. Ale teď mi, prosím tě, rozumně odpověz: jsme v téhle krajině cizí a hledáme Helmers Home. Snad bys nám mohl ukázat cestu?“

Napřáhl při těch slovech pravici. Mladík ji pevně stiskl, přelétl jediným, trochu udiveným pohledem modrý frak a amazonský klobouk a odpověděl:

„Proč ne? Právě tam jedu. Jestli vám to nějak nevadí, můžete jet se mnou.“

Pobídl koně a oba jezdci se k němu přidružili. Odbočili vlevo od potoka, takže teď mířili přímo k jihu.

„Byli bychom jeli kolem vody,“ prohodil mužík a tázavě se podíval na chlapce. „To není správná cesta?“

„Byli byste i tak dojeli k starému Helmersovi – je to ovšem dost velká oklika. Jeli byste ještě asi dvě hodiny, ale my budeme na místě už za tři čtvrtě.“

„To tedy máme štěstí, že jsme tě potkali,“ řekl spokojeně mužík. „Znáš majitele farmy?“

„Velmi dobře.“

„Jaký je to člověk?“

Mladík jel mezi černochem a bělochem. Vrhl teď pohled na oba jezdce a potom s lehkým pokrčením ramen odpověděl:

„Prohlédne každého darebáka na sto honů a jedná jen se slušnými lidmi. Kdo se mu nelíbí, s tím je rychle hotov.“

„Člověk podle mého gusta!“ mínil muž. „Slyšel jsem, že se u něho dá leccos koupit?“

„Není obchodníkem – má v domě trochu věcí, které potřebují lovci. Přenechává jim je levně, když je potřebují. Ale tomu, kdo se mu nezamlouvá, neprodá ani za ryzí zlato.“

„Hm… trochu podivín, ne?“

„Vůbec ne! Ale nechce nic mít s tou sebrankou, která dnes ohrožuje často bezpečnost tady na Západě. Ostatně ho poznáte sami…“ Mladík se odmlčel a po chvíli dodal. „Ještě vám něco řeknu o Helmersovi – jestli tomu budete rozumět: Není Yankee a nemá Yankeeje příliš v lásce. Nesmějte se tomu – je to ve všem všudy člověk ze staré Evropy…“

„Cože?“ vykřikl jaksi rozčileně mužík v modrém fraku. „Proč bych se měl smát, chlapče? Zrovna *já!* Naopak – jsem rád, že tady na Llanu Estacadu potkám někoho, kdo se narodil na témže *komplimentu* jako já!“

Až dosud se mladík tvářil velmi vážně, až zasmušile. Úsměv, který mu při seznámení sotva kmitl kolem rtů, jako by ani nepatřil k jeho tváři. Skoro se až zdálo, že se vůbec neumí od srdce usmát. Ale teď jeho oči vzhlédly teple, přívětivě a trochu ohromeně. Snad nemohl uvěřit svým uším, že místo o *kontinentu* hovořil malý lovec o *komplimentu*.

„Vy nejste Yankee?“ zeptal se.

„Copak to nepoznáte?“

„Podle čeho to mám poznat?“ řekl mladík. „Mluvíte anglicky bezvadně a podle vzhledu bych taky řekl, že jste příbuzný se strýčkem Samem…“

„Ani nápad!“ ohradil se mužík a bouřlivě zavrtěl hlavou, až se rozkymácela široká střecha jeho amazonského klobouku. „Mně nikdo nesmí upírat starou dobrou Evropu – nebo si s ním pohovořím ručně!“

„To si tedy budete se starým Helmersem rozumět,“ podotkl mladík. „Ten také nedá na Evropu dopustit.“

„Tomu se nedivím. Našinec si Yankeeům někdy trochu těžko uvyká…,“ řekl mužík a po chvilce se ozval s novou otázkou: „A co ty? Bydlíš někde poblíž Helmers Homu?“

„Ne, ne. Já žiju… volně… jako pták, jako pták,“ odpověděl mladík.

„Copak nemáš rodiče?“

„Ani jediného příbuzného. Jsem docela sám.“

„Hmm… A jak se vlastně jmenuješ?“

„Říkají mi Bloody Fox, Krvavá liška.“

„Krvavé jméno…,“ zabručel lovec.

„Připomíná krvavou událost. Moji rodiče a celá moje rodina byli povražděni tam v Llanu Estacadu. Jediný já jsem zůstal

naživu. Nalezli mě s rozbitou hlavou. Bylo mi tenkrát osm let –“

„*Heavens!*“ zděsil se muž. „Dobré nebe – a kdo tě zachránil?“

„Pan Helmers mě našel v bezvědomí mezi kaktusy. Vzal mě k sobě domů, ošetřoval mě několik měsíců, a když jsem se konečně dostal z horeček… nevěděl jsem ze své minulosti zhola nic. Ani na jméno jsem si nemohl vzpomenout a dodnes je neznám. Jenom okamžik, kdy jsme byli přepadeni, mi utkvěl pevně v mysli… bohužel… Kdyby téhle vzpomínky nebylo, snad bych žil klidněji. Neštvala by mě neustále po celém Llanu touha pomstít se a najít zločince, kteří…“

Nedokončil a mávl rukou.

„Ale proč ti dali zrovna jméno *Fox?*“ řekl mužík.

„Vykřikoval jsem to slovo neustále při blouznění, jak říkal pan Helmers. Domnívali se, že je to snad jméno mé rodiny.“

„Takže Mr Helmers se ti stal vlastně druhým otcem?“

„Jedině jemu děkuji za život i za všechno ostatní. Snažil se, aby mi vynahradil domov – ale co je to všechno platné, nevydržel jsem u něho. Musil jsem ven, do Llana, pátrat po zločincích, kteří připravili o život mé nejdražší rodiče, jako… jako… jako sokol krouží kolem místa, kde mu supové roztrhali rodiče, dokud nedopadne vrahy!“

Mladík trhl uzdou tak prudce a nenadále, že kůň se vysoko vzepjal a tlumeně zařičel.

„Ta jizva v tvé tváři… ta svědčí o tom, že ses už bil…“

„Ano,“ přerušil mužíka Bloody Fox prudce. „Ale prosím, dost už o tom. Příliš mě to rozčiluje.“

„Dobrá, mluvme o něčem jiném, třeba o panu Helmersovi,“ souhlasil lovec. „Pročpak se vypravil přes velkou vodu až sem do Ameriky?“

„Ze zlosti. Nepohodl se nějak se svým pánem a ten, protože to byl bezohledný prchlivec, mu dal takové vysvědčení, že nemohl nikde dostat místo. Tak tedy utekl co možná nejdále.“

„Čím byl pan Helmers v Evropě?“

„Vypravoval, že byl nadlesním…“

„Jako já!“ vykřikl lovec.

„Vy jste byl lesníkem?“ řekl Bloody Fox a zkoumavě si prohlédl chlapíka v modrém fraku od hlavy až k patě. „To můžete

čekat, že vás pan Helmers přivítá s otevřenou náručí. Ostatně k němu nemáme daleko. Vidíte tam ten kůl, který je červeně a černě natřen?“

„Ovšem.“

„Tam přijedeme zase k potoku a potom hned za lesem už jsou Helmersova pole.“

„Výborně!“ zaradoval se muž a tvářil se uspokojeně. „Mé zemdlené údy se těší na trochu odpočinku.“

„Ale… až do téhle chvíle jste se ptal vy mne,“ řekl Bloody Fox. „Mohu se teď zeptat na něco také já vás?“

„Například?“

„Například, jestli tenhle černý chlapík, co jede s vámi, není Sliding Bob?“

Černoch, dosud mlčenlivý, poskočil v sedle, jako když ho píchne.

„Och, och…,“ vykřikl, „proč říkat massa Bloody Fox massa Bob tak ošklivě? Proč ho jmenovati Klouzající Bob jako Indián, protože massa Bob vždycky sklouznout s koně? Vždyť jezdit on nyní jako blesk!“

A dobrý Bob – aby na místě dokázal, že mluví pravdu – stiskl své zvíře v slabinách a rozjel se nejprudším tryskem k červenočernému kolu. Lovec v modrém fraku zatím udiveně civěl na mladíka.

„Jak to, že znáš Boba?“

„Znám i vás, jmenujete se přece Hobble Frank?“ zněla odpověď.

„*Good luck!*“ vykřikl lovec. „Docela správně, Hobble Frank…, ale kdo ti to řekl, chlapče, vždyť já jsem tady v těch končinách poprvé a neznám tu živou duši.“

Bloody Fox se usmál:

„Proč bych neměl znát tak proslulého *westmana?* Zejména když mi o něm tolik vypravoval Tlustý Jemmy?“

„U všech všudy… Tlustý Jemmy je přece můj znamenitý přítel… Kde ses s ním setkal?“ vybuchl Hobble Frank, ohromený mladíkovými slovy.

„Před několika dny ve Washita Forku. Vypravoval mi, že máte umluvenou schůzku na Helmers Homu. Je na cestě sem, ale já jsem se vydal na cestu dřív.“

„Výborně! Znamenitě! Nádherně!“ radoval se Hobble Frank.





„A co ti o mně můj starý tlusťoch povídal? Doufám, že mě nepomlouval?!“

„Ani v nejmenším!“ vrtěl hlavou Bloody Fox a usmíval se. „Líčil mi celou vaši cestu na Yellowstone a vůbec si pochvaloval svého přítele Hobble Franka…“

Lovci to zalichotilo. Usmál se a zálibně pokyvoval hlavou.

„Mívali jsme někdy tu a tam spory mezi sebou o různé vážné vědecké otázky, ale naštěstí Jemmy vždycky uznal, že jsme jeden lepší než druhý. Od té chvíle není větších přátel, než jsme my dva… vida, Bob je tady a kůl je tady taky. Kudy dál?“

„Přes řeku a do lesa – to je nejkratší směr. Takový znamenitý jezdec jako Bob přece nepojede prošlapanou cestou…,“ obrátil se Bloody Fox k černochovi.

„Teď mluvit massa Bloody Fox docela správně,“ rozzářil se Bob. „Massa Bloody Fox viděti, že massa Bob jezdit jako Indián. On všude moci proniknouti.“

Přebrodili se přes potok, projeli lesíkem a zanedlouho dorazili k polím, kde Helmers pěstoval kukuřici, oves a brambory. Byla tu těžká, žírná černá země, slibující bohatou úrodu.



Helmers

Uvítal je kamenný dům, vzadu s přistavěnými stájemi a s hospodářským stavením; byla to podélná, jednoduchá přízemní stavba, jen s dvěma patrovými okénky u vikýře. Přede dveřmi rozprostíraly své široké větve dva mohutné duby, kolem jejichž kmenů stálo několik lavic a stolů. Na první pohled bylo vidět, že v pravém křídle stavení jsou obytné místnosti a v levém *store*, obchod, o kterém se zmiňoval Bloody Fox.

U stolu pod stromy seděl starší vousatý muž, kouřící dýmku, osmahlý, rozložitý, se zkoumavým, pronikavým pohledem nezastřeně upřeným na příchozí. Byl to pravý typ vytrvalého a opatrného *westmana*, který musí velmi těžce pracovat, aby se uživil.

„*Hallo*, Bloody Foxi, buď pozdraven!“ zvolal, když uviděl mladíka. Přívětivě mu kynul rukou a hned vstával od stolu. „Konečně že ses jednou zas dal vidět. Mám pro tebe novinku.“

„Dobrou? Špatnou?“

„Bohužel špatnou. Supové byli zase na Plainu.“

Plain, Staked Plain, tak říkají Američané, kteří mluví anglicky, poušti Llano Estacado. Oba výrazy – anglický i španělský – mají stejný význam: vyznačkovaná pustina.

Bloody Fox seskočil s koně, nechal ho stát na místě a nedočkavě spěchal k starému muži.

„Co se stalo? Řekni mi všechno,“ naléhal.

„Moc ti toho nepovím. Ale než začnu, představ mě laskavě těmto *gentlemanům*.“

Farmář ukázal na oba příchozí a Bloody Fox přikývl.

„Rád. Toto je Mr Helmers, majitel farmy, a tito dva pánové jsou mí přátelé – Mr Hobble Frank a Mr Sliding Bob. Přijeli k tobě, aby si nakoupili nějaké maličkosti.“

„Nejdřív se snad trochu seznámíme a potom budeme jednat o prodeji. Vidím je přece poprvé.“

„Můžeš být docela klidný,“ řekl Bloody Fox. „Řekl jsem, že jsou to mí přátelé.“

„To je něco jiného… Jste mi, pánové, upřímně vítáni.“

Helmers podal oběma mužům ruku a pokynem pravice je vyzval, aby se posadili za stůl.

„Nejdříve se postaráme o koně, *sir*,“ řekl Hobble Frank. „To je první povinností řádného *westmana*, jak víte.“

„Vidím, že jste správný lovec,“ pochválil ho Helmers a zvědavě si prohlížel chlapíka, který napadal na nohu. „Odveďte si koně za dům, je tam černý Herkules, ve všem vám rád poslouží.“

Když zmizeli, potřásl farmář hlavou a řekl Bloody Foxovi:

„Cos mi to sem přivedl za podivné chlapíky? Ten černý i se svou pletí vypadá jako francouzský důstojník a ten, co kulhá, je jak vystřižený z módního žurnálu před padesáti lety. Trochu silné i na Divoký západ.“

„Nedej se tím mýlit – řeknu ti jediné jméno, a budeš jim okamžitě důvěřovat jako já. Přijeli, protože tu mají počkat na Old Shatterhanda.“

„Chceš říci, že Old Shatterhand přijede sem na Helmers Home?“ vysoukal ze sebe překvapeně starý farmář.

„Správně. Přijede sem Old Shatterhand, a k tomu ještě Tlustý Jemmy, a přijede-li Tlustý Jemmy, přijede ovšem i Dlouhý Davy, to si můžeš domyslet.“

„To všechno ses od nich dozvěděl?“ Farmář vzrušeně dýmal z dýmky a pojednou se zarazil. „Tolik známých lovců – to musím zaběhnout hned k Barušce, aby připravila… –“

„Počkej,“ přerušil Helmerse Bloody Fox a uchopil ho za rameno. „Nejdřív bych rád slyšel, co se stalo na Plainu.“

„Zločin…,“ potřásl hlavou farmář a zhluboka povzdechl „Byly tu před týdnem čtyři rodiny, které chtěly jít přes Llano. Myslím, že nedošly. Wallace se právě vrátil a nepotkal je. To znamená, že je…“

„Orientační tyče na Llanu jsou v pořádku?“

„Právě že ne,“ řekl farmář. „Kdyby Wallace neznal poušť už dvacet let tak dokonale jako vlastní dům, byl by ztracen.“

„Musím k němu, musí mi všechno dopodrobna vyprávět,“ vykřikl Bloody Fox. „Kde je?“

„Nahoře v malém pokoji. Šel spát, ani se jídla nedotkl. Byl strašně unaven.“

Chlapec zmizel v domě a po chvíli se objevil kulhající Hobble Frank.

„*Hallo, master*,“ uvítal ho Helmers, „našli jste černého Herkula?“

„Všechno je v pořádku! Bob a Herkules se starají o koně, ale já spěchám k vám. Dovolte, abych vám stiskl ruku. Jsem nesmírně šťasten, že jsem v téhle krajině nalezl kolegu.“

„Kolegu?“ podivil se farmář. „A kde?“

„Tady. Kde jinde? Bloody Fox mi vypravoval, že prý jste byl ve staré dobré Evropě nadlesním.“

„To je pravda,“ potvrdil farmář.

„Vždyť vám říkám, že jsme kolegové. Já jsem taky nosil flintičku po lese.“

„Skutečně?“ zvolal farmář očividně potěšen. „A kde jste myslivcoval?“

„Moricburk, Sasko,“ odpověděl Hobble Frank.

„Co říkáte!“ podivil se Helmers a hned napřahoval pravici.

„Ale to tedy jsme krajané! Vítejte, příteli, vítejte…“

Helmers tiskl ze všech sil Hobble Frankovi ruku, nutil ho, aby se posadil, a nakonec odběhl do domu a v mžiku přivlekl dvě láhve a dvě sklenice.

„Pivo!“ uvítal farmáře Hobble Frank nadšeně, a když okusil

ze sklenice nápoje, vybuchl ještě bouřlivěji: „A jaké znamenité! To má říz! Snad si nevaříte tenhle vzácný boží dar sám?“

„Ne, ne,“ usmál se farmář, polichocen mužíkovou chválou. „Když se to hodí, objednám si zásobu z Coleman City… na vaše zdraví, Mr Franku!“

Naplnil si sklenici a obřadně si s Hobble Frankem přiťukl.

„Jen, prosím, pane nadlesní, žádné okolky a upejpání. Jsem člověk, jak se říká, k lidem, a nebudete mi přece říkat *Mr Franku*,“ řečnil mužík. „Nepotrpím si na žádnou dvorní *eklektiku* a pro vás budu jednoduše a krátce vždycky jenom *pan kolega*…“

„Děkuji vám a rád přijímám,“ řekl Helmers. „Ale nemýlím-li se, přeřekl jste se trochu; měl jste přece na mysli dvorní *etiketu?*“

„Naprosto ne!“ ohradil se Hobble Frank. „Vím, co mluvím, a vyznám se ve všech odborných *termitech*. Etiketa je nálepka, a žádné dvorní předpisy… Ostatně nevidím tu našeho dobrého Bloody Foxe. Kde vězí?“

„Mám tu jednoho hosta, zašel se k němu na cosi přeptat.“

„Je mi neobyčejně sympatický ten mladík, ačkoliv se s ním znám sotva hodinu. Vyprávěl mi všechno o svém osudu… Chudák chlapec! Tak mě napadá: Z čeho vlastně žije?“

„Občas mi sem přinese několik nuggetů,“ řekl farmář. „Pravděpodobně odkryl naleziště zlata.“

„To mu opravdu přeju. Je to přece hrozná věc, když člověk neví, kde stál jeho rodný krov… hola,“ zvolal pojednou Hobble Frank, ukazuje ke vchodu do domu, „náš Bloody Fox se vrací. A vypadá nějak starostlivě!“

Mladík vypadal skutečně neobyčejně rozrušeně.

„Helmersi, to je strašné, co jsem slyšel,“ volal z dálky. „Wallace mi všechno řekl… nemohu se zbavit myšlenek na ty lidi zavražděné na Llanu…“

„Cože?“ zbystřil pozornost Hobble Frank. „Na Llanu Estacadu byli zavražděni lidé? Kdy se to stalo?“

„To se přesně neví…,“ odpověděl Helmers. „Odešli odtud před osmi dny a na druhý konec pouště dosud nedorazili. To znamená, že zahynuli.“

„Proč? Možná že prostě změnili směr jízdy…,“ mínil mužík.

„Toho se právě bojím," potřásl hlavou Bloody Fox. „Přes Llano vede jen jediná bezpečná cesta… tahle poušť je stejně nebezpečná jako Sahara nebo Gobi, třebaže není tak rozlehlá. Nezapomínejte ale, že tady není ani jediná studna, a k tomu že tu nejsou velbloudi, kteří by dokázali jít několik dní bez vody. Jediný správný směr je vyznačen tyčemi – však také po těch kolících má poušť jméno. Ovšem ten, kdo opustí značky, je beznadějně ztracen. Žízeň a sluneční žár ho zabijí. Vysuší mu mozek tak, že nakonec jezdí kolem dokola v nekonečném kruhu, dokud pod ním neklesne kůň."

„Hrozné…," zamumlal Hobble Frank. „Ale proč by tedy ti lidé opouštěli vyznačenou cestu? Věděli přece o nebezpečí…"

„Totiž: je možné, že jeli podle tyčí…," řekl Helmers neobyčejně vážně, „ale jsou lotři, kteří tyče vytahují a vyznačkují cestu úmyslně falešně…"

„To je… to je prostě něco ďábelského," zhrozil se Hobble Frank. „Může se vůbec něco takového dít?"

„Dokonce se to stává dost často," potřásl hlavou farmář. „Stepní lupiči tímhle způsobem svedou nevinné lidi z cesty… a potom se už ani nemusejí namáhat. Počkají, až oběť zahyne, a bez nesnází ji oloupí."

„A není možné vrátit se podle tyčí zase nazpět?" zeptal se Hobble Frank.

„Obyčejně je na to už pozdě," odpověděl Bloody Fox. „Takový nešťastník se dostane příliš hluboko do pouště. Nestačí se vrátit na místa, kde je travnatá půda."

„Ale… takoví ničemové se přece musí zneškodnit!" vybuchl mužík pobouřeně.

Helmers se právě chystal odpovědět, když si povšiml muže v podivném černém oděvu, který se blížil ke stavení. Byl vytáhlé hubené postavy a v ostré vyzáblé tváři seděly na špičatém nose brýle. Vysoký černý klobouk, který trčel hluboko v týle, mu dodával vzezření duchovního. V ruce držel malý balíček.

Přišoural se nenápadným krokem, lehce se dotkl okraje klobouku a pozdravil:

„*Good day, meššúrs*, dobrý den… Jsem zde dobře u veleváženého pana Johna Helmerse?"

Farmář si příchozího přeměřil pohledem, prozrazujícím, že v tom člověku nenalézá příliš velké zalíbení, a suše odpověděl:

„Helmers se jmenuji a toho veleváženého pána jste si mohl nechat od cesty. Nepotrpím si na žádné obřadnosti. Ale když znáte moje jméno, snad se také sám představíte?“

„Proč ne, *sir?*“ řekl neznámý muž. „Jmenuji se Tobiáš Bohuslav Burton a jsem misionářem Svatých posledních dnů.“

Znělo to pokorně, trochu nábožně a zároveň také nějak drze.

„Hm… tak vy jste mormon,“ pokrčil Helmers rameny. „Upozorňuji vás, že to u mne není žádné doporučení. Říkáte si Svatí posledních dnů – a to je trochu sebevědomé a chvástavé. Nemám rád žádné obracení na víru a uděláte asi nejlíp, když vezmete své misionářské nohy na ramena a poputujete dál.“

To bylo řečeno naprosto jasně, bez obalu, až urážlivě. Ale Burton se tvářil, jako by ani v nejmenším odmítavý tón farmářovy řeči nepostřehl.

„Mýlíte se, pane,“ řekl vlídně, „nepřicházím, abych obyvatele této požehnané farmy obrátil na správnou víru, ačkoliv jejich duše po tom zajisté volá. Hledám však u vás především místo k odpočinku a chtěl bych zde také zahnat hlad a žízeň.“

Helmers se znovu ostře podíval příchozímu do očí a odměřeně pravil:

„Ach tak! No prosím, můžete mít, co potřebujete. Doufejme, že na to máte také peníze.“

Mormon pozvedl oči k nebi, odkašlal si a potom rozpačitě odpověděl:

„Neoplývám poklady tohoto hříšného světa, ale trochu jídla, pití a nocleh budu moci zaplatit…“ Zaváhal a ještě dodal tišším hlasem: „I když jsem s takovým vydáním nepočítal. Slyšel jsem totiž, že dům pana Helmerse je všem otevřený a pohostinný.“

„Kdopak vám tohle řekl?“ mračil se farmář.

„Říkali to v Taylorsvillu, odkud přicházím.“

„To měli pravdu,“ odpověděl Helmers ostře. „Ale zapomněli k tomu dodat, že poskytnu zdarma přístřeší a jídlo jenom tomu, kdo mi je vítán.“

„Cožpak mne mezi takové lidi nepočítáte?“ otázal se pokorně mormon.

„Upřímně řečeno – ne.“

„Ale vždyť jsem vám nic neudělal, a dokonce mě ani neznáte,“ namítl hubený muž.

„To je všechno pravda, ale když se tak na vás dívám, říkám si, že od vás by se člověk mohl nadít všeho. Nemějte mi to za zlé, *sir* – vaše tvář se mi příliš nezamlouvá…“

„Je osudem spravedlivých na této zemi, že jsou podezíráni a zneuznáváni,“ řekl mormon vlídně a sklopil s povzdechem zrak. „Nemohu za svou tvář, právě tak jako vy nemůžete za svou.“

„Hm… Jenže mně se nejvíc ze všeho nelíbí, že to, co vám říkám, tak klidně snášíte,“ řekl Helmers. „K tomu musí mít člověk v těle buď málo krve, nebo málo cti. Tak mě napadá, jestli snad ta vaše tvář ve skutečnosti není jiná, než jakou teď tady ukazujete. A víte, že náramně pochybuji o tom, že jste přišel z Taylorsvillu?“

„Proč o tom pochybujete?“ zeptal se udiveně mormon.

„Poslyšte… kam vůbec máte namířeno?“

„Do Prestonu na Red River…“

„A to podle vás nejkratší cesta vede přes Helmers Home?“

„Ne, ne,“ pospíšil si s odpovědí vyzáblý chlapík. „Ale slyšel jsem tolik vypravovat o vaší laskavosti, že jsem vás chtěl poznat.“

„Abych řekl pravdu – nevím, jestli by vás to *potěšilo*, kdybyste mě opravdu poznal. Kde máte koně?“

„Nemám žádné zvíře.“

„Oho!“ zvolal Helmers. „Snad mi nechcete namluvit, že putujete pěšky! Burtone, cizí člověk, který schová koně a zapře ho, nepřichází s dobrými úmysly.“

„*Mister Helmers*,“ zvolal mormon spínaje ruce, „přísahám, že nemám žádného koně. Putuji světem cestami pokory, v životě jsem neseděl v sedle!“

Helmers se po těch slovech zvedl z lavice, přistoupil k mormonovi, položil mu těžce ruku na rameno a řekl pomalu a důrazně:

„Člověče, to chcete namluvit mně, kdo žije taková léta tady na pomezí? Vždyť vidím, jak máte kalhoty odřené od jízdy na koni! A co ty díry od ostruh v botách…“

„To přece nemůžete tak brát,“ vpadl mu do řeči Burton. „Boty jsem koupil a díry v nich už byly.“

„A kdypak jste je koupil?“

„Je to asi dva měsíce…“

„Za dva měsíce byste musel mít ty díry dávno zalepeny prachem a blátem. Nebo se bavíte tím, že je denně propichujete? Včera v noci ostatně pršelo – a vaše boty jsou neposkvrněné jako zrcadlo. Konečně – pramálo mi záleží na tom, jestli se po světě potloukáte na koni nebo na lodi, pro mne za mne, můžete jezdit po prérii třeba na kolečkových bruslích. Ale uznáte, že nechci být v noci pod jednou střechou s člověkem, který je mi podezřelý. Můžete-li zaplatit, dám vám najíst a napít – a potom račte prosím po svých!“

Helmers zavolal do okna farmy několik slov a pak se vrátil k svým přátelům, zatímco mormon, s výrazem člověka, kterému bylo nesmírně ukřivděno, odložil na stůl svůj balíček, sepjal ruce a bolestně potřásal hlavou.

Za několik okamžiků vyšla z domu starší, statná, dobře vypadající žena. Před mormona položila kus sýra, chléb a malou sklenku pálenky. Ke druhému stolu přinesla chléb a pěkný kus hovězí pečeně ze hřbetu. Farmář ji uvítal s něžným úsměvem a hned ji představil Hobble Frankovi.

„Těší mě, že poznávám manželku svého nového přítele,“ ukláněl se Hobble Frank dvorně. „Nesetkal jsem se s tak roztomilou a pozornou dámou, už ani nepamatuji. Paní Helmersová, dovolte, abych vám složil k nohám svou *referenci*. Vaše starost o vezdejší blaho tak nepatrného člověka, jako jsem já, mě nutí, abych vám vyjádřil svou nezapomenutelnou vděčnost…“

Paní Helmersová se zdála být trochu zmatena touto vzletnou řečí, s jakou se pravděpodobně tady na hraničním území ještě nesetkala. Napůl tázavě, napůl prosebně obrátila oči k manželu, ten se usmál a vysvobodil ji z rozpaků:

„Tento *gentleman* je můj milý kolega; čirou náhodou je rovněž lesník. Doma by byl dosáhl asi pěkného postavení…“

„Zcela určitě,“ vpadl farmáři rychle do řeči Hobble Frank. „Byl bych se jako lesní odborník určitě vyšplhal až k nejvyšším *Mekkám*, na to, milá paní Helmersová, můžete vzít oba dva klidně jed. Nebýt ovšem toho, že mě osud zavál až sem do Ameriky…“

„Myslíte-li, že byste dosáhl nejvyšších *met*, pak nemám, proč

bych vám nevěřila," odpověděla poněkud rozpačitě farmářova žena. „Budíte ve mně nejlepší dojem."

„Ó – děkuji!" zvolal Hobble Frank a smekl širák. Chystal se k další řeči, ale byl přerušen Bobem, který se objevil na rohu stavení a zdaleka mával rukama:

„Massa Bob s koněmi být hotov!" volal. „Massa Bob ukrutně mít hlad! Teď jenom chtít pít a jíst dosyta!"

Jak se přiblížil, padl jeho pohled na mormona, který u stolu ukrajoval chléb a sýr a tvářil se stále stejně ukřivděně.

„Koho to vidět massa Bob?" vyjekl černoch. „Kdo jíst a pít u massa Helmers? Proč hostit massa Helmers massa Weller, když on být zloděj, který ukrást massa Bauman všechny moc peněz?"

Mormon se vztyčil za stolem a v jeho pohledu se mihl na vteřinu výraz zděšení. Hobble Frank přiskočil ke svému černému druhu a zatřásl mu ramenem.

„Co to říkáš, Bobe? Tenhle člověk že je Weller?"

„Ano být, ano, ano," přisvědčoval horlivě Bob. „Bob si ho tenkrát dobře prohlédnout!"

„A to je nadělení!" vykřikl Hobble Frank. „Co tomu říkáte, *master* – jak jste říkal? Tobiáš Bohuslav Burton, ne?"

Mormon pokrčil rameny a pohrdavě mávl rukou.

„Ten váš černoch není při smyslech," odpověděl. „Nerozumím mu, nevím, co má na mysli."

„Snad jste ho slyšel – řekl jasně, že se jmenujete Weller a že jste okradl jeho pána."

„Nejmenuji se Weller…," ohradil se hubený mormon.

„Ani jste se tak nikdy nejmenoval?" posměšně se otázal Hobble Frank.

„Jsem odjakživa Burton a ten váš *nigger* si mě s někým popletl."

„Massa Bob nebýt *nigger!*" vybuchl Bob podrážděně. „On mít černou kůži, ale nikdo mu nesmět nadávat, že být *nigger*. Jestli massa Weller říci ještě jednou, že Bob být *nigger*, srazit ho massa Bob pěstí jako Old Shatterhand, který mu to ukázat!"

Bob vykročil hrozivě proti mormonovi a zdvihl nad hlavu své zaťaté obrovité pěsti.

„Počkej, Bobe!" zastoupil mu cestu farmář. „Žádné násilí!

Obvinil jsi toho člověka z krádeže – ale jak to dokážeš?“

„Bob dokázat, co on říkat! Massa Frank vědět také, že být massa Bauman okraden. To on moci dosvědčit.“

„Samozřejmě, je to tak, jak to říká Bob,“ ozval se Hobble Frank. „Můj přítel Bauman, kterému, jak víte, říkají lovec medvědů, měl se mnou nahoře u Platte Riveru *store*. Zpočátku se nám dařilo dobře, protože se u nás zastavovali všichni zlatokopové, kteří táhli do Black Hills. Tu a tam z okolí nám také někdo zůstal dlužen, toť se ví; a to bylo mou starostí, abych dlužníky čas od času objel a vymáhal od nich peníze nebo nuggety. Jednou jsem se vrátil z takové delší objížďky a dozvěděl jsem se, že Bauman byl okraden. Den předtím poskytl nocleh nějakému cizinci, který se představil jako Weller. Ráno byl chlap tentam a s ním všechny naše peníze na hotovosti. Ani jsme se za ním nemohli pustit, protože liják smazal všechny stopy a pozdější pátrání nikam nevedlo. Jestli Bob říká, že tento… *gentleman*… je Weller, nepochybuji o tom ani na vteřinu. Bob má vždycky otevřené oči a pamatuje si lidské tváře znamenitě. A myslím, že zvlášť na Wellera si dobře pamatuje.“

„A vy sám, Franku, jste tenkrát zloděje neviděl?“ řekl Helmers.

„Já… ne,“ zněla rozpačitá odpověď.

„Pak ovšem nemůžete potvrdit Bobovo obvinění,“ potřásl hlavou farmář. „Bob sám toho člověka nemůže obvinit. S tím se nedá nic dělat.“

„Massa Bob vědět, co dá se dělat!“ ozval se bojovně černoch a znovu zahrozil nad hlavou svými pěstmi. „Massa Bob darebáka potrestat hned!“

Chtěl se vrhnout na mormona, ale farmář ho rázně zadržel:

„Stůj, Bobe!“ zahřměl. „To by bylo násilí, a něco takového na své půdě nepřipustím.“

„Když massa Helmers to nechtít dovolit, Bob počkat na massa Weller, a až on odejít od massa Helmers, on pověsit ho na strom. Massa Weller být darebák, Bob nemít se zlodějem žádné slitování nikdy!“

Bob vyhlížel opravdu hrozivě a nesmiřitelně. Se založenýma rukama stál proti mormonovi a zamračeně ho pozoroval.

„*Sir*, uznáte, že jsem naprosto nevinen,“ obrátil se mormon

k Helmersovi. „Ten černý *master* se naprosto mýlí a já doufám, že mě podle zákonů Západu vezmete v ochranu.“

Farmář pokrčil rameny.

„Pokud jste tady na mé půdě, můžete být klidný. Ale nežádejte na mně, abych vás provázel a ochraňoval – nejsem přece šerif, muži. Nevyšetřuji tu krádež.“

Mormon na to neodpověděl. Sklonil se opět k svému jídlu, pomalu a zdlouhavě krájel chléb a sýr a chvílemi vrhl nejistý pohled na Boba, který z něho ani na vteřinu nespustil zrak. A tak Bobovi patrně ušlo, že ještě někdo jiný Burtona napjatě a bedlivě pozoruje. Byl to Bloody Fox, který mlčenlivě sledoval celý výstup, ale oči měl přitom neustále upřeny na mormonovu vyzáblou postavu. Seděl proti němu, zatímco jeho kůň postával opodál. A jak se na mormona pozorně díval, mnul si pravicí neklidně čelo. Vypadalo to, jako kdyby se mladý zamračený Bloody Fox usilovně snažil na cosi rozpomenout…

RÁNA DO ČELA

Po výstupu mezi Bobem a mormonem se všech zmocnilo tiché napětí. Nikdo nepromluvil, všichni si hleděli jídla a v duchu přemýšleli o podivném muži, jehož chování bylo tím podezřelejší, čím méně pozornosti se snažil vzbuzovat. Konečně Hobble Frank přerušil mlčení. Zalomil rukama, jakoby zoufalým posunkem ukázal ke stepi a zvolal:



Juggle Fred

„Mister Helmers, dneska si dal na vaší farmě dostaveníčko celý Západ. Podívejte se, zase sem někdo jede na koni!“

Farmář si zaclonil rukou oči a vzápětí se radostně a živě usmál:

„Tentokrát to je vítaný host, Mr Franku. Člověk, na kterého se můžete vždycky spolehnout.“

„Podle brašen na obou stranách sedla bych řekl, že to je pravděpodobně *pedlar*, kupec; nejspíš si chce u vás doplnit zásoby,“ mínil Hobble Frank.

„Mýlíte se. Žádný kupec, ale *scout*, stopař, a dokonce jeden z nejznámějších. Musíte se s ním seznámit,“ řekl Helmers.

„Možná že ho znám alespoň podle jména?“

„Spíš podle přezdívky. Ani sám nevím, jak se vlastně správně jmenuje… Tady mu všichni říkají *Juggle Fred*, Fred kouzelník, protože umí spoustu všelijakých šibalství a triků. Pomůcky k těm svým kejklům si vozí právě v brašnách, které vám tak padly do oka.“

„Aha!“ přikývl živě Hobble Frank. „Zkrátka a dobře: potulný komediant, který příležitostně pracuje jako průvodce cizinců nebo jako stopař?“

„Právě naopak," řekl farmář. „Znamenitý stopař, který příležitostně předvádí svá kouzla pro obveselení společnosti. Slyšel jsem, že prý kdysi cestoval s nějakým slavným cirkusem. Je to dost možné, umí toho dost, aby s těmi kejkli mohl veřejně vystupovat. Při své obratnosti si mohl přijít na pěkné peníze…, ale dal přednost Divokému západu a nikdo neví přesně proč."

Při posledních Helmersových slovech se Juggle Fred přiblížil. Zdaleka mával rukou a volal na farmáře:

„*Hallo*, strýčku hospodo, nemáš přístřeší a trochu jídla pro darebného tuláka, který má všechny kapsy děravé?"

„Pro tebe se vždycky něco najde," vítal ho se smíchem Helmers. „Jenom slez se svého kozla a udělej si pohodlí. Najdeš tu dnes u stolu příjemnou společnost."

„To bych řekl, už jsem si ji řádně prohlédl," odpověděl Juggle Fred, seskakuje ze sedla. „Bloody Foxe znám, z černocha nemám strach, ten malý *gentleman* ve fraku vypadá, že není špatný chlapík, a toho pána, co kouše sýr a tváří se přitom, jako by polykal ježky, toho… no, toho taky jistě poznám."

Juggle Fred byl chlapík na první pohled zvláštní a pozoruhodný i na Dalekém západě, kde se potulují nejroztodivnější lidé. Byl to muž střední postavy a každý by o něm musel říci, že je statný a urostlý, jen kdyby neměl na zádech – byť i ne příliš velký – hrb. Vůbec neměl dlouhé ruce, krátký trup a úzkou hruď, jaké obvykle mívají hrbatí lidé. Naopak, jeho postava se vyznačovala jistou souměrností. Kulatá, plná, hladce vyholená tvář byla temně osmahlá, ale levá část obličeje byla poznamenána stopami po strašné ráně, kterou kdysi někdo velmi neuměle sešil. Nejzvláštnější a nejnápadnější byly pak jeho oči, z nichž levé mělo barvu nebeské modře, zatímco pravé bylo zbarveno temně hnědě.

Oděv byl už daleko méně nápadný než jeho majitel sám. Vysoké boty z bizoní kůže zdobily mexické ostruhy s velkými zubatými kolečky na konci, černé kožené kalhoty byly ty nejobyčejnější, jaké se tehdy nosily, a stejně všedně a nenápadně vypadala i kazajka z modrého pevného sukna. Za pasem měl Juggle Fred tytéž věci, co každý druhý jezdec na Západě: revolver, nůž a váčky na střelný prach a všelijaké drobnosti. Pozornost mohla vzbudit snad jenom zbrusu nová bobří čepice,

kterou nosil vsazenu hluboko do čela a která vzadu přecházela v jakýsi ocas, splývající až skoro na ramena.

A potom ještě jeho kůň! Helmers sice žertoval, když mluvil o kozlu, ale daleko od pravdy jeho přirovnání nebylo. Opodál tu stálo nehybně zvíře s neobyčejně dlouhýma, kostnatýma nohama, s ocasem zplihle visícím a skoro vypelichaným a s tělem tak olysalým, že by bylo náramně těžké rozhodnout, je-li, nebo vlastně býval-li to bělouš nebo hnědák nebo ryzák. Po hřívě samozřejmě nebylo ani památky a obrovská hlava visela tak nízko, že tlama se téměř dotýkala země. Zdálo se, že nemůže unést dlouhé, tlusté, holé uši, podobné dvěma velikým pouzdrům. Ke všemu ještě zvíře mělo zavřené oči a chrčivě oddychovalo – krátce, kdyby někdo tvrdil, že na téhle staré herce harcovali kočovníci v dobách stěhování národů, nezbývalo by než – uvěřit.

„Co budeš jíst?“ ozval se farmář. „Trochu hovězího by ti přišlo k chuti?“

„Dnes ne,“ zavrtěl hlavou Juggle Fred, „zkazil jsem si včera trochu žaludek, potřeboval bych něco lehčího. Kuře!“ zvolal náhle, „mohl bych dostat kuře?“

„Proč ne?“ pokrčil Helmers rameny. Ukázal rukou pod stůl, kde kuřata pod ochranou kvočny pilně zobala. „Běhá jich tu dost a dost kolem. Chyť si jedno! Ale žena ti je škubat nebude… jednak nemá čas, a potom – víš sám, že to dělá nerada.“

„O to se postarám sám,“ řekl Juggle Fred lhostejně, otočil se k sedlu, sňal s něho pušku, namířil na nejbližší kuře a vystřelil. Jeho kůň se přitom ani nepohnul, ba ani nepootevřel víčka – vypadalo to, že ke všemu je i hluchý jako pařez.

Juggle Fred sebral kuře se země, a když je zvedl nad hlavu, s úžasem všichni zpozorovali, že na sobě nemá ani jediného pírka.

„*All devils!* Ke všem čertům,“ smál se Helmers, „to jsem si mohl myslet, že provedeš nějakou taškařici. Prosím tě, čím jsi to dokázal?“

„Dalekohledem,“ odpověděl Juggle Fred s velice vážnou tváří. Ale v koutcích úst mu to potrhávalo úsměvem.

„Hloupost! Vystřelil jsi přece z pušky,“ durdil se naoko farmář.

„Ovšemže – ale dřív jsem si prohlédl vás i kuřata právě

dalekohledem. Nu a řekl jsem si, že se tvým hostům musím předvést i jako umělec. A také jsem se na to připravil.“

„Jakpak jste se na *tohle* mohl připravit?“ vyrazil ze sebe Hobble Frank, kterého Fredův kousek prostě ohromil. „Vždyť to je přímo *metempsychický* kousek!“

„Ale kdež! Dal jsem do pušky místo koule trochu železných pilin a mířil jsem potom přes kuře tak, aby je náboj přelétl. Tak se vám peří, není-li příliš silné, pěkně naráz oholí. Nejsou to žádné zázraky! Nu… když už ale kuře vzalo zasvé, ať je upečeno. Dovolíte, pánové, abych přisedl?“

„Jen pojď, jen pojď,“ pobízel Helmers a ukázal na Hobble Franka a Boba: „Tito *gentlemani* jsou mí přátelé – čekají zde na Old Shatterhanda.“

Ted bylo zas na Juggle Fredovi, aby se podivil.

„Old Shatterhand sem přijede?“ zvolal. „Nu – to je novina, kterou člověk rád slyší.“

„Nejen Old Shatterhand,“ pokračoval farmář. „Ale také Tlustý Jemmy a Dlouhý Davy. A tento pán, který sedí proti tobě, je společníkem medvědobijce Baumana a jmenuje se…“

„Hobble Frank,“ doplnil Juggle Fred.

Frank povyskočil, až se střecha jeho obrovského amazonského klobouku rozkymácela.

„Cože?“ vykřikl. „Vy znáte mé jméno? Jak je to možné?“

„Jednoduše,“ odpověděl klidně Juggle Fred a zazubil se. „Na každé pevnostní stanici, na každé farmě a u každého táborového ohně si v poslední době vypravují o vaší výpravě za Baumanem, kterého jste s Old Shatterhandem a Vinnetouem vyrvali z rukou Siouxů. Setkal jsem se s jedním lovcem, který nahoře u Spotted-Tail-Wateru poznal Moh-awa, syna Tokvi-teye, náčelníka Šošonů. Věděl od něho o vašem dobrodružství všechno do posledního puntíku a vypravoval mi to…“

„… a přidal si k tomu něco, takže udělal z blechy ledního medvěda, z dešťovky mořského hada a z obyčejného lovce bobrů veleproslulého Hobble Franka. To znám! Toť se ví, bojovali jsme jako *Herkulaneum*, to je pravda a od té také neustoupím – ale nic víc nedovolím, aby se o mně vypravovalo! Hrdinovi sluší skromnost.“

„Výborně! Jste mi čím dál tím sympatičtější,“ řekl Juggle Fred a nabídl mužíkovi pravici.

Hobble Frank jí srdečně potřásl, nadmul prsa, rozhlédl se po přítomných a pravil:

„A já naopak jsem rád, že jsem ve vás poznal tak *indolentní* osobnost. Mr Helmers ostatně vypravoval, že jste neobyčejně vzdělaný muž.“

„To přeháněl,“ smál se Juggle Fred. „Těch několik tříd gymnasia…“

„Běda, běda, běda…,“ vykřikl Hobble Frank a zatvářil se navýsost nešťastně, ba přímo zoufale. „Tohle mě na vás tedy opravdu mrzí.“

„A proč?“ nechápal stopař.

„Protože mám nepřekonatelný odpor ke každému gymnasijnímu *insolventu*. Každý si myslí, že nad něho není, a nevěří, že konec konců také poctivý lesnický mládenec může být znalec nad znalce. Já totiž, aby bylo jasno, leccos znám a vím – ale připadá mi přirozeně trošku směšné, abych přesvědčoval tyhle lidi o tom, že je giganticky převyšuji! Hm! Tak tedy vy máte za sebou také tohle *stadium*!“

„Jen několik tříd,“ vysvětloval Juggle Fred. „Na radu svých příznivců jsem totiž odešel brzo na malířskou akademii a měl jsem prý se svým nadáním zcela slušné vyhlídky – jenže bohužel mi chyběla vytrvalost. Štětce a barvy mě omrzely, a tak jsem se stal krasojezdcem. Věčná škoda! Čím jsem dnes mohl být, kdybych si byl v mládí nemyslel, že přede mnou svět padne na kolena…“ Stopař mávl rukou. „Ale co tam, to tam. Dnes je už pozdě to napravovat. Mluvme raději o něčem jiném. Kde je Old Shatterhand a kdy sem přijede?“

„Je někde na druhé straně Llana Estacada se svými přáteli…,“ řekl Hobble Frank.

„Výborně,“ přerušil ho Juggle Fred. „To se mi tedy určitě naskytne příležitost, abych ho uviděl. Pojedu přes Staked Plains s jednou menší společností. Mám ji vést přes poušť až k El Pasu.“

„Patrně nějací pobláznění Yankeeové, kteří se chtějí dostat do Arizony a napěchovat si kapsy diamanty?“ mínil kulhavý mužík.

„Správně. Myslím, že mají dost peněz, aby skoupili kdejaké naleziště,“ řekl Juggle Fred. „Kapsy mají plné, ale s hlavami to je už horší…“

„Ty věříš těm diamantovým pohádkám?“ vmísil se do hovoru farmář, potřásaje pochybovačně hlavou. „Já si myslím, že všechno povídání o diamantech je jenom humbuk a podvod. Bláznivá horečka pro hlupáky – a nic víc!“

V té době skutečně žila celá Amerika vzrušením nad nedávno objevenými diamantovými poli v Arizoně. Hovořilo se o tom, že spousta lidí se přes noc stala boháči, a tyto zvěsti obrátily během několika týdnů Ameriku vzhůru nohama. Kdekdo chtěl do Arizony, kalifornští *diggerové* opouštěli svá dobrá a výnosná ložiska, farmáři prodávali nakvap usedlosti, diamantová horečka se zmocnila stejně tak rozvážných venkovanů jako hrabivých obchodníků z měst. Mít v Arizoně několik pídí země se stalo snem každého, kdo doufal v rychlé zbohatnutí, a spekulanti a agenti s arizonskou půdou měli zlaté časy. Tisíce lidí táhlo ze všech končin Států k vytouženým nalezištím a těžební společnosti se statisícovými kapitály rostly jak houby po dešti. Teprve později se ukázalo, že rozvážní a nedůvěřiví lidé jako Helmers měli pravdu: diamantová naleziště byla bohapustým podvodem několika „přičinlivých“ Yankeeů, kteří zmizeli, dřív než bylo možné je pochytat. S nimi zmizely samozřejmě také statisíce, ba milióny, které obrátili na hledání diamantů nešťastní chudáci, svedení poctivci i nenasytní vypočítavci. A z Arizony nastal úprk nazpět do původních domovů; diamantový kraj byl v krátké době stejně zapomenutou pustinou jako dřív.

Juggle Fred po Helmersových slovech pokrčil rameny:

„Ať je to humbuk nebo ne, já se o tyhle věci nestarám,“ řekl. „Ostatně když jsou jinde na světě diamanty, proč by nemohly být třeba zrovna v Arizoně? Ale já je tam proto hledat nepůjdu…“

„Správně!“ pochválil ho mužík v amazonském klobouku a důležitě vztyčil ukazovák. „Protože, kolem a kolem, nač člověk vlastně potřebuje diamanty? Když mu je zima, dá všechny diamanty světa za pořádný kabát, a když jsem měl kdysi jako lesnický mládenec hlad, byl bych asi ohromně rád vyměnil i ten nejkrásnější drahokam za pořádný kus cerbulátu. A – dovolíte-li, pánové – ten nejvzácnější diamant nosí každý člověk sám u sebe. Rozumíte, Mr Juggle Frede, co tím míním? Poctivé, dobré srdce v hrudi je ten nejvzácnější drahokam na

světě. To říkám lidem už aspoň patnáct let!“

„Výborně,“ zahučel farmář. „Taková řeč se mi líbí… Juggle Frede, kolik je těch lidí, které povedeš přes Llano?“

„Šest!“ odpověděl stopař. „Mají sem dorazit zítra po poledni. Přijel jsem trochu dřív, abych si odpočal. Ale cestu naleznou snadno, mohou být bez starosti: popsal jsem jim ji do nejmenších podrobností.“

Schylovalo se k večeru. Soumrak, který bývá v tomto zemském pásmu neobyčejně krátký, zhoustl tak, že už ani nebylo vidět po okolí. Mormon, který pozorně sledoval rozhovor, ačkoli se přitom tvářil, jako by ho to v nejmenším nezajímalo, seděl u stolu nad svým sýrem a co chvíli vrhl kradmý pohled směrem, odkud přišel. Věděl, že černý Bob ho neustále sleduje a že i Bloody Fox z něho nespouští oči, a cítil se zde zřejmě čím dál tím nejistěji. Zprvu nebral vážně Bobovu hrozbu, ale vytrvalost, s jakou ho černý obr hlídal, ho pravděpodobně přesvědčila, že se mýlí. Sáhl nenápadně po balíčku, přisunul si ho jakoby bezděčně blíž a rozhlížel se naoko lhostejně kolem. V houstnoucím šeru byla nejlepší příležitost zmizet. Zvedl se náhle prudce, aby vyrazil…, ale přepočítal se. Jakmile černoch uviděl, že mormon sahá po balíčku, vymrštil se a dvěma skoky se octl před poděšeným Svatým posledních dnů.

„Co je, Bobe? Co se stalo?“ zvolal Helmers, kterého černoch při tom málem porazil.

„Massa Bob uvidět, že zloděj chtít utéci. On už držet balíček! Massa Bob ho nechtít zabít tady na půdě, proto chtít běžet za ním.“

S těmi Slovy se postavil ke kraji lavice, takže teď měl mormona, bledého a třesoucího se, přímo proti sobě. Pozoroval ho nevraživě.

„Nech ho běžet, Bobe,“ konejšil černocha Helmers a mávl rukou. „Takový chlap nestojí za to, aby ses s ním špinil.“

„Massa Helmers mít pravdu, že on nestát za to, ale peníze stát za to, co on ukradl. Massa Bob mu neodpustit, co on učinit,“ Stál na svém neústupný Bob.

„Jen ho sleduj, Bobe,“ ozval se pojednou Bloody Fox. Jeho oři se podivně chladně leskly. „Nejde jen o ty peníze… pořád se mi tak zdá, že ten Svatý posledních dnů má na svědomí

ještě něco jiného. Nemohu se dokonce zbavit dojmu, že udělal něco náramně nepěkného i mně.“

„Tobě?“ otázal se Helmers. „A co to bylo?“

„To je právě to zvláštní…,“ řekl zvolna Bloody Fox, pozoruje přitom upřeně mormona. „Napínám mozek, jak jen mohu, a ne a ne si vzpomenout. Je to opravdu docela zvláštní. Jako bych měl nějaký sen a zapomněl z něho všechny podrobnosti… Ale copak se mohu na toho chlapíka vrhnout kvůli tušení?“

„Tomu nerozumím…,“ povzdychl Helmers. „Ostatně už se setmělo, půjdeme brzy do domu. A vám sem přinesu trochu světla…“

Zakrátko se tu objevil opět s dvěma lampami v ruce. Byly to vlastně dvě plechovky, do kterých byl otvorem zapuštěn knot. Skla nebo stínidla samozřejmě tato jednoduchá osvětlovací tělesa postrádala, ale tady v pustině sloužila i tak dobře a blikajícími a čoudícími plameny osvětlovala alespoň trochu prostranství před domem.

Když Helmers zavěsil lampy na větve, zaslechl kroky, zaznívající sem od kukuřičného pole.

„*Handy*,“ poznamenal polohlasem. „Naši chlapci se vracejí z pole domů…“

Kroky se přiblížily, ale ukázalo se, že nepřichází nikdo z domácí čeledi, nýbrž jakýsi cizí vousatý muž vysoké postavy, od hlavy k patě oblečený po mexikánsku. Jen ostruhy – kupodivu – neměl. Přiblížil se, nadhodil si loktem mohutnou pušku, zdobenou stříbrnými kroužky, kterou měl přehozenu přes záda, a přelétl nepříjemně vtíravým pohledem všechny přítomné. O vteřinu déle se jeho pohled zastavil u mormona, ale to již držel v ruce pestře vyšívaný širák, sombrero, a hlaholil:

„*Buenas tardes, seňores!* Přeji dobrého večera a těším se, že se zde, jak vidím, pořádá večer s bengálským osvětlením. Vážený majitel této haciendy je nepochybně poeticky založen? Jsem tomu rád a doufám, že mi dovolí, abych si tu čtvrthodinku odpočal. Mohu dostat něco k pití?“

Mluvil podivnou míchanicí angličtiny a španělštiny, která je při mexicko-amerických hranicích dosti obvyklá. Helmers si příchozího prohlédl ve svitu lampy a odpověděl mu týmž nářečím:

„Posaďte se, seňore. Co budete pít? Pivo? Pálenku?“

„Pivo!“ otřásl se jakoby odporem cizinec. „O pivě už ani slovo! Dejte mně pálenku – ale slušnou dávku, ne pár kapek při dně.“

Helmers povstal, aby přinesl, co cizinec žádal, a ukázal na uvolněné místo na lavici.

„Děkuji, děkuji,“ potřásl hlavou neznámý host. „Tady už sedí čtyři, a tam onen *caballero,* jak vidím, je sám. Budu mu dělat na chvíli společníka.“

Opřel pušku o kmen stromu a přisedl. Pozdravil mormona, to jest dotkl se kraje svého sombrera a lehce pokynul hlavou. Mormon odpověděl na pozdrav stejným způsobem. Španěl se pohodlně rozvalil a pohvizdoval si nějakou písničku.

Juggle Fred, Hobble Frank a Bloody Fox ho chvíli pozorovali, ale potom začali opět hovořit mezi sebou a nevěnovali muži žádnou pozornost.

Ve chvíli, kdy byli plně zabráni do hovoru, sykl pojednou neznámý na mormona nenápadně mezi rty.

„Proč nejdeš? Víš přece, že čekáme!“ procedil mezi zuby nejčistší yankeeskou angličtinou.

„Nechtějí mě pustit,“ šeptl mormon.

„Kdo?“ ptal se podrážděně neznámý.

„Ten proklatý *nigger!*“

„Pořád tě sleduje očima. Co se mu stalo?“

„Tvrdí, že jsem ukradl peníze jeho pánovi, a chce mě za to lynčovat.“

„Ať takové myšlenky pustí z hlavy, sice mu jeho černou kůži přebarvíme na rudo… A… dozvěděl ses něco?“

„*Diamond boys* pojedou přes Llano.“

„Kolik?“

„Šest!“

„Mají peníze?“ vyzvídal cizí chlapík.

„Myslím, že dost.“

„Ke všem čertům – připravíme jim uvítání a prohlédneme si jejich kapsičky. Posledně jsme chytili samé hubené ryby… Psst! Helmers se vrací!“

Přehodil si nohu přes nohu a zadíval se do korun dubů.

Farmář postavil před chlapíka půllitrovou sklenici téměř až po okraj naplněnou pálenkou.

„Máte za sebou asi dlouhou jízdu, že, seňore?“ poznamenal a přisunul sklenici blíž.

Chlapík ji vyprázdnil asi do polovice, požitkářsky si odfrkl a vyjel si posměšně na farmáře:

„Jízdu? Nemáte oči, seňore? Kdo jezdí, musí mít přece koně, jestli se nemýlím?“

„Samozřejmě,“ řekl Helmers.

„Tak! A kde mám já koně?“

„Asi tam, kde jste ho uvázal,“ odpověděl farmář ostře.

„*Válgame Dios!* Nenechám přece koně někde třicet mil odtud, abych se napil u vás pálenky, která beztoho nestojí za nic.“

„Když vám nechutná, tak ji nechte být,“ řekl chladně Helmers. „Ostatně se nepamatuji, že bych byl říkal něco o třiceti mílích. Tak, jak přede mnou sedíte, jste jezdec. Kde jste nechal koně, to není má věc…“

„Také si to myslím. Nemusíte se o něj vůbec starat,“ vybuchl muž.

„… ovšem když někoho přijímám na osamělé farmě, mám právo vědět něco bližšího o člověku, který ke mně zavítal.“

„Bojíte se mě?“ posměšně se zeptal cizinec.

„Ph! Rád bych viděl člověka, před kterým by měl John Helmers strach.“

„To mě velice těší, poněvadž jsem vás právě chtěl požádat o nocleh.“

Chlapík upřel na farmáře drzý pohled. Helmers zcela klidně pokrčil rameny:

„Nemám místo,“ řekl.

„*Caracho!* Přece nepoběžím teď v noci k vašemu sousedovi. Dostal bych se tam zítra v poledne!“

„Vyspěte se venku… je příjemně, půda je měkká, co chcete víc?“

„Vy mě tedy odmítáte! Smím vědět proč?“

„To je jednoduché: Kdo chce být mým hostem, musí jednat trochu zdvořileji než vy,“ odpověděl Helmers.

„Mám vám snad zazpívat a zahrát k tomu na mandolínu, abyste mi laskavě poskytl přístřeší na jednu noc? Ostatně… je mi to jedno, ale varuji vás! Žijete o samotě na kraji pouště, a měl byste mít zájem na tom, abyste žil s lidmi v pokoji. Sice by se vám mohlo stát, že vás navštíví Duch Llana Estacada!“

Cizincův hlas zněl temně a výhružně.

„Duch Llana Estacada! To jste s ním tak zadobře?“

Helmers se naprosto ovládal. Byl vtělený klid.

„To je známá věc, že se zjevuje nejčastěji nafoukancům. Zjeví se a potom je pošle na onen svět,“ bouřil chlapík.

„Je to možné, že všichni ti, které Duch Llana Estacada zabil ranou do čela, byli nafoukanci…, ale v každém případě to byli *vždycky* zloději a vrazi!“

„To si myslíte?“ pitvořil se chlapík. „Anebo to také můžete dokázat?“

„Tak trochu! U všech se totiž našly předměty, které dřív náležely lidem zavražděným a oloupeným na Llanu…“

„V tom případě si dejte pozor, abyste jednou sám nebyl nalezen s ranou v čele!“ zasyčel vztekle chlapík.

To už bylo příliš.

„Seňore!“ vzkřikl Helmers a zaťal pěsti. Tvář mu zrudla, ale hlas dosud ovládal. Přinutil se zase ke klidnému tónu. „Řekněte ještě jedno takové slovo, a srazím vás k zemi – a bude mi jedno, jestli jste na mé půdě nebo ne. Jsem poctivý člověk, ale tomu, kdo schovává svého koně a vydává se za někoho, kým není, nemohu a nebudu důvěřovat. Jste dneska už druhý, kdo takhle lže. Nejdřív mormon, teď vy. Možná že vaši koně stojí vedle sebe! A možná, že jsou tam ještě jiní jezdci, kteří čekají, až se vrátíte!“

„Člověče,“ vykřikl cizinec a hrozivě svraštil obočí, „máš-li odvahu…“

V té chvíli se čísi ruka položila na mužovo rameno. Bloody Fox stál za ním se sevřenými rty a s blýskajícíma očima.

„… já mám odvahu,“ řekl stroze. „Mám odvahu ti říci do očí, že jsi zloděj! A *já tobě* říkám: Měj se na pozoru před duchem, kterému říkají *Avenging ghost*, Mstivý duch, protože on mstí každou vraždu ranou do čela.“

Muž ustoupil o několik kroků a pohrdavě usykl:

„Tss! Zbláznil ses, mladíku? Chceš, abych tě rozdrtil jediným pohybem ruky?“

„Dost už!“ zvolal Bloody Fox. Pozvedl pušku a namířil ji na cizince. „Myslel sis, že můžeš beztrestně urážet muže. Teď přijde chlapec, aby ti ukázal, že naháníš pramálo strachu. Duch Llana Estacada trestá vrahy smrtí. Protože zde není, budu ho

zastupovat já. Udeřila tvá poslední hodina. Můžeš se pomodlit.“

Chlapcova slova všechny přítomné prostě ohromila. Jak tu stál, vzpřímený, nebojácný, rozhodný, s přímým pohledem, vypadal jako posel spravedlnosti.

Cizinec, o hlavu větší než Bloody Fox, na vteřinu zbledl, ale vzápětí ze sebe vyrazil pohrdavý výkřik:

„Blázen!“ rozesmál se. „Ten výrostek se zbláznil! Něco takového jsem jakživ neslyšel! Člověčku, jestlipak vůbec víš, že takové věci, co jsi vypustil právě z úst, se také musí *dokázat?*“

Bloody Fox pohodil hlavou směrem ke stromu, kde stála opřena puška se stříbrným kroužkováním.

„Ta puška je tvoje?“ zeptal se.

„Samozřejmě!“

„Jak dlouho?“

„Dvacet let.“

„Můžeš to dokázat?“

„Můžeš ty mně dokázat, že nemluvím pravdu?“

„Ano,“ řekl Bloody Fox klidně. „Majitelem této pušky byl seňor Rodriguez Pinto z estancie Del Meriso poblíž Cedar Crow. Před dvěma lety navštívil se svou ženou, dcerou a s třemi *vaquery* Caddovu farmu. Rozloučil se tam, ale nikdy se už nevrátil domů. Zakrátko bylo nalezeno na Llanu šest mrtvol. Stopy v půdě prozradily, že kůly byly záměrně přemístěny, aby ukazovaly nesprávným směrem. Tahle puška byla jeho a měl ji tehdy u sebe. Kdybys byl řekl, že jsi ji koupil, musel bych pátrat, mluvíš-li pravdu, nebo ne. Ale protože jsi řekl, že už ji máš dvacet let, znamená to, že jsi sám vrah. Propadl jsi zákonu Llana Estacada!“

„Nesmysl!“ vykřikl cizinec. „Jak chceš dokázat, že právě tahle puška patřila tomu muži?“

Bloody Fox mlčky uchopil zbraň a stiskl malou stříbrnou destičku na spodní části pažby. Víčko odskočilo a vespod se objevilo vyryté jméno: *Rodriguez Pinto, E. Del Meriso*. Bloody Fox ukázal zbraň přátelům.

„Není to dostatečný důkaz? Znal jsem seňora Rodrigueze, půjčoval mi několikrát svou zbraň, poněvadž jsem byl jeho přítelem. Mám proto také právo potrestat člověka, který ho

zavraždil.“ Obrátil se k cizinci. „Tvé okamžiky jsou sečteny!“

„A tvoje taky!“ zařval muž a vrhl se kupředu, aby mladíkovi vyrval pušku.

Ale Bloody Fox bleskurychle ustoupil o krok, zvedl ručnici a vykřikl hrozivým hlasem:

„Ani krok dál – Hobble Franku, Juggle Frede, vezměte ho mezi sebe! A při prvním podezřelém pohybu střelte!“

Oba muži naráz – jakoby jedním pohybem – vytáhli své revolvery a namířili je na neznámého muže. Zákonu prérie, neúprosnému a jedině spravedlivému v těchto osamělých končinách, se nevyhne žádný poctivý *westman*. Obvinění bylo vážné a důkaz jasný. A krom toho oběma zkušeným mužům imponovalo sebevědomí a rozhodnost Bloody Foxe.

Cizinec vrhl nenávistný pohled po obou lovcích i po Bloody Foxovi. Zaskřípěl tiše zuby. Věc byla vážná, šlo o život.

„Jakým právem mě chcete soudit!“ vykřikl a hlas se mu zachvěl utajovanou zlostí. „Jsem nevinen a nedám se od vás lynčovat!“

„Nejsem kat,“ řekl Bloody Fox pohrdavě. „Neboj se, budeš proti mně stát s puškou v ruce. Nebude to lynč, nýbrž poctivý boj, ačkoliv bych tě mohl podle zákona prérie zastřelit hned.“

Mladík stál před neznámým pln svrchovaného klidu a sebevědomí.

Cizinec vypukl opět v křečovitý smích:

„Máš štěstí, že tu stojí ti dva muži a míří na mne svými zbraněmi. Jinak bych ti ukázal, jak se odpovídá na tak drzé řeči, jako je tvoje. Zbláznil ses, jestli se chceš se mnou opravdu střílet – ale budiž, máš mít, oč si koleduješ. Moje kulka ti ukáže cestu do pekla! Ale beru za slovo tebe i všechny muže kolem: žádám poctivý boj a volný odchod pro vítěze!“

„Oho!“ vpadl Helmers. „My s tebou máme taky co mluvit. Nepřipustíme, aby…“

„Ne, ne, ne tak,“ přerušil farmáře Bloody Fox. „Ten muž patří mně. Já jsem ho vyzval a slíbil jsem mu poctivý zápas. Dodržím své slovo a žádám, abyste je dodrželi i vy ostatní…, kdybych snad padl.“

„Chlapče, to je nesmysl!“ zvolal Helmers a Hobble Frank se rozčileně připojil:

„Snad nechceš dovolit, aby takový darebák chodil klidně po

světě? Věřím sice pevně, že se mu nepodaří tě skolit, ale kdyby se to náhodou stalo…“

„Nestane se to,“ odpověděl s železným klidem Bloody Fox. „Uvidíme, zdali mám kulku v pušce jenom proto, aby provrtala zbůhdarma pánubohu vzduch.“ Obrátil se znovu k cizinci a vybídl ho: „Na jakou vzdálenost se budeme střílet?“

„Padesát kroků!“ zněla okamžitá odpověď.

„Padesát kroků…,“ usmál se Bloody Fox. „To není zrovna příliš blízko. Vidím, že si vážíš své kůže. Ale stejně ti to nepomůže. Říkám ti, že budu mířit přímo na čelo, tak jako *Avenging ghost*. Dej si proto dobrý pozor!“

„Nech zbytečných řečí,“ odsekl cizinec zlostně. „Dej sem pušku a uvidíš!“

„Dostaneš ji,“ řekl Bloody Fox. „Ale dřív farmář odměří vzdálenost a určí nám místa. Bob se postaví s lampou u tebe, Hobble Frank u mne. Na jejich znamení podá Juggle Fred pušku tobě a Helmers mně. Pak dá Helmers pokyn ke střelbě. Každý může vypálit dvě rány. Kdo opustí své místo, než padnou všechny rány, bude zastřelen mužem, který při něm drží světlo.“

„Krásně! Velice! Skvostně!“ volal Bob nadšeně. „Massa Bob hned vypáliti kulku na darebáka, kdyby on se pokoušel utéci pryč!“

Vytáhl svůj revolver a nastrčil jej cizinci před nos a divoce se přitom zašklebil.

V několika málo minutách bylo všechno připraveno tak, jak určil Bloody Fox.

Plápolající plamínek načervenalého světla osvětloval obě skupiny. Muži stáli tiše, ale v mihotavém osvětlení to vypadalo, jako by se neustále pohybovali. Bylo zřejmé, že dobře zamířit bude neobyčejně nesnadné.

Hobble Frank a černoch pokynem hlavy naznačili, že je všechno v pořádku, a Helmers a Juggle Fred se chopili ručnic, aby je podali oběma mužům. Bloody Fox stál naprosto klidně a soustředěně pozoroval svého protivníka. Zato cizinec se přímo chvěl netrpělivostí a ruce se mu už teď rozčilením třásly.

„Připraveni?“ zvolal Helmers.

„*Yes*,“ vykřikl cizinec a natáhl bleskurychle ruku po pušce. Zřejmě chtěl získat byť i jen vteřinu náskok před svým protivníkem.

„Chce někdo z vás učinit poslední pořízení pro případ smrti?“ pokračoval Helmers a jeho hlas se při těch slovech lehce zachvěl.

„K ďasu se všemi pořízeními, dej pokyn ke střelbě!“ vybuchl cizinec. Jeho oči nenávistně blýskaly a třásl se netrpělivostí.

„Pochybuji, že ten muž mě zasáhne. Je příliš rozčilen – ale kdyby se se mnou přece jenom něco stalo,“ ozval se zcela klidně Bloody Fox, „naleznete v torbě u sedla všechno, co je třeba. Jsem připraven.“

„Dobrá…,“ řekl Helmers a rozhlédl se. „Pozor! Vezměte pušky… střílejte!“

Cizinec spíš vytrhl, než přejal z rukou Juggle Freda ručnici, obrátil se bleskurychle na levý bok, aby poskytoval protivníku co nejnevýhodnější cíl, zalícil a vzápětí třeskla rána.

„*Hallo!*“ zaječel černý Bob a jal se poskakovat a tančit a mávat nadšeně rukama. „Masa Bloody Fox nebýt zasažen! *Oh fortune, oh pleasure, oh delight!* Jaké štěstí, jaká radost, jaká slast!“

„Buď zticha a stůj klidně!“ zahřměl na něho hněvivě Helmers. „Jak může Bloody Fox mířit, když máváš lampou!“

„Už Bob stát jako socha z kamene! Nepohnout se on ani o krůček! Massa Bloody Fox hned moci rychle střílet!“

Ale Bloody Fox stál od chvíle, kdy dostal svou pušku, klidně a zdálo se, že neopatrně. Vážil zbraň v ruce a nespouštěl přitom ani na vteřinu oči z rozčileného a na nejvyšší míru rozrušeného protivníka. Než zdvihl pušku k líci, zazněla z cizincovy pušky už druhá rána – ale i tou se minul, ačkoliv Bloody Fox poskytoval, jak stál proti protivníkovi celou šířkou těla, dobrý cíl.

„*Thousand devils!*“ zaklel cizinec. „Tisíc ďáblů…“

Na vteřinu strnul děsem a potom se obrátil, skočil stranou a prchal do temnoty.

„Stůj…, nebo já střílet,“ zařval černý Bob a namířil svůj revolver za uprchlíkem.

Vzápětí zarachotila rána – a jen velmi zkušené a cvičené ucho by bylo postřehlo, že to nebyl výstřel jediný, ale dva, těsně po sobě vypálené.

Vteřinu nato Bloody Fox sklonil hlaveň, hmátl navyklým





pohybem do váčku za pasem, aby nabil znovu pušku, a tiše řekl Hobble Frankovi, který tu stál s lampou ve vztažené levici:

„Dostal ji. Běž se podívat, Franku."

Hobble Frank sebou trhl, přemohl strnulý údiv a běžel za ostatními k místu, kde bezvládně ležel v trávě cizinec s rozhozenýma rukama, tváří k zemi. Převrátili ho na záda. Přímo uprostřed čela se objevila kulatá čistá rána.

Černoch propukl v bouřlivý jásot.

„Oh, massa Bob být výtečný střelec!" povykoval. „Skvostné, nádherné, znamenité! Starý Bob trefit darebáka přímo do čela, vidět to massa Helmers a massa všichni? Oh, Bob být dobrý *westman!*"

Nikdo mu nevěnoval pozornost, všichni zírali mlčky na mrtvého muže. Helmers přiklekl. Prohlížel si dlouho a pozorně neznámého, a protože Bob nepřestával pokřikovat, ukázal na mrtvolu.

„Co tady vidíš, Bobe?" zeptal se.

„Díra v kalhotách vidím," odpověděl černoch udiveně.

„Ano, a způsobils ji ty svým výstřelem. Byl jsi šest kroků od toho muže a prostřelil jsi mu nohavici!"

„To massa Bloody Fox tak střílet z dálky a netrefit, já zasáhnout do čela. Massa Bob střílet dobře, líp než massa Bloody Fox!" stál na svém černoch, ale jeho nadšení už zchladlo. Přece jen si nebyl tak jist, aby dál trval na svém.

„Tak nějak střílí Duch Llana Estacada," řekl zamyšleně Juggle Fred. „Chlapče," obrátil se k Bloody Foxovi, který sem zvolna přicházel, „byla to mistrovská rána… Ale co si s ním teď počnem?"

„Moji lidé ho pohřbí," řekl farmář. „*Gentlemani*," obrátil se ke shromážděným mužům, „byli jste svědky toho, že tu nedošlo k žádnému lynčování. Měl možnost…"

„*Heigh-ho!*" zařval pojednou Bob, vzrušeně vyskočil a zuřivě zakoulel očima, až se bělmo zalesklo. „Massa Helmers se podívat, honem se podívat, že tam nikdo nebýt!"

Všichni pohlédli směrem, kam černoch ukazoval. Lavice, na níž seděl mormon, byla prázdná. V poslední čtvrthodině na něho všichni zapomněli.

„Uprchl!" vykřikl Helmers. „Všichni za ním, snad ho ještě chytíme!"

Hobble Frank, farmář, Juggle Fred, černý Bob, všichni se ihned vrhli do temnot. Ale třebaže prohledali důkladně celé okolí nenalezli po uprchlíku ani jediné stopy. Když se vrátili, sedlal Bloody Fox svého koně. Držel v náručí pušku pobitou stříbrnými kroužky.

„*Well*, věděl jsem to. Ani nejmenší stopa po něm…," pokývl hlavou. „Byli jsme neopatrní. Možná že ten mormon je třikrát nebezpečnější než muž, kterého jsem skolil. Poohlédnu se po něm v okolí. *Good evening, gents!*"

Pokývl hlavou na pozdrav a zmizel ve tmě.

„Podivný mladík…," řekl Juggle Fred a zamyšleně si hladil bradu.

„Rozhodně ví o životě víc než leckterý mnohem starší muž," odpověděl Helmers. „Chtěl bych se vsadit nevím oč, že toho Tobiáše Bohuslava Burtona dostane. A s ním možná ještě jiné ptáčky…"

SUPOVÉ POUŠTĚ

Necelé dvě hodiny předtím, nežli se setkal Hobble Frank a černý Bob s Bloody Foxem, jeli touž suchopárnou krajinou, kde živořila kleč, několik kaktusů a juka, směrem od Coleman City dva jezdci, jeden vytáhlý, hubený jako kost, druhý vypasený, kulaťoučký jako míček. Dlouhán se kolébal na starém mezku a dotýkal se přitom téměř nohama země; tlouštík trůnil na vysokém koni jako bůžek hojnosti a oba svorně se v této chvíli tvářili neobyčejně rozmrzele.

„Hanebná krajina, namouvěru," hartusil tlouštík. „Kdoví, seženeme-li dnes pro osvěžení aspoň hlt čerstvé vody…"

Nebylo divu, že tělnatému jezdci bylo horko a že ho sužovala žízeň. Ačkoliv bylo parné léto, vězel chlapík v pečlivě zapjatém kožiše, lépe řečeno v něčem, co kdysi mohlo být kožichem a z čeho dnes zbyl jakýsi napůl vypelichaný pytel. Z dlouhých rukávů mu sotva vyčuhovaly prsty, přidržující uzdu, a obličej byl schován pod širokým panamským kloboukem, jehož střecha co chvíli spadala jezdci do čela.

„Co chceš, Jemmy?" zabručel dlouhán a potřásal hlavou, vyšňořenou žalostným zbytkem cylindru, kterému z celé kdysi honosné obruby zbyl jen malý štítek vpředu. Sáhl rukou k hrdlu, upravil si šviháckÝ šátek, uvázaný kolem hrdla, a odevzdaně pokrčil rameny. Vyzáblý chlapík měl kalhoty, sahající sotva dopolou lýtek, koženou loveckou košili bez jediného knoflíčku nebo spony, zmíněný šátek, jehož původní barvu nemohl již nikdo určit, a přes ramena gumový plášť do deště, který se ovšem srazil na polovinu. Zkrátka, skoro všechno bylo tomuto muži krátké, a kdyby byl cestoval jinudy než Dalekým západem, byl by středem posměchu anebo by si na něho lidé ukazovali jako na blázna. Ale tady všichni věděli, že je to Dlouhý Davy, jeden z nejlepších lovců a poctivec každým coulem, stejně jako široko daleko věděli, že jeho druh je Tlustý Jemmy, bez něhož vyzáblý čahoun neudělá ani krok. „A čemu se vlastně

diviš," pokračoval ospale dlouhán. „Čekal jsi něco lepšího? Snad nechceš, abys tady při Llanu Estacadu našel prameny vaječného koňaku nebo jezero z podmáslí?"

„Nech těch vtipů, dlouháne, není tu na ně vhodné místo," odpověděl podrážděně Jemmy. „Rozhodně bych sklenkou podmáslí nepohrdl, ale bojím se, že budeme muset vzít zavděk šťávou z kaktusů."

Tlusťoch mluvil temperamentně, živě, gestikuloval přitom a ukazoval na všechny strany, zatímco dlouhán se nerad namáhal vymýšlením vět, a hovořil-li, vypadalo to, jako by jej smrtelně sužovalo cosi neobyčejně vysilujícího.

„Ještě nejsme na Llanu," protahoval chlapík. „A slyšel jsi, že Helmers Home, kam máme dorazit, jestli se nemýlím, zítra, leží při řece… A v řece, jestli se nemýlím, teče voda… A když teče, je možné, že teče právě nedaleko odtud… Něco mi říká, že se neklamu."

„Kdybys mlčel," zlobil se Tlustý Jemmy. „Když tobě něco říká, že se neklameš, obyčejně všechno dopadne právě naopak. Říkám ti, udělali jsme chybu, že jsme se nepoohlédli po nějaké pečeni. Ne samou jízdou živ je člověk… já bych sice nežádal hned krocana, ale taková stepní slípka by nebyla k zahození. Snad by dovolila, aby jí má puška řekla *good day*, dobrý den!"

„Příliš labužnické choutky, Jemmy," lkal dlouhán. „Já bych byl docela spokojen, kdyby se nám laskavě přehnal přes cestu docela obyčejný ušák… Měli bychom… *have care!* Pozor! Tady je!"

Před kopyty Davyho mezka vyskočil z křoviska zajíc a pelášil pryč. Davy zalícil a v témž okamžiku se ušák válel s prostřelenou hlavou v trávě. Texaští zajíci, kteří žijí v těchto končinách, jsou stejně velcí jako jejich evropští bratři, ale mají ještě daleko chutnější maso a na první pohled se od nich liší svými neobyčejně dlouhými slechy, podobnými mezčím uším. Jaký div, že Davy se tvářil nadmíru spokojeně, o čemž svědčilo i to, že jeho hlas se alespoň poněkud vzrušil.

„Vidíš, co jsem říkal," obrátil se k tlusťochovi. „Pečeně je tady, zanedlouho nalezneme vodu a potom – slyšel jsi, Jemmy?" přerušil pojednou svou úvahu.

„Nejsem hluchý, abych neslyšel, když někdo pár mil ode mne



Dlouhý Davy

vystřelí z pušky!“ řekl Jemmy a ukázal rázným pohybem ruky na své zvíře: „Stříhá ušima…“

Skutečně: kůň nasál vzduch do nozder a zastříhal ušima. Jako by se naráz probudil z líné lhostejnosti.

Oba jezdci se rozhlíželi po krajině, pátrajíce, odkud zazněl výstřel. Nad jejich hlavami se objevil pták a kroužil ve výšině. Davy zvedl hlavu, chvíli jej pozoroval a potom – upadaje zas do svého způsobu hovoru – zalkal:

„Není to jestřáb?“

„Jestřáb?“ řekl Jemmy. „Podívej se na to pestré peří – je to sup. Právě asi hodoval, proto se tak těžce vznáší, vždy se sotva drží ve vzduchu. Asi ho vyrušil ten výstřel. Jářku, Davy, měli bychom se podívat, jací jsou tady kolem lidé. Jsme blízko Llana Estacada a tady není žádná opatrnost dost velká. Na tom, kdo nedbá na tohle zlaté pravidlo, si může docela lehce pochutnat zrovna takový sup, co nám krouží nad hlavou. A já nemám nejmenší chuť posloužit někomu jako slavnostní chod při obědě. Jedeme, starý Davy!“

„Tak jo!“ zakňoural Davy a nasadil svému mezku ostruhy.

Ale mezkové – jak známo – jsou vzdorovitá zvířata, ta zpravidla nelze přimět k pohybu právě tehdy, když je největší spěch, zato se však určitě dají do zběsilého úprku, když jezdec potřebuje klidně stát. A protože Davyho mezek nebyl výjimkou, vzepřel se všema čtyřma, sotva ucítil ve slabinách ostruhy. A když Davy stiskl znovu a pevněji jeho slabiny, sklonil hlavu a pokusil se zadníma nohama vyhodit do výše, aby se jednoduše jezdce zbavil.

„Co tě to napadá, *Old Joker?*“ uchechtl se smutně Davy. „Starý brachu, tohle ti vyženu z hlavy!“

Otočil se v sedle, obratným hmatem uchopil mezkův ocas, škubl jím silně dvakrát nebo třikrát – a v tom okamžiku mezek vyrazil tak bystře, že Jemmy na svém klusáku mu taktak stačil.

Oba muži vyjeli z kotliny a uviděli před sebou ke svému překvapení rozeklanou výšinu, vypínající se asi šest mil před nimi, a na ní – docela blízko – skupinu neznámých jezdců, kteří si pečlivě prohlíželi cosi na zemi. Dlouhán i tlusťoch zadrželi koně a v duchu oba uvažovali stejně: je třeba co nejrychleji zvědět, zda se setkávají s muži přátelských či nepřátelských úmyslů. Ale dřív než se stačili dorozumět jediným slovem, muži ze skupiny neznámých jezdců (bylo jich asi šest) je zpozorovali.



Tlustý Jemmy

„Musíme opatrně,“ zabručel Davy, „nesmíme jim dát příležitost, aby nás obklíčili! Co kdyby to byli stepní zloději…“

„Nevypadají na to,“ odporoval Jemmy. „Spíš to budou nějací zelenáči, kteří si vyjeli pro zábavu trochu na Západ. Všechno, co mají na sobě, viselo ještě před týdnem někde u krejčího. Jsou sice samá puška, ale podívej se, jak se to jen blýská a svítí čistotou. Vsadil bych se, že si ještě nevystřelili! Ale nakonec je líp se setkat s takovými *greenhorny* než s chlapíky, kteří si myslí, že mají kapsy jen proto, aby tam cpali cizí peníze. Nu tak, starý Davy, pojedeme…“

Davy přikývl, ostatně už nic jiného nezbývalo, protože těch šest mužů je zpozorovalo, popohnalo koně a jelo jim zvolna vstříc.

„Haló, haló…," volali, „nechcete vidět něco zajímavého?"

Všech šest mužů se tvářilo velmi vážně, ale teď, když přijeli blíž, se výraz jejich obličejů naráz změnil. Udiveně civěli na dlouhána i na tlouštíka a dívali se přitom rozpačitě jeden na druhého. Cukalo jim to dlouho koutky úst a nakonec se neudrželi a vyprskli ve smích.

„*All devils!*" vykřikl jeden z nich, „u všech rohatých – koho to potkáváme tady v pustině? Takové patrony jsem namouduši ještě v životě neviděl!"

A znovu vypukl v upřímný, zajíkavý smích. Ostatní se rovněž pochechtávali a Davy a Jemmy je klidně pozorovali, aniž hnuli brvou. Po chvíli se ozval svým kňouravým hlasem Dlouhý Davy:

„Vidím, že *gentlemani* jsou ve výtečné náladě. Směl bych vědět, s kým mám tu čest?"

„Ale samozřejmě," zvolal posměváček a smál se stále na plné kolo. „Jmenuji se… odpusťte, *meššúrs*, že se směju, nemohu to prostě vydržet… Gibson, Gibson… mé jméno."

„Děkuji a velmi mne těší, Mr Gibsone," řekl Dlouhý Davy s důstojným klidem. „Jsem neobyčejně rád, když vidím někoho, kdo je ve velmi dobré náladě. Jenom musím upozornit, že v případě, kdy se dotyčný směje na můj účet, je kulka v mé pušce tak neposedná, že okamžitě vyletí z hlavně."

Poslední slova byla vyřčena tak vážně, že smíšek mimoděk stáhl tvář a začal se omlouvat:

„Přece se na nás nebudete zlobit pro trochu smíchu?"

„Ani v nejmenším," zavrtěl hlavou Davy, „vždyť vám říkám, že nejde o nás, ale o kulky v našich puškách! Radím vám zcela přátelsky, abyste je nedráždili!"

„Poslyšte, *sir*," řekl Gibson, sahaje po revolveru, „mírněte se laskavě… protože taky naše koule nesedí tak pevně v hlavních, jak si vy myslíte!"

„*Pshaw!*" ušklíbl se Davy. „Nebuďte směšný! Vaše hrozby působí dětinsky!"

„Nemohli byste mi laskavě prozradit svá jména?" vypjal se Gibson. „Abychom věděli, s jakými hrdiny máme tu čest!"

„Jmenuji se Kroners," řekl Davy zase tak plačtivě jako jindy, „a můj přítel je Jakub Pfefferkorn. Nikdy jste o nás ještě neslyšeli?"

„To jste uhádl," řekl Gibson. „Ani slovo. A proto z vašich řečí nemáme strach, co by za nehet vlezlo! Ostatně, když se na vás dívám, vidím, že vůbec na Západ nepatříte!"

„Taky si to myslíme, a proto vás hned opustíme," zasáhl tlusťoch. „Ani nás nenapadne, abychom vám vaše přesvědčení brali. Ostatně neléčíme pomatence! *Good luck!*"

Není divu, že neznámí muži neznali jména obou lovců. Ti dva nerozluční přátelé byli na prériích a v lesích Dalekého západu známi ne podle svých skutečných jmen, nýbrž podle přezdívek, které jim daly jejich postavy. Na Dlouhého Davyho ses mohl doptat kdekoliv; Davida Kronerse znalo sotva pět šest lidí. Tlustý Jemmy byl znám u každého táborového ohně; ale o Jakubu Pfefferkornovi by sotva který *westman* mohl podat zprávu.

Dlouhán a tlusťoch se otočili, popohnali svá zvířata, ale po několika krocích je prudce zarazili.

Uviděli něco strašného, obludného. V půdě rozryté lidskými šlápotami i koňskými kopyty ležel mrtvý kůň bez sedla, bez uzdy. Z rozervaných útrob vyhřezávaly vnitřnosti a jejich kusy tu ležely roztroušeny po okolí – odpuzující dílo supa, kterého Jemmy a Davy před několika okamžiky viděli vznášet se vzduchem.

Ale to všechno nevzbudilo takové zděšení u obou jezdců jako pohled, který se jim naskytl hned nablízku koňské zdechliny: leželo tu tělo bělocha s tváří zohavenou nespočetnými krvavými řezy nožem a strženou kůží na hlavě. Obnošený vlněný oděv svědčil o tom, že zde leží bezpochyby prérijní lovec. Koule, která mu vnikla do srdce, způsobila smrt.

„Panebože!" zvolal Jemmy a jediným pohybem se sesmekl s koně a přiklekl k mrtvému. „Davy, co se tu stalo… to je hrozné!"

„Je několik hodin mrtev," řekl Dlouhý Davy, který se už rovněž skláněl nad neznámým nešťastníkem a zkoumal pozorně jeho hruď.

„Prohlédneme mu kapsy, snad najdeme něco, podle čeho by se dalo zjistit, kdo to byl," řekl Jemmy.

Davy mlčky obrátil mrtvému kapsu. Zvedl právě hlavu, když se přihnalo šest mužů v čele s Gibsonem, který seskočil s koně, vrhl se k lovci a uchopil Davyho za ruce.

„Zakazuji vám, abyste prohledávali mrtvole kapsy!“ zahřměl. „Nedovolím, abyste toho ubožáka oloupili!“

Dlouhán si dal klidně líbit, když mu Gibson zvedl ruce do výše, a vyměnil němý pohled se svým přítelem.

„Poslyšte,“ ozval se ospalým hlasem, „jak jste dospěli k té ostrovtipné myšlence, že chceme oloupit tohoto mrtvého muže?“

„Prohledávali jste mu kapsy, nebo ne? Vám to nestačí jako důkaz?“ hřměl Gibson.

„Jste neobyčejně bystrozraký,“ řekl posměšně Jemmy.

„Nežertujte drze o tak vážných věcech,“ rozhořčil se Gibson. „Přistihli jsme vašeho kumpána při činu. Měl ruce v kapsách zavražděného, a to nám stačí. A co tady vůbec děláte? Nezdá se vám poněkud podezřelé, že se tady projíždíte po okolí? Dejte si pozor, abyste nepřišli o krk. Spravedlnosti musí být učiněno zadost!“

Jemmy trhl hněvivě rameny, ale Davy na něho vrhl uklidňující pohled a zakňoural lítostivě:

„U všech všudy, vy jste ale přísný člověk! Snad abyste tu věc na místě vyšetřil?“

„To také udělám! Jsem totiž právník, aby vás to nemýlilo,“ prohlásil muž sebevědomě a zaťukal si důležitě prstem na hruď. „Umím si zjednat vážnost, proto mě také tito pánové zvolili vůdcem výpravy. A říkám vám, že vy se odtud nehnete, dokud se věc nevyjasní.“

„To se vám při vašich schopnostech určitě povede,“ řekl Jemmy.

Gibson jej už neuznal za hodná pohledu, tím méně odpovědi.

„Vezměte jim mezky,“ nařídil svým mužům. „Nesmějí mít možnost odtud uprchnout.“

Oba lovci se nebránili jediným pohybem a klidně přihlíželi, jak cizinci plní rozkaz svého vůdce. Byli zřejmě zvědaví, co vlastně tito dětsky nezkušení lidé chtějí podniknout. V duchu oba přemýšleli o tom, že mrtvý lovec byl zřejmě přepaden, zabit a skalpován nějakým Indiánem a že se pravděpodobně – poněvadž osamocený bojovník by se stěží odvážil tak daleko na východ – někde v okolí potuluje celý oddíl rudochů. A to znamenalo být neustále v ostražitosti a na všechno připraven. O tom všem tito neznámí lidé i se svým vůdcem Gibsonem neměli nejmenší potuchy.

Mezitím Gibson prohledal kapsy a opasek mrtvého.

„Byl oloupen," konstatoval nakonec, zvedaje se od mrtvoly, „to tedy znamená, že jde o loupežnou vraždu. Podle stopy je jasné, že pachatel nebyl sám, přinejmenším byli dva. Protože je známé, že svědomí pudí zločince, aby se vracel na místo činu, myslím, že nemusíme při hledání pachatelů chodit daleko. *Meššúrs*," pozvedl hlas a dodal mu nejvyššího důrazu, jehož byl schopen, „jste našimi zajatci a půjdete s námi k nejbližší usedlosti, to jest k Helmers Homu. Tam případ s veškerou přísností vyšetříme a po zásluze vás potrestáme!" Předstoupil před oba lovce a slavnostně je vyzval: „Odevzdejte zbraně!"

„Velice rádi," řekl Jemmy a přívětivě se zašklebil. „Tady je má puška, prosím…"

Při těch slovech strhl ručnici a namířil ji na Gibsona. Kohoutky cvakly, Gibson uskočil ve zmatku stranou a vykřikl:

„Darebáku! Snad se nechcete vzpouzet?"

„Ale co vás vede!" smál se Jemmy. „Chci vám jenom předat s náležitou opatrností zbraň, aby snad omylem nespustila. Protože potom byste byl se svou právnickou vědou v koncích, není-liž pravda?"

Jemmy neustále mířil na chlapíka, který vzrušeně povykoval.

„Dám vás tak spoutat, že se budete sníjet bolestí!"

„Velice se těším, řádné spoutání patří k největším požitkům každého *westmana*," podotkl Jemmy.

„Dám vás zastřelit!" volal Gibson, rozčilen na nejvyšší míru.

„Tak dost!" ozval se Dlouhý Davy. „Na to není ani pomyšlení! Jsme totiž na pomezí Llana Estacada a tady platí jiné zákony než vaše právnické kličky a paragrafy. S těmi byste se v těchto krajích daleko nedostali. Ale aby bylo jasno: nemáme z vás vůbec strach, *meššúrs*, a dokonce víme, že jste poctiví lidé a že to dobře myslíte. Trochu jste nás pobavili, ale teď už přestávají žerty. Musíme se podívat na stopy a zjistit, co se tady doopravdy stalo. Bohužel to bude dost nesnadné, poněvadž jste je se svými zvířaty pořádně rozdupali. Ať vás ani nenapadne pokusit se o něco proti nám – v tom případě zná neúprosný zákon prérie jen jedno: smrt kulkou! Tak je to, *meššúrs!* Jemmy, zkusíme přečíst stopy, ty vpravo, já vlevo."

Cizinci se nezmohli ani na jediné slovo. Civěli strnule na oba lovce, kteří se polokruhem, ohledávajíce pečlivě zemi píď

po pídi, blížili k mrtvole. Pečlivost, s níž prohlíželi každý kamének a každou prohlubinku v půdě, mohla se zdát směšnou – ale jen tomu, kdo neznal Západ a prérii. Když si znovu důkladně prohlédli mrtvého muže, vrátili se oba lovci ke Gibsonovi a k jeho mlčícím mužům.

„Mr Gibsone," pravil tlouštík, „jestlipak víte, kdo je ten mrtvý muž?"

„Jak bych to mohl vědět?" zvolal Gibson. „Vidím ho poprvé v životě."

„Chtěl jste nás před několika okamžiky soudit a nepoznáte ani, když někdo padne indiánskou kulkou. Nebylo vám nápadné, že byl skalpován? Ostatně se tomu mrtvému chlapíkovi nestalo žádné bezpráví. Zprvu jsme ho litovali, ale teď, když víme, že patřil k tlupě zločinců, kteří tu řádí po okolí, si myslím, že dostal, co si zasloužil. A před těmi zločinci vás varujeme!"

Jemmyho slova vyvolala u všech nelíčený úžas. Gibson nechápavě vrtěl hlavou a podezíravě si prohlížel oba lovce.

„To jste všechno poznali ze stop?" zeptal se nedůvěřivě.

„Nejen to," řekl Jemmy. „Ještě jiné věci, ale ty vás teď nemusí tak příliš zajímat!"

„To je nemožné," pravil Gibson, ohlédl se a v jeho pohledu byla bázeň. Snad měl obavu, že oba jezdci náležejí k zločinecké bandě a že on i jeho přátelé upadli do léčky.

„Kdybyste žil nějakou dobu na prérii," pokračoval Jemmy, „poznal byste, že ve stopách se dá číst jasně jako v knize. Jen zkušenost k tomu člověk musí mít! A ta vám právě chybí. Ten muž nebyl zastřelen zde."

„Že nebyl… zastřelen… zde?" vypravil ze sebe Gibson. Nerozhodně se rozhlédl kolem sebe.

„Ovšem, dokáži vám to; pojďte sem," řekl Jemmy a Gibson i jeho druzi ho váhavě sledovali několik kroků stranou. Na tvrdém, holém kamení se tam černala jakási kalužina.

„Co tady vidíte?" řekl Jemmy.

„Myslím… krev," odpověděl Gibson.

„A co dál?"

„Dál… dál nic."

„To je málo," řekl Jemmy; sehnul se a zvedl se země kousek plochého, matného kovu, ne větší, než je běžná malá mince.

Mlčky podal plíšek Gibsonovi, který jej několikrát obrátil v dlani, s vypoulenýma očima jej prohlédl a potom jej podal svým druhům. Konečně jeden z nich se ozval:

„Vypadá to jako kulka z pušky, která se rozpleskla o kámen.“

„Správně,“ ozval se tentokrát Dlouhý Davy. „Zabila toho muže. Pronikla mu srdcem, takže byl hned mrtev. Někdo ho odvlekl k tomu místu, kde teď leží.“

Gibson a jeho druhové se po sobě podívali.

„Snad to tak mohlo být,“ řekl Gibson pomalu, „ale prokázat to nemůžete ani vy, ani nikdo jiný na celém světě.“

„Vidíte ten vyprahlý trávník vedle kamení, kde je kalužina krve?“

„Vidím. Je celý zválen a podupán,“ řekl Gibson.

„Samozřejmě,“ usmál se tlusťoučký Jemmy, „protože tam někdo ležel. A ten někdo měl hodně naspěch, když se vrhal do trávy tak rychle, že tu nechal jen jeden otisk svých nohou, totiž svých mokasínů.“

„Jak tohle všechno můžete vědět?“ užasl Gibson.

„Trochu cviku. To je všecko, co mi pomáhá,“ řekl Jemmy. „Nevidíte v písku na kraji traviny širokou zužující se rýhu? S klidným svědomím bych odpřisáhl, že to je stopa po pažbě ručnice. Pozorujete, že není stejnoměrná, nýbrž na jednom konci hluboká a na druhém plochá a jakoby trochu do obloučku? O čem to svědčí?“

Muži se na sebe nejistě podívali a krčili mlčky rameny.

„Přinejmenším o tom, že vznikla při jakémsi neobyčejně rychlém pohybu,“ vysvětlil Jemmy. „Proto také stopa podpatku… vidíte, že pata je plochá, to znamená, že muž měl mokasíny… je vryta do půdy k jedné straně. Ten muž se bleskurychle otočil. Víte proč?“

Gibsonovy prsty zajely za ucho. To podrbání ve vlasech vyjadřovalo všechnu jeho rozpačitost.

„*Sir*, chcete toho ode mne příliš,“ přiznal. „Tak rychle neumím usuzovat.“

„Chyba, chcete-li cestovat Dalekým západem,“ potřásl hlavou Jemmy. „Tady v těch krajinách leckdy na rychlém a bystrém úsudku závisí život! Poslyšte, co je tam na té rostlině zvláštního?“

„To je juka," řekl jeden z mužů.

Byla to zakrnělá *yucca gloriosa*, dosud kvetoucí, s latami bílých, lehce napurpurovatělých květů. Několik modrozelených kopinatých listů leželo na zemi. Na ně teď byl namířen Jemmyho ukazovák.

„Vypadá to, jako by do toho keře někdo padl nebo jako by tam někdo trhal…," ozval se Gibson.

„To zrovna ne, ale ty potrhané listy jsou důkazem, že tudy letěla střela," pravil Jemmy. „A protože v těchto končinách obvykle nikdo nestřílí ze zábavy po rostlinách, znamená to, že ta koule byla určena muži, který se zde vrhl k zemi, na drny. A když se podíváte odtud směrem k přelámaným větvičkám a prodloužíte si přímku dál, zjistíte už lehce, kde byla hlaveň pušky, která vypálila. Podle toho se dá bezpečně soudit, že střelec seděl v sedle."

Gibsonovi lidé sledovali bez dechu vývody Jemmyho a ten rychle pokračoval:

„Čili nám vychází: Indián, ozbrojený puškou, stál na místě, kde jsme našli stopu. Směrem od severovýchodu se blížil jezdec, vystřelil, ale minul. Indián se vrhl k zemi, a to tak, že byl tváří obrácen vzhůru. Ale proč tohle udělal? Tady je možné jen jedno vysvětlení. Chtěl k sobě jezdce přilákat. Chtěl se dělat před ním mrtvým. Ten jezdec skutečně přijel…"

„*Sir*, jak tohle všechno můžete tvrdit?" divil se Gibson a teď už nezastíral ani v nejmenším svůj úžas. „Podle čeho tak soudíte? Nevymýšlíte si nějaké bajky?"

„Říkám vám znovu: zkušenost, zkušenost a ještě jednou zkušenost," řekl Jemmy. „Pojďte se mnou zpátky."

Odvedl je kolem mrtvého muže k místu, kde rostla v písčité půdě kosodřevina.

„Tady také někdo ležel!" zvolal Gibson, dívaje se k zemi, na níž se rýsoval dosti zřetelný otisk lidského těla.

„Začínáte si všímat!" pochválil ho Tlustý Jemmy. „Ale kdo to byl?"

„Snad ten mrtvý muž…, než skonal," mínil rozpačitě Gibson.

„To jistě ne! Ten přece byl tak přesně zasažen, že musel být na místě mrtev," odporoval Jemmy.

„Tedy ten Indián…," ozval se jeden z mužů.

„Proč by to dělal?“ zavrtěl hlavou tlouštík. „Ne, ne, *meššúrs*, tady ležel někdo třetí a svíjel se přitom těžce bolestí. Pohleďte, jak rval snítky a zatínal prsty do země. Víte, kam byl raněn?“

„Nejsme přece vševědoucí,“ zahučel Gibson.

„Srovnejte tyto stopy krve s malou kalužinkou, kterou jste našli tam u mrtvého muže,“ ozval se teď opět Dlouhý Davy. „Muž, který tu ležel, měl ránu v spodní části těla, patrně byl střelen do břicha. Vidíte, jak je zde kolem rozdupaná půda? A…“ Dlouhý Davy se shýbl a zvedl se země kousek kůže rozdělené dlouhými podélnými zářezy v jakési pásky, „… co je toto?“

Šest mužů se kolem něho shluklo a zvědavě si prohlíželi kůži.

„To je řasení z indiánských kalhot,“ vysvětlil Davy. „Ležel tu zraněný Indián, a jak bolestí zaťal ruce do legginů, trhl a urval tenhle kousek třásní. Myslím, že už je ve věčných lovištích, protože společnou jízdu na jednom koni nemohl vydržet.“

„On odjel?“ vysoukal ze sebe ohromeně Gibson. „A dva seděli na jednom koni?“

„Hned vám řeknu, jak se to asi stalo…,“ bručel Davy.

Poodešel severovýchodním směrem a ostatní, plni zvědavosti, jej následovali.

„Kdyby byl čas, mohli byste se tady znamenitě cvičit ve čtení stop,“ řekl potřásaje hlavou. „Jenomže my máme před sebou nebezpečnou bandu, *meššúrs*, a musíme pomýšlet na záchranu jednoho nebo doufejme dvou Indiánů. Ale abych mluvil krátce: místy, kde teď stojíme, jeli dva Indiáni, jeden zdravý, jeden zraněný. To soudím z toho, že vedli koně tak blízko vedle sebe. Patrně ten zdravý vedl druhého koně za uzdu. Na tomto místě kůň, který nesl raněného, dostal ránu do boku… vidíte podle stopy, jak udělal obrovský skok vpřed. Přitom byl zraněný Indián vyhozen ze sedla až do křovisek.“

Dlouhý Davy se obrátil vpravo a po několika krocích ukázal na zem a vysvětloval:

„Tady je stopa okovaného koně. To znamená, že to byl běloch, kdo vystřelil na Indiána. A dál! Půda je tady rozdupána, vidíte? Osm deset kroků odtud vidíte nové stopy. Přijelo tudy pět bělochů a zde se zastavili.“

Davy si stopu důkladně prohlížel a potom pohybem ruky naznačil mužům, aby ho opět následovali. Nedaleko místa, kde nalezli mrtvého muže, jim ukázal tři řady stop, z nichž jedna odbočovala stranou.

„Tahle," ukázal na ni, „patří koni, který se splašil a prchá. Proto se kopyta zabořovala tak neobvykle hluboko. A tu vidíte stopy neokovaného koně, ovšem hlubší, než bývají stopy po indiánských koních – to znamená, že kůň nesl těžší náklad. A vedle těchto stop vidíte ještě pět dalších. To jsou stopy bělochů, kteří pronásledují dva Indiány, a aby si stopy nesmazali, jedou podél nich." Dlouhý Davy se rozhlédl a řekl: „Tak – a teď víme, jak se to všechno zběhlo."

„Troufáte si s takovou určitostí tvrdit, že bylo všechno tak, jak říkáte?" zeptal se pochybovačně Gibson.

„Možná že se o tom sám přesvědčíte," odpověděl Dlouhý Davy. „V podrobnostech se můžeme mýlit, ale pochybuju, že se věci zběhly jinak, než jak teď řeknu. Podle stop se totiž stalo tohle: jelo tudy šest bělochů od severovýchodu a narazilo na dva Indiány. Došlo k hádce, jeden z Indiánů byl zraněn a oba se dali na útěk. Běloši je začali pronásledovat, jenže indiánští koně byli rychlejší. Podívejte se na toho koně, co tam leží! To je zvíře ušlechtilého andaluského chovu, jeho majitelem asi nebyl jen obyčejný bojovník, ostatně i totem vyřezaný do kůže na levé straně krku o tom svědčí. Jen jeden z těch bílých chlapů měl tak bystrého koně, že Indiánům stačil. Protože jeden z rudochů byl raněn, nemohli dělat nic jiného než se pokusit uprchnout. Běloch vystřelil a zasáhl koně, ten pádil několik desítek kroků a shodil potom bezmocného jezdce do křoviny. Nato seskočil s koně druhý Indián, aby bránil svého druha. Ale cítil patrně, že je příliš rozčilen, a proto se uchýlil ke lsti. Tvářil se, jako by byl zasažen, zůstal nehybně ležet, ale pušku nepustil z ruky. Přitom pažbou zavadil o písek – stopu jsme viděli, jak si, *meššúrs*, jistě pamatujete. Běloch přiběhl, chtěl se přesvědčit, zda muže zasáhl, a v tom okamžiku rudoch vyskočil a zblízka toho ničemu zastřelil. Všimli jste si podle začernalé rány, že mrtvý byl zasažen z největší blízkosti! Teď se bělochův kůň splašil a dal se na úprk. Indián potom odvlekl bělocha až ke svému druhu, aby mu dopřál pohledu na poraženého pronásledovatele. Ale v téže chvíli se objevilo pět zbývajících

jezdců, a tak mu nezbývalo nic než rychle vyzdvihnout zraněného k sobě do sedla a prchat dál. Běloši se u mrtvého zastavili a zřejmě se nějakou dobu radili, co dál. Protože měli obavy, že mrtvý prozradí celou jejich bandu, zohavili mu obličej. Potom mu vybrali kapsy, vzali indiánskému koni postroje a řemeny a pustili se zase za rudochy…“

„Hm…,“ řekl Gibson, „možná máte pravdu… možná ne, ale rozhodně musím přiznat, že se umíte pozorně dívat a že máte dobrou hlavu.“

„Pokud jde o mou hlavu,“ odpověděl Davy, „musím s ní být spokojen, protože jinou nemám. – Ale co vy, pánové? Co hodláte udělat pro vyjasnění celé téhle temné záležitosti?“

„Co bychom měli dělat? Pojedeme dál za svým cílem. To se nás přece netýká!“

„Vás – se to – netýká?“ protáhl Tlustý Jemmy. „Jde tu o lidi!“

„Nebudeme se zdržovat kvůli téhle věci. Jde jenom o Indiány!“

„*Jenom* o Indiány?“ opakoval Tlustý Jemmy. Dusil v sobě vztek. „Říkáte – *jenom*. Copak Indiáni nejsou lidi jako já nebo vy?“

„Jsou, jsou…, ale přece jenom, uvažte, *sir*, oč níž stojí proti nám, civilizovaným mužům. Přece nás nechcete jen tak beze všeho srovnávat. To by byla… urážka.“

Dlouhý Davy si po těch slovech tiše hvízdl a podíval se významně na svého obtloustlého kamaráda. Ten se nadechl, chvíli držel dech, zřejmě aby se uklidnil, a potom navenek klidně, ale ve skutečnosti s největším přemáháním pravil:

„Samozřejmě! Ujišťuji vás, že vás nemíním ani v nejmenším urazit. Přirozeně *vy* se s Indiány vůbec nedáte srovnávat! Ti dva indiánští bojovníci se chovali sice jako hrdinové, ale vy byste se pravděpodobně zachovali ještě daleko statečněji! Klaním se vám, *gentlemani!*“ Jemmy strhl s hlavy klobouk a vysekl poklonu. Ale sotva se jeho širák octl zpátky na hlavě, obořil se hněvivě na neznámé cizince: „Jestlipak si uvědomujete, že to byli civilizovaní muži, kteří vpadli do téhle země a vytlačili z ní původní obyvatele a její pravoplatné majitele? Že tady tekly proudy krve a proudy kořalky a v těch byla utopena volnost indiánských kmenů? Násilí, lest, podvody, věro-

lomnost, to přinesli ti bílí civilizovaní muži. Honili Indiány od stanice ke stanici, od jednoho území k druhému. Sotva se s nimi dohodli o jejich lovištích, našli si nový důvod, aby je znova pronásledovali a vyháněli. Prodávali jim místo pušek dětské flintičky, místo střelného prachu uhelný mour, a když se proti tomu ozvali, řeklo se, že to jsou buřiči, a hromadně se postříleli. Co jim zbylo jiného než zápas na život a na smrt? Kdyby se byli nehájili, řekl byste právě vy, že jsou méněcenní, tupí a neteční. A že se hájí, prohlašují se za vrahy a zločince, kteří se musí bez milosti vyhladit. Ale já vám říkám, *meššúrs*, že jsem mezi Indiány, kterými tak opovrhujete, poznal nejednoho muže, který měl větší cenu než vás všech šest dohromady!“

Poslední slova řekl Jemmy se zvláštním důrazem, který právníka i jeho druhy zřejmě těžce urazil.

„Dovolte,“ ohradil se Gibson, „nejsme tady proto, abychom poslouchali vaše poučování! Nestojíme o vaše názory! Jsme vážní muži, stačíme si ve všem a také si dokážeme ve všem poradit! Dostali jsme se bezpečně z Nového Orleansu až sem a doufáme, že se dostaneme stejně dobře dál i bez vaší pomoci a vašich rad!“

„Až z Nového Orleansu jste přišli?“ ozval se Dlouhý Davy. „Nu, to je namouvěru neobyčejný kousek… To dokáže i dvanáctiletý chlapec! Ale tady se teprve ukáže co a jak, *meššúrs!* Tady, kde se potuluje všelijaká čeládka, které na lidském životě záleží asi jako na včerejším dešti! A kde na druhé straně Llana Estacada je území Komančů a Apačů, kteří, jestli to náhodou nevíte, žijí mezi sebou na válečné stezce! A vás přitom nezajímá, jak to, že se zde objevili dva rudoši, a nenapadlo vás ani, že by to mohli být také dva zvědové… Prosím vás, kam máte vůbec namířeno?“

„Přes Llano Estacado do Arizony,“ řekl jeden z mužů.

„A patrně si myslíte, že Llano Estacado je rajsky nádherná krajina, kde se člověk může projíždět jako v parku?“

„Nejsme tak pošetilí, jak si myslíte,“ ozval se dotčeně jiný ze skupiny. „Známe nebezpečí dokonale. Četli jsme o zdejších poměrech a dali jsme si o všem podrobně vypravovat.“

„Oh – četli jste a dali jste si podrobně vypravovat!“ řekl Jemmy. „To je výborné! To je asi tak, jako když si někdo přečte,

že otrušík je jedovatý, a přitom si myslí, že mu takový čtvrtlitr nemůže uškodit. Divím se, že jste si alespoň nenajali průvodce, který Llano zná dobře a ví…“

Teď už Gibson byl zlostí bez sebe. Přerušil ostře Jemmyho.

„Prosím vás, proč nás neustále chcete mistrovat? Jsme muži, ne děti, rozumíte? A ostatně vůdce máme!“

„Kde je?“ rozhlížel se kolem sebe Jemmy.

„Jel před námi.“

„To je zvláštní způsob vedení,“ zašklebil se Jemmy.

„Bude nás čekat na Helmers Homu,“ vysvětloval Gibson.

„To je něco jiného,“ odpověděl Tlustý Jemmy. „Helmers Home je nedaleko…, ale přesto, je-li vám to vhod, můžete jet s námi. Máme tentýž cíl. Můžete nám říci, jak se jmenuje váš vůdce?“

„Řekli nám, že je to výtečný *westman*, ale jak se vlastně jmenuje, nevíme. Prý ho všeobecně nazývají Juggle Fred.“

„*Good luck*,“ zvolal Jemmy překvapen. „Juggle Freda znám, to je opravdu výtečný muž, tomu se můžete svěřit opravdu s klidným svědomím. To potom pojedeme spolu, protože my máme rovněž namířeno do Arizony.“

„Vy také…?“ protáhl Gibson. Zaváhal a dodal: „Snad… také kvůli diamantům?“

„Snad,“ odpověděl vyhýbavě tlusťoch.

„V tom případě ze společné jízdy nebude nic. Uznáte, že nestojíme o konkurenci.“

Jemmy se zasmál a obrátil se ke svému příteli:

„Slyšíš, Davy? Není to veselé, co tu ten muž vykládá?“ Potom se přiblížil k Gibsonovi a poklepal mu shovívavě na rameno. „*Sir*, jste úplní a dokonalí *greenhorni* čili zelenáči – protože ani nevíte, že zlatokopové se musí *sdružovat*, jestli chtějí něco získat! Nebo si myslíte, že v Arizoně se povaluje zlato po stráních a že se stačí shýbnout a nacpat je do brašny?“

„Je nás šest a máme dost prostředků k tomu, abychom si opatřili všechno, co je zapotřebí k úspěchu,“ řekl Gibson.

„Tak to raději nikde nepovídejte,“ odpověděl Jemmy. „My jsme poctiví lovci, ale mohli byste se setkat s lidmi, kteří by vám důkladně vyprázdnili kapsy. A teď vzhůru k Helmers Homu! Dnes tam ovšem už nedojedeme, přenocovat musíme

pod širým nebem. Chcete-li jet s námi, prosím, ale jinak dělejte, co uznáte za vhodné.“

Tlouštík se otočil, přistoupil ke svému koni a vyhoupl se do sedla. Dlouhý Davy mlčky učinil totéž. Muži se mezi sebou chvíli radili, potom i oni vyskočili na hřbety svých koní a rychle dostihli ujíždějící lovce.

„Pojedem s vámi, ale jenom k Helmers Homu, dál ne,“ oznámil Gibson jaksi rozpačitě.

„To je od vás hrozně laskavé,“ zahučel lhostejně Dlouhý Davy.

Pobídl svého mezka a octl se po boku svého tlustého druha.

Jeli – podle zvyků *westmanů* – jakoby líně a ospale, klátili se v sedlech a vůbec si nepočínali tak pohledně jako těch šest mužů, jedoucích zpříma a ve vyrovnané řadě jako v jízdárně.

„Podívejte se na ty dva chlapy,“ zašeptal Gibson jednomu ze svých druhů. „Jedou, divže nespadnou ze sedla. A to nám chtějí namluvit, že jsou zkušení *westmani!* Nevěřím jim, ani co by za nehet vlezlo.“

„Nejen ty, Gibsone, ale nikdo z nás,“ ozval se jiný muž. „Podívej se jen, jak jsou vystrojeni! Nejsme přece hlupáci! Všiml jsem si dobře, jak ten tlustý chlapík div nezkoprněl, když uslyšel o našich penězích. Tváří se, že jsou bůhvíjací poctivci, a zatím už jistě přemýšlejí, jak to zařídit, aby ráno zmizeli i s našimi dolary.“

Gibson přikývl.

„Jenže my s tím počítáme. Rozhodnuto: až se začne stmívat, zdržíme se vzadu a k Helmers Homu s nimi už vůbec nepojedeme. V noci se budeme střídat na stráži, protože… inu, jistota je jistota. Kdybych měl soudit podle toho, jak jsou oblečeni, řekl bych, že to jsou bezohlední kapsáři. Ničeho se jistě neštítí…“

Usmál se sebevědomě a rozhlédl se po spolujezdcích. Byl zřejmě hrdý na to, že si počíná tak obezřetně.

Četl v jejich očích souhlas a obdiv.

ŽELEZNÉ SRDCE

„Podívej se, Davy! Tak se mi zdá, že tam před sebou vidím nějaké podivné živé bytosti?“

Tlustý Jemmy, jehož kůň se zastavil na kamenitém návrší, ukázal rukou k západnímu obzoru.

Už pěknou chvíli jeli těžkou půdou, kde každá stopa se dala číst jen s největšími obtížemi.

Dlouhán se napřímil v sedle, zaclonil si rukou oči a bedlivě si prohlížel horizont.



Železné srdce

„Zcela správně, tlouštíku,“ zabručel. „Vidím docela zvláštní druh bytostí, totiž pět koní a jednoho člověka, a vsadil bych se, že koně mají mnohem větší cenu než ten muž.“

„Když vidím pět koní,“ rozumoval Jemmy, „jsem zvyklý vidět pět jezdců. Vrtá mi hlavou, kde jsou čtyři ostatní?“

„Možná že je uvidíme, až přijedeme blíž,“ mínil dlouhán.

Bez dalších řečí pobídli zvířata a pokračovali v cestě.

„Neklame-li mě zrak, vidím je před sebou,“ ozval se po krátké chvíli dlouhán. „Co říkáš, Jemmy?“

V dálce bylo vidět několik pohybujících se bodů. Byli to čtyři muži, rozestavení v pravidelném odstupu, kteří se zvolna pohybovali, pátrajíce po něčem na zemi.

„Hmm…,“ protáhl Davy. „Pět koní a pět mužů…Jemmy, co o tom soudíš?“

„Tak se mi zdá, že před sebou máme chlapíky, kteří proná-

sledovali Indiány. A myslím, že tam hledají jejich stopy. Jak se k nim zachováme?“

„Jako k darebákům,“ protáhl Davy. „Ale samozřejmě nedáme jim hned najevo, co o nich víme. Bylo by to zbytečně neopatrné. Hleď, uviděli nás a běží ke koním, pospěšme si!“

Také Gibson a ostatní hledači diamantů uviděli skupinu neznámých jezdců. Zrychlili a přidružili se k oběma lovcům, takže jim jeli teď po boku. Snad se přece jenom s nimi cítili bezpečnější.

Když se k neznámé pětici přiblížili, spatřili, že všech pět má v rukou připravené pušky. Jeden z nich ostře vykřikl: „Stát, nebo budeme střílet!“

Gibsonovi lidé se ihned zastavili, ale dlouhán s tlusťochem jeli klidně dál.

„Stát! Neslyšeli jste!“ vykřikl znovu a ostřeji ramenatý muž, jehož tvář se černala tak hustým vousem, že mu dokonce nebylo vidět ani rty. „Ještě krok, a vypálíme!“

„Nesmysl!“ smál se Jemmy. „Přece se nebudete bát dvou pokojných, mírumilovných lidiček? Jenom si nechte koule v hlavních – tak jako my!“

Ručnice se váhavě sklonily. Snad skutečně ti muži chtěli ukázat, že nemají strach, anebo na ně spíš zapůsobilo klidné a sebevědomé vystoupení obou lovců. Prohlíželi si příchozí mlčky, pozorně, ale také trochu podezíravě.

Muž s černým plnovousem se znovu ozval zlostným hlasem: „Neznáte, co platí tady na Západě? Na koho se zavolá, aby zůstal stát, musí bezpodmínečně poslechnout. Rozumíte? Děkujte naší ohleduplnosti, že jste naživu!“

„Trochu přeháníte, muži,“ zašklebil se Jemmy a naladil přitom laskavě dobromyslnou tvář. „Neptáte se, čemu děkujete vy za to, že jste dosud naživu? My máme totiž taky bouchačky!“

Znělo to zároveň dobromyslně a sebevědomě.

„Zatraceně,“ zaklel muž, „snad nám nechcete vyhrožovat? Muži, když já vystřelím na mouchu, dokážu jí ustřelit na sto kroků hlavičku! Co vůbec hledáte v téhle krajině?“

„Vy nevíte?“ odpověděl tlusťoch. „Čekáme na příští zatmění slunce. Bude prý tady nejlíp viditelné.“

Vousatý muž nepochopil, že jde o žert, a docela vážně, třebaže trochu nedůvěřivě, se zeptal:

„A kdy to má být?“

„Dnes v noci, ve dvanáct hodin, pět minut, jedenáct vteřin. Zatmění slunce o půlnoci je nejpodivuhodnější úkaz, který člověk může vidět!“

To už ovšem bylo příliš. Muž pozvedl svou pušku a se zlobně svraštělým obočím pravil:

„Nedělejte mi tu kašpary! Jste na Llanu, měli byste být opatrní na každé slovo!“

„Ale my jsme opatrní!“ smál se Jemmy. „Dlouhý Davy a Tlustý Jemmy platí dokonce za velmi opatrné *westmany, sir!*“

„*Behold!*“ zvolal muž. „O vás jsem už – u všech kozlů – něco zaslechl! Povídá se, že jste docela zábavní chlapíci. Neuspořádáte nám představení? Platíme dobře, za muže pět centíků, za koně jeden.“

„Báječný honorář,“ rozplýval se Jemmy. „Jenže my bohužel vystupujeme vždycky jenom při zatmění slunce. Musíte mít těch pár hodin strpení. Zatím se můžeme seznámit. Smím zvědět, jaká jména vám dali vážení rodiče?“

„Jmenuji se Stewart,“ odpověděl vousatý muž. Potom mávl rukou směrem ke svým společníkům a dodal: „Ostatní snad není třeba představovat… Kam máte namířeno?“

„Rovnou před sebe!“

„A odkud přicházíte?“

„Z opačné strany.“

„Vtipná odpověď,“ řekl Stewart a zaklepal kloubem na pažbu pušky. „Ale myslím, že nebudu daleko od pravdy, když řeknu, že jedete někam k Helmers Homu?“

„Bohužel, protože Helmers Home nechce přijet k nám, musíme my k němu. Pojedete s námi?“ zeptal se Tlustý Jemmy.

„Děkuji za pozvání, máme své vlastní plány. Všimli jste si tady té stopy?“

Stewart ukázal k zemi, ale Jemmy mávl lhostejně rukou.

„Patrně tudy jeli nějací lidé k Helmersovi. Ale my najdeme cestu i tak.“

„Cožpak jste nejeli kolem mrtvého muže tam vzadu?“

„Ovšem, ovšem…,“ přisvědčil Jemmy a tvářil se, jako by ho nesmírně překvapovalo, že se někdo vyptává na takovou věc.

„Nu – a? Co o tom soudíte?“

„Že je mrtev. Kdo je mrtev, neškodí, proč by nás tedy měl ještě zajímat?“

Stewart upřel dlouhý pátravý pohled na oba lovce. Té jejich lhostejnosti, zdálo se, věřil pramálo. Tlustý Jemmy a Dlouhý Davy byli přece známí *westmani* – a že by se nezajímali o to, co se zběhlo kolem mrtvého muže v pustině? Ale obličeje dlouhána i tlusťocha byly tak andělsky nevinné a lhostejné, že Stewart jen pokrčil rameny a pokračoval:

„Viděli jsme mrtvého taky. Řekli jsme si, že je škoda nechat tam dobré sedlo a postroj, vzali jsme je tedy s sebou. Doufám, že nás pro to nepovažujete za zloděje?“

„Co vás napadá! Kdybychom byli přišli dřív, udělali bychom to sami,“ ujišťoval Jemmy.

„Nalezli jsme tam stopy a jeli jsme po nich až sem. Ale tady se nám ztratily a nemůžeme je už nalézt. Vrátíme se asi zpátky a pojedeme dál svou cestou,“ řekl Stewart.

„Kam jedete?“ zajímal se Tlustý Jemmy.

„Přes Llano Estacado do El Pasa a pak do Arizony!“

„Hledat diamanty!“ usmál se Dlouhý Davy.

„Ani nápad, tahle horečka nás nezachvátila!“ odpověděl vousáč. „Jsme docela obyčejní farmáři a příbuzní nám tam opatřili dobré pozemky. To je pro nás jistější živobytí – budeme si hledět půdy a diamanty ať si hledá čert!“

„Proto jste nemohli nalézt stopy!“ ťukl se Dlouhý Davy do svého klobouku. „Farmář se v takových věcech nevyzná, to se rozumí! Řádný stopař by asi dlouho nehledal.“

„Vždyť se o to můžete pokusit…, jste přece známí lovci,“ řekl vousáč a jeho hlas zněl v té chvíli posměšně.

„Proč ne?“ usmál se Jemmy. „Sice nás to naprosto nezajímá, ale abychom vám dokázali, že stopu pořádný stopař najde vždycky…“

A už sestupoval se svého koně a s očima upřenýma k zemi začal obcházet ve velikém kruhu kolem. Dlouhán ho následoval a obě zvířata jako dva věrní psi se ploužila za svými pány. Když se Jemmy a Davy vzdálili, kývl po nich Stewart hlavou a obrátil se s otázkou na hledače diamantů.

„Myslím, že vy s těmi chlapíky nemáte nic společného, ačkoliv jste přijeli pohromadě?“ zeptal se zdvořilým, až laskavým hlasem.

Gibson se opět ujal slova jako mluvčí výpravy.

„Náhodou jsme je potkali u onoho mrtvého muže," vysvětlil. „Ale mám-li mluvit pravdu, dvakrát se nám zrovna nelíbí."

„Tomu se nedivím," potřásl starostlivě hlavou Stewart. „Tihle dva kumpáni nemají právě nejlepší pověst. Byli jsme před nimi už varováni, prý vodí přes Llano zločinecké bandy, které přepadají pokojné cestující. Zrovna nedávno byly zavražděny v těchto místech čtyři rodiny a tihle dva chlapíci se potulovali v tu dobu podezřele kolem."

„Chtěli nás zlákat, abychom prý jeli s nimi," řekl Gibson.

„Kam?"

„Na Helmers Home a potom přes Llano Estacado do Arizony."

Stewart se zatvářil nesmírně starostlivě.

„Nemohu vám do vašich věcí mluvit…, ale rozmyslete si to, *sir!* Podle mého: s těmi chlapíky byste se nikdy nedostali na druhou stranu. Jedete do Arizony hledat diamanty?"

„Ne tak hledat, jako spíš kupovat," odpověděl Gibson.

„Budete mít těžkosti," mínil vousáč a pohlédl na své druhy, kteří vážně přikyvovali. „Než dostanete poukázány peníze z Friska, uběhne spousta času, a obchod vám uteče. Je tam spousta lidí, kteří kupují a mají velké sumy peněz."

„Máme peníze s sebou, protože jsme s něčím takovým počítali," usmál se Gibson.

„Velmi rozumné!" chválil Stewart. „My máme také s sebou peníze na nákup pozemků a zašili jsme si je do šatů. Teď jenom se zbavit těch dvou nebezpečných chlapíků a bude všecko v pořádku. Radím vám, abyste se jich příliš nedrželi a raději si najali spolehlivého vůdce."

„Už se stalo," řekl sebevědomě Gibson. „Čeká na nás v Helmers Homu."

„Kdo to je?"

„Říkají mu Juggle Fred."

„Juggle Fred?" vykřikl Stewart zděšeně. „Copak jste se zbláznili?"

„Jak to míníte, *sir?*" ohradil se Gibson nechápavě. „Nadávky bych si vyprosil."

„Promiňte, dal jsem se strhnout," omlouval se vousáč. „Ale ten člověk, Juggle Fred, je známý darebák, falešný hráč, pod-

vodník, co já vím co všechno! Proč myslíte, že dostal své jméno? A jestli vás tam doprovází ten dlouhán s tlusťochem, je jasné, že jsou domluveni. Odjedete s ním na Llano a tam vás potom oberou…“ Zarazil se: „Můžete namítnout, že mně po tom nic není, a budete mít pravdu, samozřejmě…, ale, pokládám za svou povinnost, abych vás aspoň varoval!“

Řekl to tak zděšeně a hlasem přímo zaznívajícím obavami, že Gibson rozpačitě hleděl na své druhy, nevěda, co na to říci a co si počít.

„To je krajně nepříjemné, to je krajně nepříjemné,“ opakoval jen nerozhodně. „Kde najít teď narychlo spolehlivého vůdce?“

„Upřímně řečeno, divím se, že jste si vybrali cestu přes Helmers Home,“ ozval se znovu Stewart. „Prosím vás, kdo si postaví farmu rovnou na hranici tak nebezpečného kraje, jako je Llano Estacado? Jenom ten, kdo má něco s těmi chlapíky,“ Stewart udělal divoký posunek, jako by někomu prořezával hrdlo nožem. „Já sám bych nikdy do toho domu ani nohou nevkročil. Navenek vypadá náramně vlídně, ale ve skutečnosti… Vy jste to neslyšel? Helmers prý kupuje od těch lumpů jejich kořist a dává jim za to, co potřebují.“

„*Zounds*,“ zaklel Gibson, „o tom jsme nikdy neuvažovali… Tak tedy nám nezbývá nic jiného než se vrátit a poohlédnout se po nějakém jiném vůdci. Koho máte vy?“

„My nepotřebujeme vůdce, dva z nás znají zdejší krajinu dokonale.“

„*Well*,“ zrozpačitěl Gibson. „Co byste řekli tomu, kdybychom vás o něco požádali?“

„Co by to mělo být?“ zatvářil se Stewart najednou nevlídně.

„Nemohli bychom jet s vámi?“ odvážil se s nesmělou otázkou Gibson.

„Nu… snad ano,“ váhal Stewart, „ovšem je to od vás zase neprozřetelné. Přece nás vůbec neznáte.“

„Na vás je přece na první pohled vidět, že to s námi myslíte poctivě,“ usmíval se Gibson. „Třebaže si na vás ten tlouštík i ten dlouhán vymysleli spoustu věcí.“

„Na nás?“ zvolal jaksi nechápavě Stewart. „Vždyť nás neznají.“

„Prohledali to místo, kde leží mrtvý muž, a vymysleli si, že

prý jste pronásledovali dva Indiány. Vykládali nám, že jeden z nich zastřelil vašeho druha a vy že jste se přičinili o to, aby se mrtvola nedala poznat… nu, smyšlenka na smyšlenku!“

„U všech ďasů,“ vybuchl Stewart. „Tohle že řekli? Nakonec nám budou vyčítat, že jsme si vzali sedlo – to je přece zákon prérie. Viděli jste přece sami, že jsme pátrali po stopách, copak by tohle podnikali zloději nebo dokonce vrazi?“

„Uklidněte se, *sir!* Vy přece nemáte zapotřebí se ospravedlňovat a vyvracet pomluvy nějakých dvou krajně podezřelých individuí. Vždyť vám věříme, dokonce chceme jet s vámi… Souhlasíte s tím, doufám?“

Stewart se zamračil a zabručel poněkud rozmrzele:

„Hm… víte, řeknu vám upřímně, že tady na Západě není zrovna radno jen tak beze všeho uzavírat přátelství. Vy nás neznáte, a my zase neznáme vás… opravdu nevím, jak se rozhodnout. Kdybychom byli nějací darebáci, tak vás uvítáme s otevřenou náručí, jen abychom se dostali k vašim penězům. Ale poslyšte!“ zvolal najednou a lehce se udeřil do hlavy. „Setkali jsme se zrovna včera se společností vystěhovalců a ti táhnou také přes Llano do Arizony. Jsou to nějací lidé z Čech a z Hessenska. Dnes budou tábořit nedaleko odtud, protože čekají zítra svého vůdce. A to je skutečně výborný muž, skromný a velice zbožný, jistý Tobiáš Bohuslav Burton. Jestli půjdete s touhle společností, jste naprosto bezpečni. Doprovází ji tolik ozbrojených lidí, že se ji nikdo neodváží přepadnout.“

„To zní lákavě,“ mínil Gibson, „ale jak se k těm lidem dostaneme?“

„Velmi snadno. Pojedete odtud přímo na jih, a pobídnete-li trochu koně, jste za půl hodiny u skalního ostrohu, s kterého stéká potok. Ztrácí se pak v písku na rovině. U té vody – leží přímo východním směrem – najdete tábor. I když se zatím setmělo, najdete jej lehce. Budou hořet táborové ohně!“

„Díky vám, *sir!*“ řekl s ulehčením Gibson. „Pomohl jste nám z rozpaků. Doufám, že ještě budeme mít příležitost se vám odvděčit. Ale teď už nebudeme ztrácet čas, vyrazíme hned.“

„Jen mi ještě řekněte, co mám říci těm dvěma pobudům, kdyby se na vás ptali?“ staral se Stewart.

„Cokoliv, co vás napadne,“ odpověděl Gibson.

„Měli byste jet zpátky po své stopě a teprve potom odbočit jižním směrem," radil ještě Stewart. „Musíte ty dva zmást. Co kdyby je snad napadlo vás sledovat. Ale budou-li se ptát, proč jste odjeli, něco už jim napovídám…"

Gibson poděkoval a potřásl vousáči rukou. Obě skupiny se rozloučily tak srdečně, jako by to byli dávní známí. Zanedlouho zmizeli Gibsonovi muži za obzorem.

Ale sotva byli z doslechu, vypukl Stewart v drsný smích:

„Chtějí kupovat diamanty! To tedy mají s sebou aspoň padesát tisíc dolarů! To už stojí za to, taková hromádka peněz!" Náhle zvážněl. „Ale ti dva by nám mohli překazit plány. Poznali ze stopy všechno, a to je nebezpečné. Musíme se jich zbavit, a čím dřív to uděláme, tím líp…" Stewart se zamyslil. „Sejdou-li se na Helmers Homu s Juggle Fredem a s Bloody Foxem, může to být pro nás zatraceně nepříjemné. Aby nám ti čtyři nakonec nevyfoukli pečínku přímo z pekáče!"

„Tak tedy budeme střílet hned. To je nejjednodušší a nejjistější," ozval se jeden z kumpánů a klepl pravicí na pušku.

„Jsem zvědav, jak bys to chtěl udělat," řekl Stewart a ukázal na oba lovce, kteří, jak se zdálo, horlivě prohlíželi stopu a o nic jiného se nestarali. „Pohybují se krok za krokem a vždycky tak, aby mezi nimi a námi bylo jejich zvíře. Vystřelíš a v nejlepším případě zasáhneš ty jejich bestie. Kromě toho si všimni, že pořád mají pravici u pasu. Stačí, aby někdo z nás zvedl pušku, a už budou střílet. Prohnaní chlapi! A ta zvířata jako by byla vycvičena, aby kryla své pány!"

Stewart měl pravdu. Dokud sledovali Tlustý Jemmy a Dlouhý Davy stopu, byli bezpečně kryti svými zvířaty, a po chvíli, když už se blížili, měli ruce nedbale přiloženy k pasu, ale tak, že byli připraveni v okamžiku ke střelbě.

„Co to vidím?" volal z dálky Jemmy a tvářil se, jako by ho nesmírně překvapovalo, že nikde nevidí Gibsona a jeho druhy. „Kdepak jsou naši hledači diamantů?"

„Tamhle vzadu je vidíte," řekl Stewart. „Odjíždějí."

„Zpátky? Přece chtěli s námi na Helmers Home! Proč se vracejí?"

„Protože jsou hlupáci! Člověk tomu sotva věří. Představte si, že ztratili peníze."

„Oni měli s sebou peníze?" divil se Jemmy.

„Ovšem. Jeden z nich měl v brašně u sedla tobolku a v ní plno bankovek. Najednou zpozoroval, že šev na brašně povolil, vykřikl, že tobolka je prázdná, a hrozně se zděsil. Než jsme se nadáli, jeden po druhém otočili koně a byli pryč. Jen na nás volali, že zítra večer nebo nejpozději pozítří v poledne budou na Helmers Homu…“

„Tak…,“ přikývl Tlustý Jemmy, „a teď bych rád věděl skutečný důvod, proč tak naráz zmizeli…“

„Myslíte, že nás obelhali?“ kroutil Stewart očima a zatvářil se naoko ulekaně.

Jemmy pokrčil rameny.

„Té pohádce o tobolce a povoleném švu se mi nechce věřit. Myslím si, že sotva se ti lidé ztratí z našeho dohledu, změní směr jízdy… A mimochodem, *sir*, až příště budete zase vykládat, nemávejte tak strašně rukama. Člověk si pak lehce domyslí, co povídáte.“

„Co tím chcete říci?“ vykoktal Stewart. „Nemám tušení, nač narážíte…“

„Vy nemáte tušení?“ pravil tlusťoch. „Mával jste rukama jak větrný mlýn. Mrskal jste levicí na jih a pravicí jste hnětl do vzduchu obrysy hor tak zřetelně, že bych vám mohl říci slovo od slova, co jste vykládal.“

„Tak to udělejte!“ zahučel Stewart. „Jste asi jasnovidec!“

„Neradil jste těm lidem, aby jeli na východ, a až budou z našeho obzoru, aby obrátili na jih? Mají pak tábořit na nějaké hoře, kde je rovina, asi náhorní plošina! Nemůže to být příliš daleko odtud, když je tam posíláte, ačkoliv se už blíží večer. Skoro máme chuť tam dnes zůstat také přes noc.“

Tlustý Jemmy při těch slovech pohlédl ostře na Stewarta. Ale ten hrál mistrně lhostejného, nechápavého člověka, který se diví, o čem se to vlastně hovoří.

„Podnikejte si, co chcete, *sir*,“ řekl, „ale hlavně nám tady nevyprávějte žádné romány. Raději nám prozraďte, jestli jste nalezli stopu.“

„Pojďte s námi a my vám ji ukážeme,“ řekl Jemmy.

„Jděte první!“ vyzval ho Stewart a jeho hlas zněl najednou o poznání hruběji.

„Milerád,“ šklebil se Jemmy přívětivě. „Ale Davy půjde v tom případě poslední.“

„Proč?“

„Aby zaskočil, kdyby snad vaše ctěné bouchačky náhodou vypálily.“

„Nezdá se vám, že jste poněkud podezíravý?“

„Snad by vás to nezlobilo?“ řekl sladce Jemmy. „To je všecko jen kvůli pořádku. Pojďme…“

Jemmy šel první, Stewart a ostatní muži ho váhavě následovali a poslední se ploužil na svých dlouhých nohách Davy. Klátil se naoko nedbale, ale ve skutečnosti bedlivě pozoroval každý pohyb mužů před sebou.

„Mr Stewarte, co tady vidíte?“ zastavil se Jemmy po několika krocích a ukázal k zemi.

Muž se sklonil a potom řekl:

„Rozdrcený kamínek na skalisku.“

„Rozdrtí se kamének takto na prach, když je kůň okován?“ vyptával se dál Jemmy.

„Ne… ten kůň nebyl okován,“ připustil neochotně Stewart.

„Tedy to byl indiánský kůň,“ řekl se skálopevnou určitostí Jemmy. „Tady uvidíte stopu znovu… a zde opět… Indián mířil přímo na západ!“

„Jak víte, že tudy jel Indián?“

„*Pshaw!*“ zvolal pohněvaně Jemmy. „Přestaňte si hrát na schovávanou. Ti pošetilí hledači diamantů vám jistě řekli, co si o vás myslíme. Jestli vám oni naletěli na vaše pohádky, my se tak lehce přelstít nedáme. Vezměte to laskavě na vědomí! Co bude s těmi pány dál, nás naprosto nezajímá, protože oni si myslí, že dokonale rozumějí cestování v pustině, a nedají si poradit. Dobrá, každý si sní, co si upeče! My jsme svou povinnost splnili a s vámi se v téhle chvíli navždycky rozloučíme. Našli jsme vám stopu, račte ji tedy laskavě sledovat! *Good-bye, meššúrs!* Pušky zavěsit na sedla, rychle do sedel a… chraňte se ještě někdy se s námi setkat!“

Pušky obou lovců mířily na Stewartovu společnost.

„Mr Jemmy!“ vykřikl Stewart. „Tohle přece nejde. My jsme…“

„… jste darebáci!“ přerušil ho drsně Dlouhý Davy. „A hleďte, ať sedíte v sedlech. Uvidíme-li vás tady ještě za minutu, neodejdete už živí a zdraví!“

Davyho hlas zněl tak výhružně, že nepřipouštěl nejmenších pochybností. Stewart se rozhlédl po svých lidech, ale nezbývalo nic jiného než se vyhoupnout do sedel na hřbety koní a jet. Bylo jim všem vidět na očích, jak zuří nad tím, že na ně oba lovci vyzráli, že je zaskočili. Vztekle pověsili pušky na sedla, vyšvihli se na koně a bez pozdravu zmizeli.

Teprve když byli v bezpečné vzdálenosti od obou lovců, uvolnili zvířatům uzdy a obrátili se. Viděli, že Jemmy i Davy stojí dosud na místě a pozorují je se skloněnými ručnicemi.

„… *s'death*," zaklel Stewart. „Tohle se mi ještě v životě nestalo. Pět chlapů, žádný z nich se nebojí ani čerta, a musí utéct před dvěma opičáky." Odplivl si rozčileně a prohrábl si svůj černý plnovous. „Co myslíte, že teď udělají?"

„Pojedou za těmi hledači diamantů a budou je znovu varovat."

„O tom pochybuji. Jednou jim řekli své mínění a teď se o ně už nebudou starat," mínil Stewart. „Ale my se v každém případě musíme zařídit tak, aby nám rybky nevyklouzly ze sítě. Pojedeme na jih, a jakmile uvidíme táborové ohně, rozestavíme řetěz hlídek. Necháme projít jen Burtona. Vystěhovalci samozřejmě o ničem nesmějí mít ani tušení. Kdyby se tam objevil tlusťoch s dlouhánem – ačkoliv o tom pochybuji –, budeme prostě ihned střílet."

„A Indián?" zeptal se jeden ze Stewartových mužů.

„Toho necháme běžet," rozhodl vousáč. „Jeho kůň by sice stál za to, abychom mu ho vzali, ale stálo by nás to příliš mnoho času…"

Stewart pobídl koně a zamířil na západ.

Jeli ještě dobrou půlhodinu, než zabočili jižním směrem.

Když Stewartova tlupa zmizela z obzoru, položil Jemmy pušku na sedlo před sebe, roztáhl svá masitá ústa k úsměvu, a žertovně pomžikávaje, pravil:

„Nu tak, můj starý, dobrý Davy, jak se ti to líbilo? Pokud jde o mne, řekl bych, že to byl nejskvostnější požiteček. Dva proti pěti, a museli odtáhnout s dlouhým nosem. Říkám: požiteček – a nemám pravdu?"

Dlouhý Davy se jenom spokojeně šklebil.

„Ukázali jsme jim zkrátka, zač je toho u nás loket. Měl jsi znamenitý nápad s těmi kamínky, které jsme sami rozdrtili. Uvě-

řili tomu, a ani si dokonce nevšimli krvavých stop u křovisek.“

Jemmy se uchichtl:

„Věříš té povídačce o ztracené tašce?“

„Nesmysl! Ale myslím si, že jsme ty pány dost jasně varovali. Nejsou malé děti, aby nechápali, co se jim říká. Nemám nejmenší chuť se o ně dál starat. Říkám si, že ti dva ubozí Indiáni si zaslouží naší pomoci tisíckrát víc!“

„Totéž si myslím já. Pojedeme za nimi?“ řekl Jemmy.

Dlouhán přikývl:

„Jsou tu nedaleko staré stříbrné doly. Divil bych se, kdybychom tam naše dva Indiány nenašli.“

Šli pomalu, pěšky, aby mohli dobře sledovat stopu, a prohlíželi pozorně každou píď půdy. Stmívalo se už a jenom znamenité oči zkušených lovců mohly rozeznávat otisky v půdě tak bezpečně, že nesešli z cesty. Zvířata běžela za nimi.

Po chvíli se Jemmy zastavil a zvedl se země malý červeně zbarvený předmět. Byla to hlavička indiánské dýmky míru, pečlivě vyřezaná do podoby hlavy.

„Jdeme správně,“ zabručel tlusťoch. „Hlavička se uvolnila z troubele a spadla na zem. Rád bych věděl, kterému z obou Indiánů patřila…“

„Myslím, že staršímu,“ mínil Dlouhý Davy. „Mladý byl sotva nahoře v Minnesotě, odkud se nosí z posvátných dolů hlína na dýmky. A podle značky, která je tu vyřezána, bych řekl, že její majitel je náčelník z kmene Komančů.“

„Štěstí že trochu známe jejich jazyk,“ zabručel Jemmy. „Jinak by se mohlo stát, že by se s námi domlouvali koulemi, a to je dost nepříjemný způsob zábavy.“

Přicházeli ke skalisku, které se tu prudce zvedalo do výše. Na levé straně se tyčila srázná skalní stěna, po pravici spousta skalnatých útvarů, mezi nimiž se sotva protáhl člověk, neřkuli kůň. Šli jedinou schůdnou stezkou, která se klikatila brzy sem, brzy tam a nakonec je přivedla před jakýsi vysoký násep z kamení. Byla to obrovská hromada štěrku, vyvezeného sem z dolů, a v temnotě oba lovci nemohli přesně rozeznat, jak vlastně je vysoká.

Připevnili uzdy svých zvířat k dvěma ostrým, špičatým kamenům, vyčnívajícím opodál z půdy, a začali se šplhat na vršek. Úmyslně hřmotili a skopávali kamení, aby skřípění

prozradilo Indiánům, že přichází někdo, kdo nechce svůj příchod zatajit.

Když si po chvíli odpočívali, zaslechli, jak z vršku se kutálí dolů několik kaménků. Jemmy to postřehl první a zašeptal:

„Slyšíš? Někdo je tam nahoře… Zkus zavolat!“

Davy přikývl a tlumeným hlasem zavolal do tmy:

„*Tuinuthpuk kewanawujčki, nenetpa haič* – nestřílej, mladý bojovníku, jsme tvoji přátelé!“

Žádná odpověď.

Oba druzi se na sebe v rozpacích podívali. Jemmy zvedl ruku a naznačil pohybem, že chce ještě mlčky čekat. Skutečně, po chvíli se ozval odkudsi z temnoty nad nimi hrdelní hlas:

„*Husihakard* – kdo přichází?“

Ty čtyři slabiky prozradily ihned, že muž, který hovoří, je Komanč. Davy přidušeným hlasem odpověděl:

„*Waha čat tabutáwo* – dva dobří bílí lidé.“

„*Minam mistisči* – pojďte nahoru!“ ozvalo se po chvíli.

Oba lovci vystoupili na vrchol a u kamenné hradby, která lemovala vrchol štěrkové mohyly, uviděli postavu s puškou v ruce připravenou ke střelbě.

„*Nevarn, unmachkučine* – stůjte, nebo střelím!“ zvolal muž.

Rozeznali, že to je Indián, mladý, pěkně urostlý bojovník neobyčejně tvrdé, ostře řezané tváře.

„Můj rudý bratr nechť nestřílí!“ zvolal Dlouhý Davy. „Přišli jsme mu pomoci, nikoliv mu uškodit.“

„Jsou bílí muži sami?“ odpověděl Komanč nedůvěřivou otázkou.

„Ano,“ přisvědčil Jemmy. „Přišli jsme náhodou na místo, kde náš rudý bratr zápasil se svými nepřáteli. Vyčetli jsme ze stop, že jste udatní bojovníci, neboť jste bojovali dva proti šesti mužům, kteří zbaběle prchli.“

„Mluví bílý muž pravdu?“

„Chceš-li, abychom ti dokázali, že přicházíme jako přátelé, hleď… odkládáme svoje zbraně a můžeš sám rozhodnout, kdy si je máme opět vzít.“

Po těch slovech odložil Jemmy a po něm i Davy pušku a nože. Ale Indián mířil svou zbraní na lovce stále.





„Bledé tváře mívají často na rtech med, ale v srdci žluč. Odloží zbraně, aby vzbudili důvěru, potom však přijdou jiní mužové a přinesou smrt," řekl zvolna, rozvážně komančský bojovník.

„Myslíš-li, že patříme k tlupě tvých nepřátel, mýlíš se."

„Rudý bratr nás pokládá za členy tlupy, která ho pronásledovala?" řekl Davy. „Potom se mýlí."

„Tedy nechť mi bledé tváře řeknou, kdo je těch pět mužů," řekl Komanč. „Sledovaly jejich stopu a mohou to vědět."

„Zastihli jsme je, když pátrali dole u skal po stopách našich rudých bratrů. Nejprve jsme s nimi hovořili přívětivě, abychom je oklamali. Když jsme potom nalezli kapky krve, udělali jsme nepravou stopu a po ní tito mužové odjeli na západ. Řekli jsme jim, že jsou darebáci, a namířili jsme na ně své pušky. Potom tito mužové odjeli na západ."

„Proč je bílé tváře neusmrtily, když poznaly, že mají zlé srdce a že jejich skutky jsou špatné?"

„Nenapadli nás, proto jsme na ně nestříleli. Zabíjíme člověka jen tehdy, když usiluje o náš život," vysvětloval Jemmy.

„Slyším slova dobrých lidí," pravil Indián. „Srdce praví, abych uvěřil, avšak jiný hlas ve mně říká, že je třeba být opatrný."

„Nežádáme, aby ses vzdal opatrnosti," odpověděl Dlouhý Davy. „Tvé stopy nám prozradily, že tvůj bratr potřebuje pomoci. Přišli jsme ti ji nabídnout. Jestliže však o ni nestojíš, odjedeme. Nikoho nenutíme, aby se stal naším přítelem."

Komanč chvíli uvažoval. Potom řekl lhostejným hlasem:

„Nepotřebuji ničí pomoci. Bledé tváře mohou si vzít pušky a odjet."

Jemmy i Davy vzali zbraně a slézali pomalu dolů. Ve tmě to bylo skoro stejně obtížné jako cesta vzhůru. Po několika krocích uslyšeli známý zvuk padajícího kamení.

„Neslyšel jsi, starý Jemmy?" zašeptal dlouhán. „Zdá se mi, že vpravo od nás se cosi drolí. Někdo se tam plíží."

„Musíme být opatrní…," řekl Jemmy.

U úpatí se před nimi vztyčila pojednou jakási postava. Jemmy měl v mžiku pušku u líce.

„Stůj!" vykřikl. „Ani krok dál, nebo vystřelím!"

„Proč chce bledá tvář střílet po tom, kdo přichází s dobrými úmysly?" ozval se z temnoty hlas Indiána.

Poznali ho podle hlasu. Byl to Komanč, s nímž se před chvílí rozloučili. Vycházel jim vstříc a jeho oči se v temnu noci leskly. Hovořil teď mírným, tichým hlasem:

„Kdyby bílí muži nechtěli opustit rudého bojovníka, poznal by, že nejsou jeho přáteli. Avšak Šiba-big, Železné srdce, uviděl, že lovci odešli a neměli v srdci zlých úmyslů. Proto prosí své bílé bratry, aby opět vystoupili a pohlédli na Tevua-šoha, který je jeho otcem."

„Náčelník Komančů Tevua-šohe, Ohnivá hvězda, je tvůj otec?" vykřikl údivem Tlustý Jemmy. „Je zde?"

„Ano – je zde, avšak mrtev. Moji bratři nechť následují jeho nejmladšího syna."

Otočil se mlčky a stoupal do srázu. Oba lovci ho následovali.

Nahoře po několika krocích zmizel v otvoru, kudy se vcházelo do starého opuštěného stříbrného dolu. Lovci ucítili kouř a asi po třiceti krocích uviděli v dutině před sebou malý planoucí oheň. Trochu dřeva, zřejmě pracně nasbíraného v okolí, leželo opodál. Plameny osvětlovaly tvář nebožtíka, který seděl opřen zády o skalní stěnu.

Železné srdce odložil pušku a usedl proti mrtvému. Přihodil do ohně uschlou větev, přitáhl kolena k tělu a položil na ně zkřížené paže. Zahleděl se upřeně zesnulému otci do tváře.

Oba lovci stáli mlčky, bez jediného pohybu. Znali dobře indiánské mravy a věděli, že Šiba-biga by se bolestně dotklo každé hlasitě pronesené slovo nebo neohleduplné gesto.

Mrtvý Komanč byl krásný starý muž, tak jako vůbec Komančové patřívají mezi Indiány k nejhezčím. Kůže se mu bronzově leskla, rty i tvář měl křečovitě sevřené a ruce byly ztuha zaťaty v pěst. Smrt byla bezpochyby bolestná. Indiánská kazajka byla roztržena na místě, kudy vnikla kulka do těla. Na ráně byly stopy usychající krve.

Jemmy a Davy se tiše posadili poblíž Železného srdce a mlčky a důstojně pohlíželi mrtvému náčelníku do ušlechtilé tváře. Mladý Šiba-big měl přivřené oči a byl zcela ponořen do svých myšlenek. Po dlouhé době konečně pozvedl hlavu, otočil ji k oběma lovcům a pravil:

„Slyšeli moji bratři o náčelníku Komančů, který je mrtev? Vědí, že byl velikým mužem a bojovníkem?"

„Tevua-šohe, Ohnivá hvězda, bude ve věčných lovištích velet mnoha bojovníkům," zašeptal Jemmy.

Mladý Indián potřásl hlavou.

„Nebude, neboť Manitou ho k sobě nepovolal v boji, nýbrž dopustil, aby byl zavražděn."

„Jak se to stalo?"

„Byli jsme daleko v území bledých tváří. Bojovníci Komančů zahrabali válečný tomahavk a žili s bílými muži v míru. Nebáli se navštěvovat jejich města. Když Ohnivá hvězda lovil u řeky, která se nazývá Rio Pecos, jela skupina bílých mužů do města jménem Memphis, avšak obávala se jet stezkami cizích kmenů, a prosila proto náčelníka, aby jí poskytl doprovod. Ohnivá hvězda jel sám a vzal s sebou mě, abych uviděl, jak vypadají velká kamenná města bílých mužů. Pak jsme se vraceli nazpět a Ohnivou hvězdu i jeho syna potkaly cizí bílé tváře a žádaly koně. Když Ohnivá hvězda odmítl, vystřelily a náčelník byl zasažen do břicha. Protože jeho kůň se splašil a prchal, musil Železné srdce za ním a nemohl zápasit s bledými tvářemi. Jestliže moji bratři přečetli stopu, vědí, co se stalo potom."

„Ano," řekl Davy. „Vzal jsi skalp jednomu z nich."

„Tak jest. Kůže z jeho hlavy visí teď na mém opasku, ale budou tam brzy viset i skalpy ostatních. Až zazpívá pohřební písně náčelníků a ukryje tělo Ohnivé hvězdy před slunečními paprsky, bude Železné srdce sledovat stopu vrahů. Šiba-big není dosud velkým bojovníkem a neuplynulo ještě mnoho zim od chvíle, kdy přišel na svět. Avšak je synem velikého náčelníka a běda těm, po jejichž stopě se pustí!"

Povstal, přistoupil k mrtvému otci, položil mu pravici na hlavu a slavnostně pravil:

„Bledé tváře přísahají, Komanč však mluví bez přísahy. Železné srdce tedy praví: Až se navrší kámen na hrob Ohnivé hvězdy, bude jej zdobiti šest skalpů náčelníkových vrahů. Šiba-big to praví a to se stane…"

KAPITÁN BENYON



Kapitán Benyon

Den nato kolem poledne seděli farmář Helmers, Juggle Fred a Hobble Frank u stolu před farmou a bavili se o včerejších událostech. Hovořilo se o souboji mezi Bloody Foxem a cizincem, pak se hovor stočil na Ducha Llana Estacada a Hobble Frank začal energicky obhajovat jeho nadpřirozenou existenci.

„Proč by neměl být takový nějaký duch?“ rozčiloval se nad každou vyslovenou pochybou a rozkládal přitom prudce rukama, až mu široký klobouk poskakoval sem a tam. „Já věřím, že i duše zemřelých se mohou prohánět kolem nás, jak se jim zachce. Ale vy, protože jste suší *regionalisté*…“

„Regionalisté?“ přerušil jej Juggle Fred s úsměvem. „Snad chcete říci – *racionalisté*?“

„Mlčte, prosím vás,“ rozhořčil se Hobble Frank jako vždy, kdykoliv se někdo snažil opravit jeho nesprávné používání cizích slov. „Vím, co mluvím. Ale tolik vám řeknu: kdybych byl nebožtíkem, přišel bych vás všechny, jak tu sedíte, ještě dneska v noci probudit, abyste uvěřili, že duchové mohou být stejně živí jako já nebo farmář!“ Juggle Fred se nepřestával usmívat.

„Kdybyste mohl uvést jen jeden jediný důkaz o jejich existenci!“ dráždil Hobble Franka.

„Tisíc bych vám jich mohl uvést! Ostatně – důkaz, důkaz! Co je to důkaz? Důkaz někdy nedokazuje vůbec nic! Můj učitel, pan Ducháček…“

„Ach, Ducháček!“ rozesmál se Juggle Fred. „*Nomen omen!*“

„Nemluvte na mne řecky, ano?“ zlobil se mužík „Tím mě určitě neohromíte! Takový duch, *meššúrs*, je…“

Uprostřed věty Hobble Frank náhle umlkl, protože se ozval dupot kopyt a vzápětí se přihnal muž v dragounském důstojnickém stejnokroji.

„*Good day*,“ pozdravil velmi zdvořile. „Jsem zde správně na farmě, kde se říká Helmers Home?“

„Ano, pane,“ povstal starý Helmers. „Farma patří mně…“

„Vy jste pan Helmers?“ uklonil se důstojník „Velmi mě těší, že vás poznávám. Mám pro vás důležitou zprávu.“

„Pro mne?“ řekl Helmers. „Jakou zprávu? Od koho?“

„Hned vám řeknu, dovolte jen, abych se posadil.“

Důstojník – ramenatý muž s bystrým obličejem a s knírkem nad úzkými rty – seskočil s koně a usedl. Nedával najevo, že pozoruje, jak si ho všichni tři prohlížejí, naopak, jeho chování bylo samozřejmé a k okolí poněkud lhostejné.

„Kapitán Gordon Benyon,“ představil se. „Přicházím vlastně jako zvěd. Naše posádka je ve Fort Sillu, ale táhneme právě do Llana Estacada.“

„Do Llana? A copak se tam stalo?“ otázal se Helmers.

„Hned vám to vysvětlím,“ řekl kapitán. „Vláda má zprávy, že v poslední době se zde v Llanu Estacadu dějí věci proti zákonu, a chce jednou provždycky *Plains* vyčistit. Dostaly ten úkol dvě eskadrony dragounů a já jsem byl vyslán jako zvěd. Počítáme s tím, že pachatelé si hrají do ruky a že mají v okolí své lidi. Podle všeho pracují v tlupě a mají spoustu pomocníků. Myslíme si, že je třeba, aby se poctiví lidé spojili a podpořili nás. Doufám, že můžeme počítat i s vaší pomocí, Mr Helmersi?“

„To se rozumí, kapitáne,“ přisvědčil ochotně farmář. „John Helmers ještě nikdy neodmítl pomoc dobré věci. Můžete se spolehnout…“

„Děkuji vám,“ oddychl si důstojník. „Slyšel jsem o vás a věřil jsem, že nám pomůžete.“

Helmers projevil uspokojení nad tím, že armáda Spojených států se ujímá věci, a zmínil se mezi řečí o včerejší události. Důstojník poslouchal napjatě, zdálo se, že až s nepochopitelně velkou pozorností. V jedné chvíli jeho pravice dokonce křečovitě stiskla rukojeť šavle a jeho tvář se přísně sevřela. Helmers

se rozpovídal i o tom, jak bude obtížné opatřit ve zdejším pustém kraji pro dvě eskadrony jízdy dostatek píce, a hlavně vody. Pustil se do úvah, kolika koní by bylo potřebí, kdyby se měly oddíly pohybovat s vlastními zásobami, a jak by to ztížilo jejich postavení v boji proti zločineckým tlupám.

„V tom můžete mít pravdu," mínil kapitán, „a já to budu tlumočit veliteli. Ovšem… je to především věc jeho úvahy, ne naší. Ale chtěl jsem se vás zeptat, *sir*: Nevíte nic o takzvaném Duchu Llana Estacada? Slyšel jsem o něm již z několika míst!"

„Nikdo o něm neví nic určitého. Je to nějaký záhadný jezdec, kterému se zatím nikdo živý nepřiblížil. Kdo ho uviděl zblízka, byl nalezen vždycky se střelnou ranou přesně uprostřed čela. Zvláštní ovšem je, že všechny jeho oběti patřily mezi zloduchy, kteří otravují vzduch kolem Llana Estacada. Říká se, že Duch je mstitelem zločinů, které se tu dějí."

„Tedy je to člověk?" dohadoval se zvědavě kapitán.

„Ovšemže!" potvrdil Helmers se vší rozhodností a podíval se mimoděk na Hobble Franka. Proti všemu očekávání mužík nevybuchl a nehájil svou teorii o nadpřirozenosti Ducha Llana Estacada, nýbrž si bez ustání prohlížel dragounského důstojníka.

„Ale jak je možné, že se vyskytuje téměř současně na tak vzdálených místech? Přece si někde musí opatřovat potraviny, nápoje, píci pro zvíře, vodu! Kde to bere?"

Důstojník se rozhlédl po přítomných a rozhodil rukama.

„To právě nikdo nechápe," bručel Helmers.

„A ví se alespoň, jak vypadá? Nebo přinejmenším jak to dělá, aby ho nikdo zblízka nespatřil?"

„Ptáte se mě příliš mnoho!" potřásl hlavou farmář. „Samozřejmě že ho lidé tu a tam viděli, ale nedostanete z nich nic pořádného. Prý pádí na svém koni a kolem srší jiskry a blesky – jeden muž, který ho viděl v noci, mně dokonce tvrdil, že jeho hlava, ramena, puška, a dokonce i tlama, uši a ocas jeho koně světélkovaly malými plameny."

„Nesmysl!" zvolal kapitán Benyon. „Tomu nevěřím…"

Teprve teď se ozval opět Hobble Frank:

„Tak vy taky! Vy taky nevíte, že nadpřirozenost je něco úplně přirozeného! Kapitáne, my, obyčejní smrtelníci, odfukujeme tabákový kouř, jako by se nechumelilo. Proč by takový duch

nemohl třeba chrlit oheň? Tvrdím, že Duch Llana Estacada je nadpřirozený tvor!“

„Ale dovolte, copak jste někdy viděl střílet ducha z pušky?“ namítl důstojník.

„Viděl jsem už jiné věci!“ rozohnil se mužík v modrém fráčku. Vyskočil ze svého místa a vzrušeně přecházel. „U nás na posvícení například jednou střílela z děla slepice! Prosím – a to byla slepice! Proč by to nesvedl Duch Llana Estacada? A jenom z pušky!“

Kapitán Gordon Benyon si přeměřil pokulhávajícího chlapíka posměšným pohledem:

„To míníte vážně, *sir?* To mi říkáte jako důkaz? V tom případě bych musel pochybovat o vaší inteligenci…“

Nevěděl, že se dotkl lovcova nejcitlivějšího místa. Hobble Frank naráz vzplanul.

„Přizpůsobuji se jenom vám,“ vyrazil ze sebe ostře. „Obávám se, že byste mně nerozuměl ani slovo, kdybych začal mluvit jen trochu duchaplně!“

„*Sir*,“ vybuchl kapitán, „urážíte důstojníka!“

„*Pshaw!*“ přerušil ho Hobble Frank. „To tady na Západě neplatí, jestli je někdo důstojník, nebo kominík. Ale jestli se cítíte dotčen, prosím, dám vám zadostiučinění…“

Důstojník se zahryzl do rtu, zřejmě potlačoval vnitřní rozrušení a nechtěl vyvolávat s prostořekým mužíkem spory. Pokrčil tedy jen rameny a obrátil se k farmáři.

„Nechci být bezohledný k panu Helmersovi, který se ke mně choval tak laskavě. Pochybuji ostatně, že byste to byl vy, kdo by mě poctil kulkou. Ostatně mé poslání mi ukládá, abych zachoval klid a pokoj. Mohu odvést svého koně?“ obrátil se znovu k farmáři.

Helmers se zvedl a ukázal ke stavení:

„Ukáži vám pokoj i konírnu,“ řekl. „Žena vám připraví něco k snědku, jistě vám přijde po dlouhé jízdě teplé sousto k chuti.“

Kapitán se mlčky uklonil, vzal své zvíře za uzdu a oba kráčeli směrem ke konírně. Když se po chvíli farmář vrátil a s radostnou tváří oznamoval, že důstojník byl navýsost spokojen s tím, jak opatřili koně, a dokonce že byl nadšen vykázaným pokojíčkem, Hobble Frank potřásl hlavou a lehce se ušklíbl:

„Jste svým hostem nadšen, *sir*, ale já bych byl na vašem místě opatrnější. Ten chlapík se mně dvakrát nezamlouvá. Má oči jako dvě mastná oka ve vodové polévce. Nekouká z nich nic pořádného. Učiněný *Janikulus*, který, jestli to nevíte, měl dvě tváře a ukazoval je střídavě starým římským *semaforům*.“

Juggle Fred se rozpačitě podíval na mužíka, potom na farmáře a namítl, stěží zadržuje smích:

„Myslíte římského boha *Januse?* Pravda, ten ukazoval *senátorům* dvě tváře, ale že by kapitán…“

„Tak vy mě chcete poučovat!“ vybuchl mužík, svrchovaně dotčen. „Mne, který jsem *absolutizoval* střední školu a který má historii v malíčku! Upozorňuji vás, že si s tím na mne ještě nikdo nepřišel! Svou *inferioritu* nemusím dokazovat!“

„Totiž *superioritu* čili převahu…,“ odvážil se Juggle Fred, ale mužík mávl rukou a nedal se v rozhorlení rušit.

„Mlčte!“ osopil se na stopaře zhurta. „Nesnesu, aby se někdo pletl do věcí, kterým nerozumí. Jestli vás ještě jednou napadne pochybovat o mém vzdělání, promluví moje puška. A povede se vám jako tomu šumavskému drvoštěpovi ze známého čtyřverší na slavném dřevorytu!“

„Na jakém dřevorytu?“ podivil se upřímně Juggle Fred. „Neznám žádné čtyřverší o drvoštěpovi.“

„Neznáte, příteli, ještě mnoho věcí, které *já* znám,“ vypjal sebevědomě prsa Hobble Frank. „Ale tohle je docela známá věc mezi námi vyššími lesními zaměstnanci. Visí ten obraz skoro v každé lesovně… Zkrátka a dobře, drvoštěp chtěl porazit dub a dub porazil drvoštěpa. Stalo se, truhlář udělal rakev a pak vyřezal dřevoryt a na něm tu tragédii vypodobnil. A pod to napsal čtyřverší:

Svítilo sluníčko do korun stromů,
kácel jsem duby zvesela.
Jeden pad na mne, vracím se domů,
smuten, že mrtvý jsem docela.“

„Ach, Hobble Frank přednáší básně – to je mi překvapení!“ ozvalo se pojednou za zády mužů, kteří byli tak zaujati Frankovým vyprávěním, že nepostřehli, že se někdo blíží.

„Nevěděl jsem, že tak známý *westman* má takovou slabost

pro verše,“ pokračoval muž v mladších letech, oděný v řasnaté legginy a čistou novou koženou loveckou kazajku, s vysokými blýskavě vyleštěnými holínkami na nohách. Usmíval se na mužíka jako na starého známého. „Anebo tu byl snad spor o cizí slova?“ dodal starostlivě.

Jeho do hněda opálená tvář, ozdobená tmavým, nepříliš nápadným plnovousem, zvážněla, ale oči se smály dál.

„Old Shatterhand!“ vykřikl Hobble Frank.

Rozpřáhl náruč, jako by chtěl nového příchozího obejmout, a rázem zapomněl na všechno, nad čím se ještě před několika minutami tak rozčiloval. Vrhl se k muži a potřásl mu srdečně pravicí a brebentil ostošest, že ho vítá.

Old Shatterhand přistoupil k farmáři.

„Doufám, že jsem u vás ohlášen, pane Helmersi? Nepřicházím snad nevhod?“ vyptával se zdvořile.

„Naopak, naopak,“ zářil farmář. „Čekal jsem vás. Jste mým hostem, můžete u mne zůstat tak dlouho, jak vám bude libo.“

„Nezdržím se dlouho,“ řekl Old Shatterhand. „Mířím na druhou stranu, kde nás ještě čeká můj indiánský přítel…“

„Vinnetou…,“ vyhrkl Helmers tak překotně, že Old Shatterhand se tomu musil zasmát. Přisvědčil pokynem hlavy a spíš konstatoval, než se zeptal:

„To vám tedy Hobble Frank také řekl… Smím vědět, *sir*, kdo je váš další společník?“

„Nemyslím, že jste někdy slyšel mé jméno,“ řekl bývalý komediant. „Říkají mi Juggle Fred…“

„Kdo se potlouká po Západě tak dlouho jako já, ten přece musel slyšet o Juggle Fredovi,“ odpověděl Old Shatterhand. „Vím z doslechu, že jste znamenitý stopař, a co u mne platí ještě víc, poctivý chlap. Tady je ruka! Chcete-li, nabízím vám své přátelství.“

Takové rychlé uzavření přátelství nebývá na Západě zvykem a Old Shatterhand musil mít velmi vyhraněné mínění o Juggle Fredovi, že hned při prvním setkání mu projevil zcela otevřeně svou důvěru. Juggle Fred to věděl, a proto radostí jen zářil.

„Rád, velmi rád přijímám,“ tiskl nadšeně Old Shatterhandovi pravici. „A doufám, že budu mít příležitost být chvíli s vámi, abych se něčemu přiučil. Mám totiž také namířeno přes Llano, a nebudete-li nic namítat, přidružil bych se…“

„Ale naopak!“ pravil Old Shatterhand. „Přes Llano Estacado se jede tím bezpečněji, čím víc lidí je pohromadě. Kdy jste chtěl vyrazit na cestu?“

„Mám dělat průvodce několika lidem, kteří jedou nahoru do Arizony za diamanty. Mají sem přijet ještě dnes.“

„To tedy pojedeme spolu pěkný kus cesty. Vinnetou na mne čeká totiž v Arizoně,“ řekl Old Shatterhand.

„Občerstvení! Docela jsem zapomněl nabídnout vám občerstvení!“ vykřikl najednou Helmers a spěchal do domu.

Za chvíli se zase objevil, doprovázen ženou a černým Herkulesem. Přinášeli v náručí sklenice a talíře a vzápětí se celá společnost sesedla u stolu a rozproudila se družná zábava. Mluvilo se o včerejších dobrodružných událostech, o Burtonovi, a když se Helmers zmínil o důstojníku, který sem přijel, Hobble Frank si neopomněl přisadit a tvrdošíjně opakoval, že ten chlap se mu pranic nechce líbit…

Asi za hodinu vyšel před dům kapitán Benyon. Postál na prahu, jako by se rozhodoval, zda si má přisednout ke skupině, až si jej konečně povšiml Helmers a zavolal na něho:

„Haló, kapitáne! Pojďte přece taky mezi nás!“

Uvolnil důstojníkovi místo vedle sebe a představil mu svého nového hosta. Kapitán – zdálo se – byl při vyslovení jména velmi překvapen, a kdykoliv se Old Shatterhand obrátil k některému ze spolustolovníků, důstojník na něm utkvěl dlouhým, zkoumavým pohledem. Lovci to ovšem neušlo, tvářil se však, jako kdyby nepozoroval ani to nejmenší, smál se, vtipkoval, chválil Helmersovu kuchyni, vyptával se ho na hospodářství a nakonec si dal vypravovat o vyslání federálního vojska do zdejší krajiny.

„A kdeže je váš oddíl posádkou, *sir?*“ zeptal se, když mu kapitán Benyon zopakoval to, co nedlouho předtím prozradil o svém poslání Helmersovi, Juggle Fredovi a Hobble Frankovi.

„Ve Fort Sillu,“ zněla odpověď.

„To tedy znáte tamní kraj a poměry dokonale?“

„Jistěže,“ přisvědčil sebevědomě důstojník.

„Byl jsem tam před lety. V té době velel posádce plukovník Olmers. Je tam ještě?“

„Ne, naším velitelem je plukovník Blain.“

„Toho neznám,“ potřásl hlavou Old Shatterhand. „Škoda že vaši dragouni nepřijedou dnes nebo zítra. Měli bychom aspoň bezpečnou ochranu při jízdě přes Llano Estacado.“

„Počkejte tedy na ně,“ řekl kapitán. „Dva nebo tři dny zdržení pro vás nic nemůže znamenat.“

„Dva nebo tři dny? Vy myslíte, že dragouni tady budou ve dvou nebo ve třech dnech? To se tedy rozcházíme v názorech!“

„Jak to? Vy pochybujete?“

„Jsem si dokonce jist tím, že nepřijedou vůbec!“ řekl náhle ostře Old Shatterhand.

„Jak jste na tohle přišel?“ zasmál se jaksi křečovitě kapitán.

„Protože náhodou vím, že u Fort Sillu není žádný vojenský oddíl, který by měl příkaz táhnout směrem na Llano Estacado.“

„Oho!“ zvolal důstojník pobouřeně. „Chcete říci, že lžu?“

„Samozřejmě,“ potvrdil s ledovým klidem Old Shatterhand.

„U všech ďáblů – –“ vybuchl důstojník. „To je urážka! Víte, co znamená urazit důstojníka armády Spojených států?“

„Ovšem,“ neztrácel klid lovec. „Jenže vy náhodou právě nejste důstojníkem armády Spojených států.“

„Muži!“ zaburácel kapitán. „Ještě jedno takové slovo a…“

Sáhl do opasku a vytrhl pistoli. Old Shatterhandova pravice však vyletěla bleskurychle vpřed a vyrazila jedním úderem důstojníkovi zbraň z ruky. Současně mu lovec obratně hmátl za pás a vytrhl mu i druhou pistoli. A v příštím okamžiku vystřílel obě zbraně do země.

„Nerozčilujte se, *sir!*“ řekl pak naprosto klidně. „Zapomněl jsem vám totiž říci, že přijíždím z Fort Sillu a že dobře znám velitele tamější posádky. Blain sice velel dragounům, jenže byl před třemi týdny odvolán. Vy jste říkal, že jste z Fort Sillu odjel asi před týdnem. To byste tedy věděl, že nynější velitel se jmenuje Owen! Protože o tom nevíte, nebyl jste tam, vaše vyprávění o dragounech a o výpravě na Llano je smyšlenka a vy jste mně nanejvýš podezřelý…“

Kapitán sledoval přivřenýma očima Old Shatterhanda. Krátce se zasmál a sebevědomě potřásl hlavou:

„Ale prosím, klidně vám potvrdím, že skutečně nepřijíždím z Fort Sillu, drahý pane! Ale co to dokazuje? Myslíte, že mám

povinnost pověsit kdekomu na nos zprávu o rozmístění našich jednotek?“

„Snad bych vám to i věřil,“ řekl Old Shatterhand zvolna, „kdybych vás byl už někde neviděl…“ Zamyslil se na několik málo vteřin a znovu udeřil na chlapíka: „Nevyšetřovali vás v Las Animas pro přepadení vlaku? Byl jste tenkrát zproštěn žaloby, ale vaše alibi bylo velmi podivné!“

„Nesmysl!“ řekl důstojník. „S někým si mě pletete!“

„Jmenoval jste se tehdy Stuart nebo Stewart nebo tak nějak. Ostatně, nehodlám vyšetřovat, proč se procházíte v tomto převleku. Jenom jedno vám chci říci: chraňte se přijít mně do cesty… Tady máte své bouchačky.“

Hodil mu obě pistole k nohám. Důstojník váhal. Pak se sklonil, zvedl zbraně a zastrčil je zpět za pás.

„To je směšné, co říkáte,“ pravil. „Zajdu do své místnosti a přinesu vám své papíry, abyste se přesvědčil, kdo jsem.“

Otočil se a rychlým krokem zmizel v budově.

„Jste si svou věcí úplně jist, *sir?*“ obrátil se Helmers po jeho odchodu k Old Shatterhandovi. Důstojník si ho při svém příchodu svým zdvořilým vystupováním získal a farmář se zdráhal uvěřit, že by mohlo jít o podvodníka. Ale Old Shatterhand byl neúprosný.

„Jsem si naprosto jist,“ zněla pevná odpověď.

„Bodejť by ne!“ přisadil si Hobble Frank. „Hned se mi zdálo, že ten chlapík kouká jak *Belzedub!* Vsadil bych se, že má duši černou jako kominík!“

Byl svrchovaně spokojen s tím, že Old Shatterhand potvrdil jeho nedůvěru vůči kapitánovi.

Nějakou chvíli se ještě o důstojníkovi bavili, potom se Old Shatterhand vyptával Juggle Freda na hledače diamantů, které měl vést, Helmers vypravoval o životě na pomezí Llana Estacada a Hobble Frank se blýskal svými vědeckými znalostmi, jak se sám s oblibou o svých vědomostech vyjadřoval.

Asi po půlhodině se objevil černý Bob a farmářův Herkules a oba se tvářili nadmíru starostlivě. Herkules se přitočil k Helmersovi se starostlivou otázkou na rtech:

„Kam dát Herkules tolik koní, které brzo přijít sem?“

„Jakých koní?“ podivil se farmář.

„Od vojáků, pro které odjet kapitán,“ řekl Herkules.

„Cože? Kapitán odjel?“ zvolal Helmers.

„On být už pryč,“ potvrdil černoch. „Ale říci nejdříve, že se vrátit zpátky on a mnoho jezdců.“

„Ptáček uletěl!“ vykřikl Hobble Frank a obrátil k Old Shatterhandovi pohled plný zadostiučinění.

„On položit sedlo na koně a vyvést kůň ze stáje a potom odjet tam.“

Černoch mávl rukou severním směrem.

„Hm…,“ řekl Helmers a rozpačitě si hladil bradu. „Přece jen asi nemá čisté svědomí… Mám chuť se pustit za ním a zeptat se ho, proč vlastně tak bez rozloučení zmizel.“

„To byste ovšem nesměl jet na sever,“ ozval se Old Shatterhand. „Jeho odjezd tím směrem je prostě léčka.“

„Tak se mi zdá, že jste měl pravdu,“ pravil rozpačitě Helmers. „Ale co, prosím vás, u mne ten člověk chtěl? Proč sem přijel?“

„Nejsem vševědoucí,“ usmál se Old Shatterhand. „Ale kdybych měl říci, co si myslím… Asi se přijel podívat na váš dům, protože ví, že odtud chodívají lidé přes Llano. Snad chtěl vyzkoumat, jestli tu nejsou nějací chlapíci, z kterých by něco koukalo pro jeho nekalé záměry.“

„Myslíte…, že patří k supům?“ zabručel Helmers.

„Ovšemže si to myslím,“ přisvědčil Old Shatterhand.

„Tak tedy teď ten chlap ví, že Juggle Fred čeká na kupce diamantů,“ vzrušil se Helmers. „Možná že odjel proto, aby o tom uvědomil své kumpány…“

„Možná?“ usmál se Old Shatterhand. „Podle mého – docela jistě!“ Obrátil se k černému Herkulesovi s otázkou: „Jak dlouho je pryč?“

„Hodina být to nebo jeden a půl,“ zněla odpověď.

„Podívám se trochu za ním,“ řekl Old Shatterhand. „*Meššúrs*, má někdo z vás chuť se připojit?“

Hobble Frank i Juggle Fred jen hořeli touhou vydat se po stopě podezřelého kapitána. V krátké chvíli byli připraveni koně, všichni tři lovci nasedli a rychle vyjeli po stopě.

Vedla je severním směrem, brzy však odbočila přes východ k jihu a nakonec mířila na jihozápad. Stewart nebo Gordon Benyon zřejmě objížděl farmu, stopa obkružovala Helmers Home téměř pravidelným obloukem.

Old Shatterhand zakrátko přitáhl koni uzdu a zastavil.

„Mr Frede," řekl a prohlížel si pozorně stopy před sebou, „co myslíte, můžeme se těm otiskům svěřit?"

„Jistěže," přisvědčil živě tázaný. „Chlapík teď přiznal barvu – jede přímo na Llano a zdá se, že má nakvap. Ani nestačil objet Helmers Home větším kruhem."

„Hm…," potřásl hlavou jaksi rozpačitě Old Shatterhand. „Nejlépe bude, když se přesvědčíme na vlastní oči. Prohlédneme si stopu – ale co nejrychleji…"

Pobídl koně, po něm Juggle Fred i Hobble Frank.

Mohli jet rychle, poněvadž stopa byla tak zřetelná, že nevyžadovalo nejmenší námahy ji sledovat.

Zanedlouho se jasně ukázalo, že Helmers Home je na samé hranici pustiny. Krajina tu rychle měnila svůj ráz. Na severu byl ještě les, ale jižním směrem se objevoval jen tu a tam osamělý strom, křoviny byly řidší a řidší, mírně zvlněná plošina se měnila v neúrodnou, nedohlednou žlutavou písčitou rovinu bez konce. Brzy zmizely i trsy travin, na jejich místě se uprostřed písčin objevovaly ostnaté kaktusy. Těmto místům, nebezpečným pro koně, se uprchlý muž, jak bylo vidět ze stop, velmi pozorně vyhýbal. Popřával v těch místech zvířeti trochu odpočinku a mírnil zde prudký trysk v poklidný poklus.

Uběhly dvě hodiny od chvíle, kdy se lovci vydali z farmy po cizincových stopách, a přece uprchlíka dosud nespatřili.

Po dvou hodinách jízdy se před nimi počala vynořovat výšina, kterou zřejmě tvořila úrodná půda, porostlá mezquitovými keři. Stopa se teď obracela přímo k výběžku, který jako jazyk vybíhal do písčiny, vzdálen sotva dvě nebo tři minuty rychlé jízdy.

„Pozor!" ozval se Old Shatterhand, jedoucí celou tu dobu mlčky a cele soustředěný jen na pozorování krajiny a stop. „Neviděli jste nic? Zdá se mi, že za tím křovím jsou nějací lidé… Pojedeme nalevo!"

Odbočili a přiblížili se k vyvýšenině z boku. Old Shatterhand seskočil s koně a vedral se do křoviska. Juggle Fred a Hobble Frank stáli připraveni s puškami v rukou. Netrvalo to však ani tři minuty a Old Shatterhand opět rozhrnul s úsměvem křoví.

„Důstojníka jsem nenašel, ani jeho kumpány," hlásil vesele, „ale někoho mnohem vítanějšího. Poslouchejte!"

Dal do úst dva prsty a pronikavě zahvízdal. Chvíli vyčkával a potom se smíchem řekl:

„Jsou překvapeni…, tak tedy to zkusíme ještě jednou!“

Znovu zahvízdal, ještě ostřeji, a sotva jeho písknutí doznělo, kdosi za křovisky vykřikl.

„*Hallo*, takové hvízdání v Llanu Estacadu… je to možné?“ Křovina se rozhrnula a objevila se kulaťoučká tvář Tlustého Jemmyho. Vzápětí se ozval výkřik: „Old Shatterhand! To je přece setkání!“

Za Jemmym se vynořila vytáhlá postava Davyho. Dlouhán bez zbytečných řečí vyskočil z křoviska a hnal se vstříc Old Shatterhandovi a jeho druhům. Jemmy jako živá, bystrá kulička se valil za ním.

„Počkejte, neumačkejte mě!“ bránil se Old Shatterhand. „Dva najednou je na mne příliš!“

„Žádný strach!“ smál se Tlustý Jemmy. „Vydržíte přece trochu víc než objetí dvou starých prérijních tuláků! Kromě toho se hned hodlám vrhnout do náruče Hobble Franka, který na mne nedočkavě poulí své vědecké oči!“

Hobble Frank se natřásl a s okázalým sebevědomím přisvědčil:

„To je dost, že uznáš mou vědeckou *kvantitu!* Samozřejmě že to není v očích, ačkoliv si na ně ani nestěžuji, ale především ve vysoké mozkové *indolenci*…“

„*Inteligenci!*“ opravil Old Shatterhand. „Nepouštím se sice nikdy do vědeckých sporů, Franku, ale řekl bych, že toto slovo tu je spíš na místě. Ostatně, Jemmy, vidím, že máte s sebou ještě třetího společníka…“

Železné srdce, mladý komančský bojovník, stál podle indiánského zvyku opodál. Když na něho upřel Old Shatterhand pohled, pravil tlumeným hlasem:

„Nina – nonton, Ruka, která drtí! Šiba-big, syn Komančů, je příliš mlád, aby mohl hledět ve tvář slavného bílého bojovníka.“

Lovec k němu přistoupil a položil mu pravici na rameno.

„Slyšel jsem již o tobě,“ pravil měkce. „Tevua-šohe, tvůj otec, je mým přítelem, neboť jsem s ním vykouřil dýmku míru. Je to statečný bojovník a přítel bílých mužů. Kde je postaven nyní jeho stan?“

„Jeho duch odešel do věčných lovišť,“ odpověděl zvolna

Železné srdce, „ale vstoupí tam teprve, až Šiba-big odejme skalpy jeho vrahům.“

„Tevua-šohe, Ohnivá hvězda, je mrtev?“ zvolal Old Shatterhand. „A říkáš, že byl zavražděn? Pověz, jak se to stalo!“

„Šiba-big o tom nebude mluvit. Nechť bílí bratři, kteří vědí vše, povědí, co se stalo.“

Několika slovy vylíčili Dlouhý Davy a Tlustý Jemmy, nedočkavě přerušujíce jeden druhého, smutné události na Llanu Estacadu a hned hlásili, že se rozhodli spolu s Komančem vypátrat zločince a po právu je ztrestat za jejich krvavé dílo.

„Jeli jste jim po stopě?“ vyptával se Old Shatterhand.

„Bylo to obtížné,“ vysvětloval Jemmy. „Chlapi jeli jižním směrem a pak jsme zjistili, že utvořili řetěz hlídek, který měl zřejmě hlídat tábor cestovatelů.“

„Kdo tam tábořil?“

„Nevíme,“ zabručel Davy. „Snad nějací vystěhovalci, protože jsme viděli stopy vozových kol a otisky volské i koňské. Podle všeho tam muselo být aspoň padesát lidí. Odjeli potom na jihozápad.“

„Tedy do Llana?“ řekl zvolna Old Shatterhand. „To mají buďto výtečného průvodce, nebo… nebo je někdo chce dostat do pěkné pasti. Co říkáte, Jemmy?“

„To druhé bude spíš pravda,“ mínil tlouštík.

„Proč?“

„Protože těch pět vrahů komančského náčelníka, jak se zdá, v tom má prsty. Také ti kupci diamantů se přidali k vystěhovalcům a jedou bezpochyby s nimi,“ řekl Jemmy.

„Připadá mi to, jako by ty lidi chtěli dostat co nejrychleji hodně daleko od Helmers Homu,“ bručel Dlouhý Davy.

„Vy jste nesledovali vystěhovalce dál?“ vyptával se Old Shatterhand.

„Ne, *sir*,“ zavrtěl hlavou dlouhán. „Těch pět, které sledujeme, nejelo totiž s vystěhovalci, nýbrž rovnou na západ. Nalezli jsme přitom ještě jednu stopu osamoceného jezdce, který k nim přijel asi někdy kvečeru směrem od Helmers Homu.“

„To je zajímavé,“ zabručel si Old Shatterhand. „A co bylo dál?“

„Chlapi jeli velmi rychle,“ pokračoval Jemmy, „takže jsme

mohli stopu docela dobře číst. Zmátlo nás trochu, že po čase se od nich jeden zase oddělil a odjel sám na sever…“

„Důstojník,“ řekl Old Shatterhand.

„Ne, nebyl mezi nimi žádný důstojník,“ odporoval Davy. „To víme určitě.“

„Tak se jím dodatečně stal,“ zasmál se Old Shatterhand. „Poslyšte, že byl mezi těmi chlapy člověk kostnaté postavy, s tmavým vousem?“

„Ten vedl hlavní slovo!“ řekl Jemmy. „Říkal si… Stewart.“

„Stewart!“ zvolal Old Shatterhand. „Hleďme, tady máme ptáčka! Jel na Helmers Home, aby se přesvědčil, že odtud jejich podniku nehrozí nebezpečí. Co bylo dál?“

„Totiž…,“ zaváhal Jemmy, „snad bude líp, když to řekneš ty, dlouhá kůže…,“ obrátil se k Davymu.

Ten však zavrtěl prudce hlavou:

„Abyste rozuměl, *sir*…,“ zaváhal Jemmy, „člověk o takové věci… jaksi nerad hovoří… Nu, zkrátka… *meššúrs*, věřte tomu nebo ne, ztratili jsme stopu, a ačkoliv jsme se namáhali ze všech sil, už se nám ji nepodařilo nalézt.“

„Tomu nevěřím,“ zvolal Old Shatterhand. „Že by dva staří *westmani* jako Jemmy a Davy ztratili čerstvou stopu? Jak by se tohle mohlo stát?“

„Docela jednoduše, *sir*,“ řekl smutné Jemmy. „Tamhle vpředu za mezquitovými křovinami je pruh skalnaté půdy. Je to několikamílový pás od východu k jihu. Kdybyste viděl ten kus skalní půdy, možná že byste se tak nedivil.“

„Mexikáni mu říkají *el plano del diablo* – ďáblova planina,“ řekl Old Shatterhand. „Byl jsem tam na tom místě asi dvakrát nebo třikrát.“

„Uznáte tedy, že tam člověk může stopu ztratit?“

„Hm… Skoro… Ale ty jezdce přece neodnesl vítr…,“ řekl Old Shatterhand zamyšleně.

„Málem bych řekl, že je to tak,“ povzdechl si Jemmy. „Posuďte sám, *sir*, jestli jsme udělali všechno, co řádný lovec má v podobném případě udělat! Jeli jsme těsně podél kamenité půdy, abychom vypátrali místo, kde ti lumpové sjeli ze skály zase na písčinu. Dokonce jsme prohlíželi tak důkladně, že nejsme ještě teď hotovi. A to už jsme severně od místa, kde se jeden z těch kumpánů oddělil od své podařené společnosti.

A nikde nic! Počkat – přece něco: když jsme se sem blížili, viděli jsme nějakého jezdce, který jel tryskem jižním směrem. Zastavil se zřejmě tady na tomto místě.“

Jemmy ukázal na půdu, kde při okraji křoviska zůstalo několik otisků koňských kopyt. Old Shatterhand je chvíli prohlížel a zkoumal a potom si pečlivě prohlížel okolí. Najednou zvolal na Jemmyho:

„Poslyšte, Jemmy, byl jste v těchto místech, kde stojím? Nebo vy, Davy?“

„Ne, ne,“ odpověděli současně oba lovci.

„Pojďte blíž!“ zakýval na ně Old Shatterhand. „Našel jsem tu ulomené větvičky. Zřejmě se tudy nedávno někdo prodíral, protože ulámané konce větviček ještě nezaschly. Podíváme se!“

Prohledával opatrně každou píď země, prohlížel každou větévku, než konečně pronikl s ostatními do křoviska, kde narazil na písečné prostranství, několik kroků široké i dlouhé, zcela bez porostu. Old Shatterhand přiklekl a zkoumavě si prohlížel písek tak důkladně, že se to jeho netrpělivým druhům zdálo až zbytečně dlouhé. Když se vzpřímil, obrátil se opět k Jemmymu s otázkou:

„Řekněte mi, Jemmy, kde se odloučil onen jezdec od svých čtyř kumpánů? Bylo to na jih odtud?“

„Na jihovýchod, *sir*,“ zněla odpověď.

„Tak!“ přikývl spokojeně lovec. „A řekněte mi – měl na sobě vojenský stejnokroj?“

„Určitě ne.“

„Podle mne to je jasné: Stewart, je-li to vůbec jeho pravé jméno, předjel své druhy sem, vzal si důstojnický stejnokroj a odjel na Helmers Home. Při návratu se zase převlékl a jel za nimi.“

„Co to říkáte, *sir?*“ nedůvěřivě se ozval Hobble Frank. „Vy si myslíte, že tohle místo je cosi jako místní šatna?“

„Skoro,“ připustil Old Shatterhand. „Nebo spíše úkryt, jakého používají lovci bobrů, když si ukládají kůže. Zkusíme odstranit písek. Řekl bych, že tu byl docela nedávno uhrabán.“

Hobble Frank vytáhl nůž a jal se první rýt a hrabat v půdě s takovou horlivostí, jako by čekal, že nalezne truhlici se zlatem. Ostatní se k němu po chvíli váhání připojili.

Po několik okamžiků nebylo slyšet nic než oddychování, tupé údery a skřípění písku.

„Mám to!“ vykřikl najednou Hobble Frank. „Cítím něco tvrdého pod rukama!“

„To může být kus balvanu, ryjte dál,“ bručel Davy.

„Balvan? Hloupost! Poznám přece, co mám pod rukou! Cítím dřevo… nějaké tyčky, dřevěné tyčky nebo co!“

Old Shatterhand se v té chvíli už skláněl u Hobble Franka.

„Vždyť jsem si to myslel,“ volal. „Kaktusové pruty, které jsou svázány a tvoří víko k úkrytu…“

Všichni se k němu zvědavě nahrnuli.

Bylo to skutečně tak: svázané tyče tvořily jakousi desku, přikrývající dost hlubokou, prostornou jámu, naplněnou až po okraj nejrůznějšími předměty.

„Kapitán Benyon!“ vykřikl pojednou Hobble Frank a vylovil z jámy důstojnickou uniformu a šavli, kterou měl návštěvník Helmers Homu při sobě. Mužík ji vytasil z pochvy a zamával jí bojovně nad hlavou. „Kdyby tu ten lump byl, roztříštil bych mu lebku i s příslušenstvím!“

„Je tu nějaký papír,“ všiml si Juggle Fred. Shýbl se a zvedl čtvereček zažloutlého papíru, naněkolikrát umně složeného. Když jej rozbalil, četl:

„*Venid pronto é nuestro escondite. Precaucion! Old Shatterhand está en casa de Helmers.*“

„Franku,“ obrátil se s dobromyslnou poťouchlostí ke kulhavému lovci, „ty jsi přece takový vědátor, co to znamená, tyhle tři věty?“

„Co to znamená?“ vypjal mužík hruď a přelétl lístek očima. „Píše se tam… o starém Helmersovi… a také o Old Shatterhandovi, to je jasné. Ale jinak, *meššúrs*, tahle hebrejština je tak zkomolena všelijakými indiánskými předponami a příponami, že ani já, ačkoliv jsem skoro… *polyhistorik*, nemohu přesně říci… zkrátka, myji si ruce a prohlédnu si raději uniformu.“

Sklonil se a začal s nápadnou důkladností prohlížet stejnokroj i všechno ostatní, co bylo v úkrytu. Vypadalo to, jako by tu chovala početná divadelní společnost celou svou garderobu: ležely tu srovnány kabáty, lovecké košile, klobouky všeho druhu, kněžské sutany, různé indiánské odznaky a ozdoby, ale také několik pistolí, tři nebo čtyři pušky, hromada nejrůznějších nožů, krabice, a dokonce soudek asi zpolovičky naplněný střelným prachem.

„*Přijďte rychle do naší skrýše. Pozor! Old Shatterhand je v Helmers Homu,*“ četl zatím Old Shatterhand lístek. Zamyslil se nad ním na okamžik a potom rychle rozhodl: „Tohle sdělení má pro mne největší cenu ze všeho, co tady v té skrýši je. Vsadil bych se, že všechny tyhle věci pocházejí z lupů. Odvezeme je k Helmersovi… ostatně si myslím, že mají takových skrýší několik.“

„Co uděláme teď?“ řekl Juggle Fred. „Zřejmě tu nechali zprávu pro své kumpány. Máme jet za nimi?“

„Určitě!“ odpověděl Old Shatterhand. „Náš pan kapitán se jistě připojí ke svým čtyřem druhům, a budeme-li je sledovat, přivedou nás k té své skrýši, o které se píše na lístku. Konečně – není tak těžké uhodnout, proč ten pán svolává své lidi.“

„Myslíte tím, že chtějí přepadnout cestovatele na Llanu?“

„Samozřejmě,“ přisvědčil Old Shatterhand. „A budou s tím dokonce dost spěchat. Obávají se totiž, že jim překazíme plány…“

„Tak tedy rovnou na koně a čapneme vůdce a celou bandu hezky zatepla!“ zvolal Hobble Frank a bojovně zamával rukou, v níž držel pušku.

„Radil bych zůstat tady přes noc,“ řekl Old Shatterhand. „Především nevíme, zda ten Stewart je skutečně vůdcem bandy. Za druhé nemáme zrovna nejlepší koně a slunce už skoro zapadlo. V noci je tak jako tak nedostaneme. Nejlíp bude přenocovat na místě a čekat, nepřijdou-li sem ti, kterým je určen lístek. To byste si měli vzít na starost vy. Já se zatím vrátím se třemi koňmi na Helmers Home, přivedu čerstvá zvířata, možná i posilu, a hlavně zásoby. Pak se klidně budeme moci pustit do křížku s celou bandou.“

„A my ty divadelní kostýmy zatím spálíme!“ ozval se Tlustý Jemmy. „Alespoň se při ohýnku zahřejeme…“

Old Shatterhand souhlasil, a tak když se vyšvihoval do sedla, doutnal kouř z hromady těch podivných svršků do nadcházejícího soumraku.

„Možná že něco přijde od západu,“ řekl, přitahuje koni uzdu a kývaje rukou mužům na pozdrav. „Vypadá to na bouři.“

Při západním obzoru se nad sluncem kupila lehká rudošedá mračna, ozlacovaná uprostřed paprsky zapadajícího slunečního

kotouče. Nevypadalo to nijak nebezpečně, spíš to vyvolávalo v pozorovateli smírnou náladu klidného podvečera. Nikdo z mužů nevěnoval lehce zamračené obloze víc než jediný pohled. Jen Komanč hleděl upřeně vzhůru a polohlasem stále opakoval:

„*Ekapuštke-tupa, ekapuštke-tupa*, ústa blesků, ústa blesků…“

HODINA DUCHŮ



Bloody Fox

Old Shatterhand odjel a lovci se znovu rozhovořili o posledních událostech, zejména o tom, co se zběhlo na Helmers Homu. Tak se zabrali do úvah o falešném důstojníkovi a o poměrech kolem Llana Estacada, že ani nezpozorovali, jak se kruhovitá kupole mraků rozevřela do podoby podkovy; oba její konce, sahající téměř až k severnímu obzoru, se zúžily a protáhly; jižní cíp se zbarvil do oranžova, skoro do ruda, zatímco uzavřený prostor mezi mrakem zářil jasnou modří čisté oblohy. Z dálky se zdálo, že tam někde u obzoru pod rudnoucím mračnem zuří divoká písečná bouře, ženoucí ve vírech písek vzhůru k nebi.

Najednou celá východní strana oblohy ztemněla, proměnila se v neprostupně černou stěnu těžkých olověných mračen. Mladý Komanč, který dosud seděl osaměle stranou a mlčky pozoroval horizont, v té chvíli jako by zcela zapomněl na největší indiánskou ctnost, na sebeovládání. Vyrazil z hrdla prudký výkřik a jeho křečovitý posunek vyjadřoval nejvyšší úlek:

„*Pijánowit-načo*, Duch Llana Estacada!“ vypravil ze sebe, ukazuje strnule před sebe k obzoru.

Všichni se jako na povel vymrštili. Najednou, nečekaně proti nim vyvstala hrozivá temná stěna oblohy a ve směru, kam uka-

zovala vztyčená pravice Komančova, asi v trojnásobné výši mužské postavy, pádil nad čárou obzoru podivný jezdec obrovských, nadlidských rozměrů. Kolem něho se vytvářel jakýsi světelný kruh, který postupoval s jezdcem, takže tajemná postava se podobala obrovskému pohybujícímu se stínu s pronikavou svatozáří. Dala se rozpoznat do nejmenších podrobností. V pravé ruce držel jezdec uzdu, s hlavy mu splývaly dlouhé proudy vlasů, ozdobené indiánskými odznaky a znameními. Puška na zádech poskakovala sem a tam. Hříva i ohon jeho koně vlály divoce jako v prudké vichřici a zvíře se řítilo jako štvané.

Náhle se černá stěna na jihu protrhla, jako by ji někdo kolmo, na jeden ráz rozřízl. Jezdec zamířil k této trhlině a kůň pádil – zdálo se – ještě zběsileji. Přiblížil se ke kolmému řezu na dvacet skoků, na deset, na pět, na dva – potom zvíře skočilo, vrhlo se do prázdna a zmizelo kdesi i s jezdcem. Jasná záře se rozplynula.

Lovci, ustrnulí a neschopní jediného pohybu, zírali mlčky k obloze. Nemohli odtrhnout oči od místa, kde se záhadná postava propadla. Konečně se ozval Tlustý Jemmy, ale hlas mu poněkud zadrhával:

„*Meššúrs,*“ vydralo se mu z hrdla těžce, „ať jsem až do skonání světa tím posledním zelenáčem, jestli jsme právě neviděli Ducha Llana Estacada. Vždycky jsem si myslel, že to je nesmysl, povídačka dobrá pro staré báby, aby se poděsily…, ale musím se přiznat, že mi je teď samotnému u srdce trochu divně. Oči viděly, a byl bych blázen, kdybych jim nevěřil. Co na to říkáš, starouši Davy? Jak ti je?“

„Připadám si jako měšec na peníze, z kterého vytřepali poslední minci,“ zabručel Dlouhý Davy. „Kdybyste mě obrátili naruby, nenajdete ve mně ani myšlenečku. A hele,“ vykřikl, „hele, co se děje, to jsem ještě v životě neviděl!“

Ukázal směrem k hornímu okraji tmavé stěny na obloze, kde teď vybuchovaly krvavě červené kytice, barvící oblohu do temně ruda. Výběžek mračen, tvořících vrchní část podkovovitého útvaru, zvolna klesal, a čím víc se nížil, tím byl temnější, hrozivější. Na jihu se zvedal nesmírný vír písku a prachu. Temný hustý závoj překryl slunce a každou vteřinu houstl a rozrůstal se do všech stran. Zdálo se, že temný pás mračen se řítí přímo

z oblohy na zem. Z dálky zaznělo pronikavé vytí a kvílení. Lovci pocítili najednou závan chladu.

„U všech všudy, ke koním," vzpamatoval se z ohromení Juggle Fred. „Rychle! Strhněte je k zemi a držte je pevně! Všechno musí ležet při zemi, jinak vás… Všechno… do písku…"

Jeho slova zanikala v návalu prudkého větru, který začal hvízdat a divoce skučet. Muži přiskočili ke koním, úzkostně frkajícím a hrabajícím, a strhli je za uzdy tak, že leželi ukryti těsně za křovím, hlavu schovánu mezi větvemi. Vítr sílil, duněl, svištěl, hučel, řval, sténal. Ležící muži měli pocit, že na ně někdo vrhl pokrývku vážící několik metrických centů. Jakási nesmírná síla je tiskla k zemi, tak mohutná, že i toho, kdo se pokoušel ze všech sil vstát, srážela nazpět a nedovolovala ani pozvednout hlavu od země. Ledový chlad roztřásl všechny údy. Oči, nos, ústa i uši – všechno jako by se náhle ucpalo, nemohli dýchat, lapali po dechu, dusili se…

A najednou, ve vteřině, se přes ně přehnal žhavý proud větru a pak vzápětí dunění a sténání ustalo. Koně vyskočili a hlasitě zafrkali. Hluboká, řezavě chladná temnota se proměnila v příjemný, slunný a vlahý jas a lovci konečně mohli otevřít ústa a vytřít si z očí písek. Dýchalo se zas volně a lehce.

Odstranili si nejdříve písek z očí, z uší a z úst, potom se zbavovali celé pískové vrstvy, kterou byli všichni pokryti od hlavy až k patě. Písek, písek a písek – to byla ta pokrývka několik centů těžká, kterou na ně vrhlo tornádo.

Měli štěstí, že křoví přece jen poněkud zachycovalo prudce se ženoucí mračna písku, takže se před lovci během těch několika vteřin vytvořila asi metrová závěj a ta je ochránila před nejprudším nárazem pískové bouře.

„Díky bohu, že to dopadlo takhle," potřásl hlavou Tlustý Jemmy a vysypával ze záhybů svého oděvu spousty písku. „Běda, kdyby nás tornádo zastihlo v širé stepi! Byli bychom ztraceni!"

„Naštěstí se ženou tyhle bouře vždy poměrně úzkým pruhem území – sotva půl anglické míle," řekl Juggle Fred. „Jsou ovšem o to prudší. A kdybychom se dostali někam do středu vichřice, odnesla by nás i se zvířaty a nejspíš by nás někde rozdrtila."

„Na Riu Conchos jsem kdysi viděl, jakou spoušť umí způ-

sobit takové tornádo," ozval se Dlouhý Davy. „Přehnalo se přes prales a vykácelo v něm během několika vteřin hotový průsek na tři metry široký! A to tam byly stromečky, které měly i dva metry v průměru… Yankeeové říkají těmhle vykáceným místům hurikán, tak jako vichřici."

Hobble Frank teprve teď byl s to pořádně se nadechnout.

„Hrozné!" mínil, opraš*u*je si pečlivě svůj modrý frak i klobouk s perem, který jen zázrakem uchránil před náporem vichru. „*Meššúrs*, můj klarinet už pískal na poslední dírku, to vám přiznám. Tu a tam u nás ve staré vlasti král větrů *Aischylos*, jak říkají Řekové, pustí ze svého pytle nějaký ten větřík, ale co je pravda, je pravda: proti americkému tornádu to jsou vánky dobré tak na ochlazení kávy, když je příliš horká."

Slunce už opět zářilo, jeho paprsky však měly podivnou slámově žlutou barvu. Také obzor po celé šíři horizontu zářil touto nezvyklou žlutí. Vypadalo to, že kolem se zvedá země a že pět lovců táboří přesně uprostřed plošiny na nejnižším místě obrovské duté polokoule.

Koně byli dosud neklidní, trhali za řemeny, kterými byli přivázáni, frkali a podupávali, jevili chuť utéci.

Komanč rozprostřel na písku svou pokrývku a posadil se na ni. Vzrušení, které ho přemohlo, když uviděl pádícího jezdce, Ducha Llana Estacada, už přešlo a Železné srdce se opět snažil podle přísných indiánských zvyků zachovávat lhostejný klid. Čtyři běloši si přisedli a Tlustý Jemmy se k němu obrátil s otázkou:

„Zažil již někdy můj mladý rudý bratr takovou bouři?"

„Železné srdce byl kdysi uchvácen vichrem, kterému říkají rudí muži *neait habechkaro*, smrtící vichr. Železné srdce by dnes již nežil, ale bojovníci Komančů jej nalezli a vyhrabali z písku. Železné srdce viděl také vyrvané stromy, které objalo jen šest mužů."

„Ale Ducha Llana Estacada jsi přitom nikdy neviděl?"

„Železné srdce ho již potkal. Před třemi zimami jel s otcem po Llanu Estacadu a uslyšel výstřel. Když se přiblížil k místu, odkud se výstřel ozval, uviděl Ducha, jenž pádil na černém mustangu. Náčelník Komančů a jeho syn potom spatřili bílého muže s ranou uprostřed čela. Poznali, že to je muž, který vraždil, loupil a přepadával bílé pocestné, kteří neznali krajinu."

„Hm, hm," protáhl Jemmy. „A jak vypadal ten Duch, kterého jste potkali?"

„Měl hlavu a tělo jako bílý bizon," odpověděl zvolna Indián, „a kolem krku mu vlála hříva. Srdce bojovníků se uleklo, když jej spatřili, ačkoliv Komančové vědí, že Duch je dobrý. Jak by jinak mohl na sebe vzít podobu posvátného zvířete? Rudí bojovníci vědí rovněž, že Duch Llana Estacada zabíjí jen zlé muže, avšak dobré ochraňuje. Železné srdce ví o dvou komančských bojovnících, kteří zbloudili v Llanu Estacadu a byli blízko záhubě. Duch je v noci navštívil, dal jim vodu a maso a řekl jim, kde je správná cesta."

„To znamená, že s nimi mluvil?" ozval se Davy.

„Mluvil s nimi jejich řečí," odpověděl Komanč. „Duch Llana Estacada mluví všemi řečmi, neboť Veliký duch jej tomu naučil. *Howgh!*"

Železné srdce se odvrátil. Jeho *howgh* znamenalo neodvolatelně, že už nechce o této věci hovořit.

„Tak prosím!" vybuchl Hobble Frank a obrátil se k Juggle Fredovi. „Teď snad uznáte, že uvidět nadpřirozenou bytost je něco úplně přirozeného? Viděl jste Ducha za denního světla! Doufám, že vás vaše husí kůže poučila o tom, co to znamená. Já měl aspoň na těle pupínků jako podškubaná husa."

Juggle Fred však, zdálo se, naprosto nebyl přesvědčen o nadpřirozenosti tajemného jezdce. Zavrtěl hlavou a zvedl nedůvěřivě obočí.

„Takové zjevy se dají vysvětlit docela přirozeně," mínil. „Ostatně, já sám jsem dělal umělou cestou všelijaká zjevení a duchy."

„Cože?" nedůvěřivě si jej přeměřil očima mužík. „Umělí duchové? To je hloupost, učiněná hloupost! – A jak se to vůbec dělá?"

„Pomocí šikmo položené skleněné desky, kamerou obscurou neboli temnou komorou," vysvětloval Juggle Fred.

„To znám," prohlásil sebevědomě Hobble Frank. „*Kameru procuru* jsem si sám jednou zhotovil. Naneštěstí jsem zapomněl udělat otvor pro *kulinární čočku*…"

Juggle Fred, dlouhán i tlouštík se nezdrželi a vybuchli v tom okamžiku v hlasitý smích, tak hlasitý a upřímný, že Komanč, vyrušen ze své vážnosti, se udiveně zadíval po lovcích.

Hobble Frank podrážděně zamával rukama, hněvivě se zamračil a vykřikl:

„*Silicium!* Mlčte přece! Nechápu, proč má *kamera procura* vzbuzuje takový smích! Byla náhodou naprosto přesně *konsternována*…“

„… konstruována…,“ zašeptal Juggle Fred, ale byl přerušen dalším hněvivým posunkem mužíka v modrém fraku, který se nedal zadržet ve výkladu svých teorií.

„… říkám, že byla znamenitě *konsternována*, protože jsem jako lesní zaměstnanec lesní správy měl příležitost si sám čočku pěstovat!“ hřměl Hobble Frank vášnivě. „Nemáte ani za mák smyslu pro odborné vzdělání, prostě nevíte, co je *akustika*. Každý vzdělaný člověk vás zahrne opovržením. Odcházím, vyrážím prach z obuvi své, ale pamatujte si… *manus manum lavendat*. To znamená: má ruka vám ještě vypere hlavu levandulí! *Ho – ho – ho – howgh!*“

Frank doprovodil své poslední slovo rozhodným posunkem, který měl vyjádřit všechno jeho hluboké opovržení. Otočil se a zmizel za křovím, aby posměváčky potrestal svou nepřítomností. Jemmy, Davy a Juggle Fred se jen usmívali. Znali už dobrého Franka a věděli, jak se cítí dotčen, kdykoliv někdo pochybuje o jeho *vědeckých* znalostech. Ale oni sami nebyli tak zcela bez vzdělání – zvláště Juggle Fred –, a tak se všichni shodli na tom, že zjev, jehož byli svědky, je patrně optický úkaz. Vysvětlit jej přesně ovšem nedovedl nikdo. Ostatně nehovořili dlouho. Když se vyčistil vzduch a od jihozápadu zavál tentokrát lehký, chladivý osvěžující vánek, rozložili se všichni po zemi. Noční přepad byl nepravděpodobný, a protože věděli, že budou potřebovat v příštích dnech všechny síly, snažili se co nejrychleji usnout.

Několik hvězd zazářilo na obloze, ale ty už uviděl jenom bdící komančský bojovník.

Probudil je naráz výkřik Indiánův.

Uviděli ho ve tmě, jak vzrušeně stojí s rukou ukazující k jihu.

„*Mabuni namachco*,“ vyrážel ze sebe tlumeně. „Podívejte se – tam!“

Zahleděli se směrem, kam mířila jeho ruka. Na obzoru se tam vynořila malá, světlá kruhová skvrna, na první pohled docela nenápadná.

„Hm…," bručel Jemmy, „kdyby to bylo na východě, řekl bych, že jsme zaspali a že se už rozednívá…"

„Nic takového, stará tlustá bečko," vrtěl hlavou Davy. „Svítání přece vypadá úplně jinak. Jen se podívej na ostré obrysy té světelné koule!"

„Oheň!" řekl Jemmy. „Mohl by to být oheň…"

„Na Llanu Estacadu, kde není téměř jediného stromku?" namítl Dlouhý Davy. „Co by tu mohlo hořet? Ostatně ten světelný kruh stále roste!"

„Mění se také vítr…," upozornil Juggle Fred. „Zpočátku vál jihovýchodní, teď jde od západu, a je silnější a chladnější…"

Hobble Frank až dosud mlčel. Ale teď už to nevydržel, aby neuplatnil svůj názor.

„Divím se, že se divíte," ozval se. „Všimli jste si přece, že Duch Llana Estacada jel směrem k jihu. Říkám vám, že ta záře s tím souvisí. Možná že tam má svůj vigvam, teď sedí u táborového ohně a připravuje si snídani."

Lovci se na sebe podívali. Nejraději by se byli dali do smíchu, ale nechtěli malého Franka podruhé podráždit.

„Myslíte, že duch si rozdělává ve svém tábořišti oheň?" potřásl jen hlavou Juggle Fred. „Řekl bych, že duch to nemá zapotřebí…"

„Proč ne?" mínil mužík. „Má snad mrznout, když je takový studený vítr?"

To byla pravda. Vzduch byl teď velmi ostrý, vítr se stáčel stále víc k severu a nad jižním obzorem vystupoval světelný kotouč stále výš – vypadalo to, jako by se tam vyhupovala veliká rudá hvězda. Světelný půlkruh měl teď uprostřed krvavě rudé jádro, které směrem ke krajům mělo vždy jasnější a jasnější zabarvení. Zářilo a jiskřilo proti tmavému mračnému nebi, vrhalo do tmy oslňující paprsky. Všech pět mužů přímo hltalo očima ten podivný, nevysvětlitelný úkaz.

Severák už nehvízdal a neskučel, hnal se pustinou jaksi potměšile, zlověstně klidně.

„Škoda že to nemůže vidět Old Shatterhand," zalitoval Juggle Fred. „Nemůže být ovšem ještě zpět, je teprve půlnoc…"

„Půlnoc!" vykřikl Hobble Frank. „Půlnoc – hodina duchů

a hodina supů! A… a… prosím, podívejte se! Určitě se tam děje něco strašného!“

Na levém okraji kotouče, v místech, kde se stýkal s obzorem, se objevila pojednou obrovská postava jezdce na koni. Zvíře bylo černé, jezdec bílý, měl však podobu sedícího bizona. Lovci rozeznávali lehce hlavu a dva silné rohy, hřbet s vlající bohatou hřívou, trup, který jako by přecházel v tělo koně.

Jezdec pádil na koni divoce, ale nikoliv napříč kotoučem, nýbrž stoupal vzhůru po jeho obvodu, až do nejvyššího bodu, a potom zase dolů k místu, kde kotouč splýval s obzorem. Tam zmizel tak náhle, jak náhle se objevil.

Lovci stáli ohromeni, zaraženi, beze slova. Jen Komančovo tiché „*Uff!*“ přervalo hrobové ticho.

Všichni stáli a čekali, zahlédnou-li zjev znova, ale marně. Zářící kotouč ještě krátce zazářil, pak zvolna šedl, uhasínal, ztrácel se, až se rozplynul a byla všude stejná temnota jako dřív.

Pohlédli na sebe v rozpacích a v tu chvíli uslyšeli dupot kopyt. Než se nadáli, seskakovali před nimi ze sedla Old Shatterhand, černý Bob a farmářův Herkules.

„Živi a zdrávi?“ zvolal Old Shatterhand. „Výborně! To se mi ulehčilo! Bál jsem se, že vás tornádo zasypalo pískem!“

„Tak zlé to nebylo,“ řekl Fred. „Vichřice se o nás trochu otřela… Ale vy jste si pospíšili; neočekávali jsme, že přijedete tak brzo.“

„Měli jsme starost, co je s vámi,“ řekl Old Shatterhand. „Podle směru tornáda jsme viděli, že se žene místy, kde jsme se rozešli.“

„Cožpak tornádo!“ ozval se Hobble Frank. „Ale něco jiného jsme prožili. *Avenging ghost* se nám představil.“

Nedočkavý mužík hned začal vypravovat. Líčil barvitě příchod bouře, popsal světelný terč, ve kterém spatřili podivné zjevení, a skončil ujištěním, že záhadná postava jezdce je nadpřirozeného původu.

„Nu… viděl jsem sice všechno vlastníma očima,“ ozval se Juggle Fred, „ale žádný člověk na světě mě nepřesvědčí o tom, že existují nějaké nadpřirozené bytosti. Třebaže – to přiznávám – nevím, jak si zjev vysvětlit.“

Frank vrhl po stopaři pohled plný opovržení:

„Chcete, abych vás vědecky znemožnil? Abych vás rozdrtil *extraktními* vědeckými důvody? Mám vám uspořádat malou přednášku o nadpřirozených bytostech a o způsobech, kterými se projevují obyčejným smrtelníkům? Chcete snad, abych…“

Hobble Frank najednou ve svém rozhořčení vstal a vytřeštil oči. Záře, která na jižní straně poznenáhlu bledla a mizela za obzorem, počala se najednou znovu vynořovat. Kotouč však nestoupal vzhůru, nýbrž se valil po čáře obzoru k západu, kde se zastavil a v několika okamžicích se rozlil po obloze ohnivou červenou záplavou.

„U všech kozlů…,“ nezdržel se Frank upřímného zaklení, „snad to nezačíná zase znovu? Nu, co říkáte tomu nadpřirozenému požáru?“

„Nic víc, než že je docela pochopitelný a přirozený,“ ozval se pojednou Old Shatterhand.

Mužík sebou trhl a nedůvěřivé si přeměřil lovce očima.

„Žertujete,“ zahučel, „to už se tady říkalo. Ale co by v Llanu mohlo přirozeně hořet?“

„Vyschlé kaktusy například,“ odpověděl Old Shatterhand nevzrušen. „Na Llanu jsou přece celé pásy kaktusů v tak hustých porostech, že někdy se jimi jezdec na koni těžce prodírá. Uschne-li takový trs, stačí jediná jiskra, a ve chvilce všechno hoří.“

„To by mohlo být,“ zvolal Juggle Fred, „nedaleko na východ i na západ jsou tu opravdu kaktusové pásy. Že jsem si nevzpomněl dřív!“

„Vidíte! Vysvětlení pro krvavou záři máme a ty domněle nadpřirozené bytosti lapíme brzy také.“

„Oho!“ vykřikl Hobble Frank. „Jestli mě neklame sluch, říkáte *domněle* nadpřirozené bytosti? Viděl jste už někdy jezdce, který by se projížděl klidně nahoře po obloze jako vy tady po tom písku? Upozorňuji vás, že to vidělo pět párů očí…“

„Souhlasím, jenom v jednom vás chci opravit: jezdec se neprojížděl po obloze, to jste jenom viděli pohybovat se jeho obraz,“ řekl Old Shatterhand.

„Ještě jsem neslyšel, že by obraz jezdil na koni. A k tomu v naší kysličité *hemisféře*!“

„Snad v atmosféře," opravil klidně mužíka Old Shatterhand. „Ale přece takový zkušený vědec jako vy musí vědět, že lomem nestejně teplých vrstev vzduchu někdy vzniká zrcadlení, kde vzduch působí jako zrcadlo odrážející určitou část krajiny!"

„Samozřejmě, tohle všechno znám, a dobře znám," nafukoval se mužík. „Zrcadlení vzduchu bylo dokonce mou zamilovanou látkou, když jsem se ještě věnoval přírodním vědám. Ale nechápu, co tím chcete dokázat?"

„Nic než jen to, že nadpřirozený jezdec byl právě jen pouhým zrcadlením vzduchu tak… tak jako toto zde!"

Old Shatterhand ukázal pravicí před sebe. V ohnivé záři, zalévající nyní celou západní půli oblohy, se nad plujícími mraky objevil ve vzduchu obrácený obraz rovinaté krajiny, zalitý červeným jasem. Nalevo, tam, kde se obraz vynořoval z oblohy, bylo vidět jezdce s bizoní hlavou – také obráceného hlavou dolů. Jezdec pádil a vbrzku se za ním vynořila nová silueta dalšího jezdce.

„Hrome… tohle je přece ten duch, který se objevil při tornádu!" vykřikl Hobble Frank.

„A tam následují další…," upozorňoval Old Shatterhand.

Skutečně, za postavou druhého jezdce se hnalo ještě pět nebo šest dalších zvířat s muži v sedlech. Hobble Frank se v rozpacích hladil po bradě.

„Co je moc, to je moc…," vypravil ze sebe rozpačitě. „Pěkně děkuji za takovou hodinu duchů… už jsem slyšel sice o nadpřirozených zjevech, které si nesou pod paží hlavu jako nákupní tašku, ale nikdy jsem nezaslechl ani slova o tom, že by se prohánějí po vlastních hlavách…"

„Nu… milý Franku, není to nic tak strašného. To, co jste viděli vy, byly obrazy způsobené několikanásobným zrcadlením, a tohle je způsobeno zrcadlením jednoduchým. Ostatně doufám, že se s těmi nadpřirozenými bytostmi brzy seznámíme. *Meššúrs* – račte se vyhoupnout do sedel. Jestli se nemýlím, ten první jezdec je Duch Llana Estacada. Ti, co jedou za ním, ho zřejmě pronásledují. Přispějeme mu trochu na pomoc…"

„Nebuďte blázen!" vykřikl mužík v modrém fraku. „Chcete si, člověče, něco začínat s nadpřirozenými silami?"

Ale Hobble Frankovým slovům nikdo nevěnoval pozornost. Všichni nasedali na koně a Bob za sebou vlekl i obě zvířata, která měla odnést náklad do skrýše. Zamířili – vedeni Old Shatterhandem – k severnímu okraji záře. Obraz pádících jezdců už z oblohy zmizel. Hobble Frank se vyšvihl do sedla a spěchal za svými druhy, kteří hnali zvířata plným tryskem. V deseti minutách urazili dobré tři míle, ale stále se nezdálo, že by byli blíž oslnivé záři, jejíž jas spíše sílil, než slábl. Jeli mlčky, soustředěně pozorovali krajinu před sebou, a teprve po dalších deseti minutách jízdy Old Shatterhand vykřikl a ukázal před sebe.

Od severu se k nim blížily dvě tečky, dva body, první světlý, druhý tmavší, a za nimi ještě celá řada pohybujících se tmavých bodů. Během několika vteřin rozeznali lovci obrysy jezdců, kteří pádili přímo k místu, kde se zastavili.

„*Stop!*“ zvolal Old Shatterhand a sesmekl se s koně. „Všichni dolů, koně ať ulehnou! Jsme ve tmě a oni ve světle, nemohou nás tedy zatím vidět. Máme výhodu: jakmile znovu skočím do sedla, všichni za mnou!“

Skryli se v prohlubenině zahalené ve stínu, odkud mohli dobře pozorovat rovinu před sebou. Ten, kdo přijížděl z ozářeného pruhu, je nemohl postřehnout ani při sebevětší pozornosti. Old Shatterhand měl ještě právě tolik času, aby si připravil laso, které měl ovázáno kolem boků. Jedním koncem je upevnil k sedlu koně (ležel tiše, nehnutě v písku), zatímco druhý konec svázal ve smyčku, asi tak velikou, že by objala mužská ramena. Zbývající část řemene, dobrých devět metrů zdéli, stočil naněkolikrát kolem lokte a mezi ukazovák a palec levé ruky. Pak uchopil smyčku do pravé, přidržuje ji palcem a ukazovákem. Cvik zkušeného lovce se projevil. Byl s přípravou hotov v několika málo vteřinách.

Teprve nyní zaslechli temný dupot prvního koně. Vzápětí se objevila na statném, pěkně stavěném vraníku mužská postava, která měla namísto hlavy lebku bílého bizona. Ze stran splývala s jezdce huňatá kůže. Když se přiblížil asi na deset kroků, vyskočil Old Shatterhand ze svého úkrytu, jako by vyrostl ze země. Jezdec ho spatřil, ale nemohl prudce se ženoucího koně zastavit dřív než těsně několik kroků před lovcem, stojícím nepohnutě jako skála.





„Stůj!“ zvolal Old Shatterhand. „Kdo jsi?“

„Jsem Duch Llana Estacada,“ ozval se zpod bizoní lebky temný, dunivý hlas. „Kdo mě oslovuje?“

„Jsem Old Shatterhand,“ zněla odpověď. „Sestup klidně a my tě ochráníme před tvými pronásledovateli.“

„Duch Llana Estacada nepotřebuje ochrany!“

Jezdec trhl uzdou a zvíře vyrazilo opět prudce vpřed. Všechno trvalo jen několik okamžiků. Záhadná postava zmizela ve stepi a země znovu zaduněla pod údery kopyt. Druhý jezdec se přiblížil.

Old Shatterhand poplácal lehce svého koně ležícího na zemi a obkročil ho s připraveným lasem. Čekal několik vteřin. Pak lehounce mlaskl jazykem a kůň se rázem vztyčil na všechny čtyři. Old Shatterhand jako by ve vteřině vyrostl ze země před druhým jezdcem.

„*Stop!*“ zvolal na druhou postavu, která ovládala koně zřejmě hůř než Duch Llana Estacada a zarazila své zvíře téměř těsně před Old Shatterhandem. „Kdo jsi a kam jedeš?“

„Hrome…,“ zaklel muž divoce. „To je Old Shatterhand… Vem tě ďas!“

Bodl koně do slabin, kůň se vzepjal a tlumeně zařičel. Jezdec mu nasadil ostruhy a zmizel ve tmě.

„*Uff!*“ vyrazil ze sebe v té chvíli mladý Komanč. „Železné srdce uslyšel hlas muže, kterého hledá. Bude s ním mluvit!“

Zvedl pušku, namířil, ale ihned zbraň sklonil a tiše pravil:

„Old Shatterhand ho již má.“

Záhadný jezdec se věru nedostal daleko. Sotva se otočil se svým koněm, vymrštila se Old Shatterhandova pravice s lasem, zkušený lovec zatočil řemenem třikrát čtyřikrát nad hlavou a vrhl smyčku za uprchlíkem.

Řemen se rychle odvinoval, letěl vzduchem a dopadl smyčkou neznámému muži právě na hrdlo. Old Shatterhand trhl uzdou, kůň se zastavil, zarývaje zadní nohy do půdy, a laso, připevněné k sedlu, sevřelo jezdce a strhlo jej k zemi. Old Shatterhand se k němu vrhl. Jezdec se marně snažil vyprostit z řemenu, který jej pevně svíral.

Zatím šest následujících jezdců se již také přiblížilo ke skrýši Shatterhandových druhů, kteří opakovali jeho kousek: najednou se naprosto neočekávaně vynořili před cválajícími

chlapíky neznámí lidé. Jezdci strhávali koně stranou, a když uviděli, že jejich vůdce je lapen do lasa, objeli Shatterhanda obloukem a ani se nesnažili přispět zajatému ku pomoci. Obrátili svá zvířata a rozprchli se do stepi. Dlouhý Davy, Tlustý Jemmy, Hobble Frank i oba černoši a Juggle Fred spěchali k Old Shatterhandovi, který už chyceného muže vyslýchal; neznámý jezdec byl vyzdoben indiánskými odznaky a pery.

„Jak jste se to vyparádil, muži?“ řekl Old Shatterhand. „Snad jste nemyslel, že někoho tahle vaše maškaráda oklame? Ukažte se, ať se podívám, co se za ní skrývá!“

S těmi slovy si pootočil muže proti zářící obloze tak, že bylo vidět jasně rysy jeho obličeje. Když odstranil indiánské ozdoby, ozval se překvapený hlas Juggle Freda:

„*Zounds!* Tohle je přece náš pan dragounský kapitán! A zase v novém převleku! Těší mě, že jsme se tak brzo setkali. Vaši šatnu za křovím jsme si prohlédli a trochu ji vyčistili, *sir!* Špatně jste na ni dával pozor, našli jsme tam vaši uniformu!“

„Nic se mi nesmí stát!“ vykřikl hystericky lapený muž. „Nikdo mi nemůže dokázat, že jsem někomu ublížil!“

„*Nám* jste neublížil,“ okřikl ho Juggle Fred. „Ale i to, co máte za lubem, stačí, abychom vás mohli soudit podle zákona stepi. Uvidíte ostatně, co s vámi podnikneme.“

„Musíte mě pustit,“ trval na svém muž a několikrát ještě opakoval: „Nikdo mi nemůže dokázat, že jsem někomu ukřivdil.“

„Dokázat bychom vám mohli leccos,“ ozval se Old Shatterhand. „Konec konců – možná že vás necháme běžet… totiž my, lovci. Ale je tu ještě náš indiánský přítel a ten si s vámi má o čem porozprávět. Podívejte se na něho, jistě ho znáte.“

Komanč přistoupil blíž a muž prudce zavrtěl hlavou.

„V životě jsem toho rudého chlapa neviděl,“ řekl opovržlivě.

„Nelži, lotře!“ vykřikl Dlouhý Davy. „Mne a Tlustého Jemmyho snad také neznáš? Nepřepadli jste docela bez příčiny oba Komanče? Chceš zapírat, že jste jednoho z nich surově zabili a druhého pronásledovali? Poslali jsme vás po nepravé stopě, nevzpomínáš si už? Radím ti dobře: přiznej se ke všemu…“

„Nemám, k čemu bych se měl přiznat,“ vrčel zajatý muž.

„Poslyšte, člověče,“ zasáhl Old Shatterhand a položil mu

ruku na rameno, „víte, že za určitých okolností se mnou nejsou žádné žerty? Ptám se vás teď po dobrém: co máte za lubem s vystěhovalci, které vede přes Llano Tobiáš Burton, a kde jsou ti lidé? A proč jste zapálili kaktusy?“

„Nevím, co na mně chcete! Neznám tohoto Indiána, neznám ani dlouhána, který se na mne tak utrhl, a už vůbec nevím, kdo je to nějaký Tobiáš Burton. A o vystěhovalcích, které vede přes Llano Estacado, slyším teď poprvé.“

„A proč jste pronásledoval Ducha Llana Estacada?“ vybuchl Tlustý Jemmy.

„Jakého ducha?“ opovržlivě se zasmál muž. „Byl to darebák, který zastřelil ranou do čela jednoho z nás.“

„Víc nám neřeknete?“ řekl Old Shatterhand.

„Ne.“

„Kdo lže, lže vždycky k vlastní škodě,“ pokrčil rameny Old Shatterhand. „Buďte ujištěn, že vaše záměry s vystěhovalci překazíme. A pokud jde o vás osobně… nechť můj rudý bratr vznese svou obžalobu.“

„Tato bledá tvář vystřelila na náčelníka Ohnivou hvězdu, mého otce. Jeho kulka vnikla náčelníku do břicha, takže jeho tvář se svírala bolestí v poslední hodině života, ale jeho ústa nevydala ani hlásku nářku. *Howgh!*“

Old Shatterhand sklonil hlavu.

„Věřím svému rudému bratru,“ řekl tiše. „Od tohoto okamžiku patří vrah jemu a Železné srdce s ním učiní, co bude chtít.“

„Hromy a blesky!“ soptil muž. „Co tohle znamená? Chytíte mě do lasa a pak mě předhodíte prostě Indiánu? To přece je…“

Komanč pohrdavě mávl rukou, potom pozvedl pravici a pevným hlasem přerušil muže sípajícího zlostí:

„Železné srdce nesbírá darované skalpy. Zachová se, jak se sluší na bojovníka. Nechť moji bratři čekají.“

Zmizel ve tmě, ale za okamžik se vrátil a přiváděl za uzdu svého i Stewartova koně. Mlčky odložil všechny zbraně až na lovecký nůž a obrátil se k Old Shatterhandovi a jeho druhům:

„Nechť moji bratři zbaví bledou tvář pout a dají jí nůž. Pak může bílý muž usednout na koně a odjet. Železné srdce

jej však bude pronásledovat a bude s ním zápasit. Zbraně jsou stejné. Nůž proti noži. Nevrátí-li se Železné srdce za hodinu, pak leží mrtev v píscích Llana Estacada.“

Komanč se zachoval přesně podle nepsaného zákona stepi. Proto se neozval ani jediný hlas námitky. Old Shatterhand mlčky přivedl Stewartovi koně, zbavil chlapíka pout a podal mu nůž. Zlosyn se vyšvihl s překotnou hbitostí do sedla, pobodl okamžitě zvíře, kůň vyskočil a Stewart otáčeje se volal:

„*Hallo!* To se vám povedlo! Uvidíme se ještě, *meššúrs*, a pak já nebudu ten hloupý, to si pamatujte. Ať vás potom ochraňuje sám pánbůh!“

Železné srdce vyrazil z hrdla válečný výkřik, stiskl svému koni slabiny a jako vystřelený šíp jen letěl za prchajícím Stewartem.

Všichni se dívali za oběma jezdci, dokud je nepohltila tma. Potom usedli se skloněnými hlavami, ale nikomu nebylo do řeči, ba ani hovorný Hobble Frank neutrousil poznámku. V mysli byli všichni s mladým indiánským bojovníkem.

Po půlhodině uslyšeli dupot koní.

V plápolavé záři slábnoucích plamenů se objevil Komanč.

Vedl za uzdu dva koně.

Zastavil se před muži, kteří seděli v půlkruhu kolem ohniště, a polohlasem pravil:

„Železné srdce poslal vraha do věčných lovišť za svým otcem. Ostatní jej budou následovat. *Howgh!*“

ZPÍVAJÍCÍ ÚDOLÍ



Ben New Moon

V místech, kde se vkliňuje do Texasu jihovýchodní cíp Nového Mexika, je z celého Divokého západu nejnebezpečněji. Tady se stýká území komančských kmenů s lovišti Apačů, tady zuří kmenová nenávist téměř bez přestání v podobě drobných srážek i velkých bojů, tu vlastně není nikdy pravý trvalý mír. I v dobách, kdy válečný tomahavk je zakopán, zde teče krev, pomsta stíhá pomstu, malé přepady se mění ve větší šarvátky a posléze ve vážná střetnutí kmenů. V těchto končinách i z nejnepatrnějších příčin vznikají rozepře, nenávisti a nepřátelství.

Lovci říkají tomuto nebezpečnému kraji *the shears*, nůžky – a věru, je to označení velmi případné. Hraniční pásma obou kmenů bez pevného rozmezí se svírají a rozvírají jako nůžky, jako klepeta, a ten, kdo z nich vyvázne se zdravou kůží, může vždycky mluvit o velkém štěstí. Běloch, který zavítá do těchto krajin, je buď člověk mimořádně odvážný, anebo mimořádně neopatrný; ale ať tak či onak, nad jeho hlavou se vznáší přízrak smrtelného nebezpečí.

V letech tohoto příběhu tvořilo hranici mezi územími obou kmenů Rio Pecos, a to severně od ústí svého přítoku, řeky Toyah, ženoucí sem své vody z Apačských hor. Západně odtud se zdvíhá země k pohoří Salt Plaine a dál Sierra Guadelupe a Sierra Blanca, zatímco na východ leží Staked Plain – obávané i známé Llano Estacado.

Ovšem Llano nepočíná hned u vod Ria Pecos, nýbrž je od něho odděleno horským řetězem, jehož dlouhá opuštěná údolí a bezútěšné těsné rokliny tvoří jakousi vstupní bránu k poušti. Ostatně pro Llano Estacado nelze název poušť použít zcela bez výhrad, stejně tak jako například v případě pouště Gobi. Na západní straně, kde se mezní kraj Llana Estacada zvedá k zmíněným horstvům, proudí totiž se skalnatých srázů dost četné bystřiny, které sice pohltí pouštní písek, které však přece dodávají půdě tolik vláhy, že alespoň bezprostředně při jejich březích se daří stromům a křovinám. Tyto zelené pásy zasahují jako dlouhé jazyky do nepřehledné písečnaté roviny Llana Estacada. Tvoří jakési zátoky zeleně, tu užší, tu rozložitější, s trochou trávy a nejskromnějšího rostlinstva.

Staří lovci vyprávěli dokonce o tom, že někde uprostřed Llana je znamenité zřídlo nejlepší pramenité vody, a dokonce ani přírodovědci takovou možnost zcela nevylučovali – ovšem tento pramen nebo jezírko (také o něm se vypravovalo u táborových ohňů) zatím nikdo nikdy nespatřil.

U této hraniční řeky Toyah tedy seděli čtyři muži nepříliš vábivého zevnějšku. Zarostlí, s dlouhými neupravenými vlasy, v oděvu, kterému by se zasmál každý vetešník, a se špinavýma rukama tu leželi tři dlouháni, podle zjevu nepochybně Yankeeové, a čtvrtý zavalitý, urostlý chlapík širokých ramen s obličejem připomínajícím rysy černošské tváře. Tento muž měl klobouk hluboko stažený do čela, a když zaklonil hlavu nebo posunul klobouk poněkud do týlu, bylo vidět, že jeho pleť až ke kořenu nosu je vysloveně červená. Bezpochyby si zohavil obličej při výbuchu střelného prachu. Znetvořená tvář však nebudila nijaký odpor, spíš si každý, kdo pohlédl do jeho světlých očí, řekl, že má před sebou správného, dobromyslného chlapíka.

Všichni čtyři byli ozbrojeni, a to dobře ozbrojeni. Každému muži ležela po ruce puška a krom toho se jim za opasky houpaly velké revolvery. Zatímco koně – se zašlými, odřenými sedly i postroji – se opodál v klidu popásali, jejich majitelé si pochutnávali u ohniště, už sotva doutnajícího, na pečeném mývalu, *racoonu*.

„Je načase, abychom se rozhodli,“ řekl jeden z nich, který se zdál být nejstarší. „Buď pojedeme přes Llano a budeme dřív

na místě – ovšem je to cesta nebezpečnější; anebo dolů po Riu Pecos, kde zaručeně nebudeme mít ani hlad, ani žízeň, ale přitom pojedem asi o týden déle. No… Blounte, jak ty se na to díváš?“

Oslovený si pročechrával zamyšleně vousy na bradě, dával si hodně načas, než odpověděl:

„Podle mne, Portere, je líp jet přece jenom přes Llano. Nerad bych promeškal celý týden… a ostatně, jestliže se musíme mít na Llanu na pozoru před stepními supy, na pobřeží Ria Pecos jsou Komanči a Apačové. A s nimi také není příjemné se setkat.“

„Myslím, že by bylo nejlíp jet odtud na jihovýchod k Riu Conchos,“ vmísil se do hovoru třetí Yankee. „Tam narazíme na stezku karavan, která vede k Fort Masonu. Jak se ocitneme v těch místech, nemusíme mít obavy ani o jídlo, ani o pití. Ostatně,“ zasmál se muž, „můj názor je, že Llano není ani zpoloviny tak nebezpečné, jak se o něm mluví. Kdo jím jednou prošel, ten pak ovšem vykládá, co ho napadne, jen aby vypadal jako náramně odvážný člověk.“

„To říkáš proto, že Llano Estacado neznáš, Falsere,“ řekl Porter.

„A ty je znáš?“

„Neznám, ale stačí, co jsem slyšel od důvěryhodných lidí. Upřímně řečeno, jsem trochu na vahách. Nikdo z nás v Llanu nebyl, můžeme zabloudit, a kdyby nám došla voda…“

„Kdyby, kdyby!“ přerušil ho Blount. „Budeš-li myslet na svá kdyby, nedostaneš se nikdy nikam. Řekni otevřeně, že se toho bojíš!“

„Ani nápad, mám tak zrovna pro strach uděláno! Ale je rozdíl mezi strachem a obezřetností, to si pamatuj. Ostatně Ben New Moon ještě neřekl svůj názor. Rozhodne-li se většina, že pojedeme přes Llano, pojedu také, jistě, ale chci, abychom věc nejdříve řádně uvážili.“

Muž s tváří spálenou střelným prachem pozvedl hlavu a přiložil osmahlou ruku ke klobouku jako při vojenském pozdravu.

„Jsem připraven podle rozkazu jet kamkoliv a kudykoliv a třeba do horoucích pekel, Mr Portere.“

„To není odpověď. Máme jet po Riu Pecos, nebo přes Llano?“

„Přes Llano tedy, smím-li prosit,“ řekl muž. „Rád bych jednou poznal tu hromádku písku.“

„A potkáme-li Indiány?“

„Ať přijdou! Žádnému jsem nikdy neublížil, nu, a kdyby bylo nutné se bránit, přičichl jsem už dost důkladně ke střelnému prachu.“ Ben New Moon při těch slovech udělal lehký posunek směrem k svému spálenému obličeji. Usmál se sám pro sebe a dodal: „A nebýt Juggle Freda, byl bych teď jako slepé kuře…“

„Nikdy jsi o tom nevypravoval,“ řekl Blount.

„To není nic, nač by člověk rád vzpomínal…,“ odpověděl Ben New Moon. „Jenom s Juggle Fredem bych se ještě někdy rád sešel. Byli jsme dobří přátelé a on to byl, kdo zmařil tenkrát záměry Stealing Foxe.“

„Stealing Fox? Zlodějská liška?“ ozval se Porter. „O tom chlapovi jsem už hodně slyšel a byly to samé špatné věci.“

„Tomu se nedivím. Když jsem se s ním seznámil já, říkal si ovšem Henry Fox, suď bůh, zda právem či neprávem. Nikdo si před ním nebyl jist koněm, bobří kožešinou, přikrývkou, zkrátka ničím. A zmizel vždycky tak rychle, jak neočekávaně se objevil. Však kdybych se s ním setkal, věděl bych… slyšíte?“

Ben New Moon se vzpřímil, chvíli pozorně naslouchal a potom ukázal mlčky na pasoucí se koně, kteří jevili nepokoj a stříhali ušima.

Všichni čtyři muži vyskočili, chopili se pušek a skryli se v houštině.

Ozval se dupot koňských kopyt, potom zvuky ustaly a bylo ticho.

Ben New Moon, skryt za křovisky, pozoroval dva jezdce, oděné po mexickém způsobu, kteří seskočili s koní čistě vyhřebelcovaných, jako právě vyvedených z konírny, a pozorně ohledávali stopu.

„Jeli po našich otiscích až sem,“ zašeptal Ben New Moon Porterovi.

Mexikáni měli široké kalhoty, pestré kabáty, krátké stříbrem vyšívané vesty, rudé šátky kolem krku, široké šerpy téže barvy kolem boků, obrovské ostruhy na botách a na hlavě rozložitá sombrera.

„Těch se nemusíme bát,“ mínil Porter šeptem. „Oslovím je.“

Vystoupil z křoví a zavolal:

„*Meššúrs*, hledáte-li ty, kterým patří tyto stopy, stojí před vámi. Doufám, že po nich pátráte v dobrém úmyslu?“

Mexikáni se zřejmě ulekli, když před sebou spatřili Yankeeovu vytáhlou postavu. Sáhli okamžitě po zbraních, ale Porter zvedl ruku a pravil:

„Nechte zbraně zbraněmi, *meššúrs!* Jsme poctiví lidé a nemáte se s námi čeho obávat. Ty vaše pistole by vám ostatně mnoho nepomohly, kdybychom vás chtěli přivítat nepřátelsky. Měli jsme vás od příjezdu na mušce.“

Mexikáni na sebe pohlédli, šeptem mezi sebou vyměnili několik slov, pak pobídli svá zvířata a přiblížili se.

„*Caramba*… nesmíte se divit našemu úleku, *seňores*,“ řekl jeden z nich. „Nevypadáte zrovna… nechci vás urazit…, ale vypadáte trochu sešle a také vaši koně jsou zanedbaní…“

„Co očekáváte v téhle pustině, kde musíte jet k nejbližšímu sousedovi týden? Sem si člověk nebere oděv, v kterém by mohl navštívit paní presidentovou v Bílém domě, to je jasné. Ale je-li vám to milé a věříte-li nám, nabízíme vám přesto pravice.“

„Setkat se s poctivými lidmi je vždycky příjemné, zejména v téhle nebezpečné krajině,“ odpověděl Mexikánec. „Jsme bratři Pellejové, já se jmenuji Carlos, můj bratr Emilio.“

Porterova skupina se rovněž představila a dlouhý Yankee dodal:

„Přicházíme ze staré Kalifornie a chceme se dostat do Dallasu. Smíme vědět, co vás přivádí tak blízko k nehostinnému Llanu?“

„Pracujeme v jedné estancii poblíž San Diega. Hospodář nás poslal pro peníze do Greenvillu. Nebezpečná věc, což? Proto jedeme dva.“

„Nebezpečné to bude, až pojedete nazpět s plnými měšci,“ řekl Porter. „Zejména budete-li mít na starosti cizí peníze. Divím se vaší odvaze. Jsme čtyři a váhali jsme, máme-li jet přes poušť, nebo oklikou.“

„Znáte Llano?“ ozval se druhý z Mexičanů, Emilio Pellejo.

„Nikdy jsme tu zatím ještě nebyli.“

„To je něco jiného. Pro vás je step opravdu nebezpečná. Ale nám, kteří jsme tudy projeli snad třicetkrát, ne-li víckrát, je to jenom obvyklá projížďka po dobře známých místech.“

„Tak je to tedy…,“ řekl Porter. „A říkáte, že směřujete do Greenvillu? To leží na naší cestě, nemýlím-li se. Poslyšte… nenamítali byste nic, kdybychom se k vám přidali?“

Carlos Pellejo se dlouho nerozmýšlel:

„Nemáme proti tomu ani to nejmenší, seňorové,“ řekl. „Ale upozorňujeme vás, že jedeme rychle. Dnes chceme dorazit až k údolí Juaf-kaj.“

„Naši koně jsou lepší, než vypadají,“ řekl Porter. „Budeme s vámi držet krok, nebojte se, že vás zdržíme. Kde je to místo, o kterém jste mluvil?“

„Je to údolí za Riem Pecos. Juaf-kaj znamená v řeči Utahů Zpívající údolí, ale my dva, ačkoliv jsme tudy jeli už nespočetněkrát, jsme tam neslyšeli ještě ani hlásku,“ řekl Carlos Pellejo.

„Abyste totiž rozuměli: Vypráví se, že v noci je v údolí slyšet různé tajemné hlasy a zvuky,“ vysvětloval Emilio.

„Z hlasů a ze zvuků strach nemáme,“ zasmál se Porter. „Spíše jsme se obávali, že se potkáme s Indiány.“

„Buďte úplně klidni,“ řekl Carlos Pellejo. „Komančové i Apači zakopali válečnou sekyru. Pochybuji, že vůbec budete mít příležitost pohovořit si s nějakým rudochem.“

„A což supové stepi… *stakemani?*“ nadhodil Porter. „Ti prý jsou nebezpečnější než Indiáni.“

Carlos Pellejo jen mávl rukou.

„Nenechte si věšet na nos bulíky! Slyšeli jste, kolikrát jsme už byli na Llanu, a ještě se nám nepodařilo uvidět živého *stakemana*. Skoro si myslím, že existují jen ve fantazii těch, kteří jeli jednou přes step.“

Porter pokyvoval hlavou. Chvíli se rozmýšlel a potom se odhodlal k ještě jedné otázce:

„A co takzvaný… Duch Llana Estacada?“

Emilio Pellejo se dal do smíchu.

„Dětská povídačka,“ mínil. „Llano je tak neúrodná, vyprahlá písčina, že by se tu neudržel ani duch…, ale seňorové, chceme-li dorazit k cíli, nesmíme mařit čas povídáním…“

Yankeeové byli v deseti minutách připraveni k jízdě. Mexi-

čané vypadali na první pohled příjemně, důvěryhodně a získali si nezkušené cestovatele svou otevřeností. Jediný Ben New Moon cítil, že není všechno v pořádku. Svěřit se bez vyzkoušení neznámým lidem, třebaže napohled docela sympatickým, to odporovalo všem zásadám života v pustinách Dalekého západu. New Moon, jehož přezdívka Měsíček pocházela z toho, že svým okrouhlým obličejem připomínal skutečný měsíc, nespouštěl oči z bratří Pellejů a uvědomoval si s podivením, že uvnitř mu cosi našeptává, aby se měl na pozoru.

Jeli po pravém břehu řeky Toyah.

Po Llanu Estacadu zatím nebylo nikde ani stopy.

Všude kolem rostla bujná tráva, křovinatý porost, tu a tam dokonce strom, a kvečeru narazili poblíž Ria Pecos na jakýsi řídký, ale přece jen osvěžující lesík.

Protože nebylo ještě příliš pozdní odpoledne, přebrodili s koňmi řeku, která ostatně v této době měla jen málo vody, a odbočili na sever. Dotkli se místa, kde dnes přetíná Rio Pecos texaská pacifická dráha, a potom se vyšplhali na pahorkatinu porostlou hustě se zelenajícím křovím. Jen vrcholky těchto pahorků byly holé a odtud dolů se rozvírala úzká roklina, na jejímž dně spěchaly šumící vlny malé bystřiny. Sem zamířili bratři Pellejové.

Dno rokliny zarůstalo trávou, po obou březích vodního toku se prodíral z kamenité půdy černobýl. Později se stěny údolí od sebe oddalovaly, dno rokliny se stávalo kamenitější a kamenitější, půdu pokrývaly oblázky, malé i větší balvany a jenom u vody se skromně zelenal úzký pruh trávy.

„Neměli jsme zůstat na noc dole v údolí Ria Pecos?“ ozval se Ben New Moon, Ben Měsíček. „Je tam dříví na oheň i pastva pro koně, a tady je obojího čím dále tím méně…“

„Jen chvíli počkejte, seňore,“ uklidňoval ho Carlos Pellejo. „Zavedeme vás zakrátko na místo, které se hodí tak znamenitě k táboření, že budete děkovat za to, že jsme vám je ukázali. Za čtvrt hodiny tam dorazíme.“

Skutečně: zakrátko se údolí rozšířilo v kotlinu okrouhlého tvaru o průměru dobrých tří set metrů. Skalní stěny svíraly úžlabinu ze všech stran, jen v jednom místě byly přervány úzkou soutěskou, kudy se dalo proniknout dál. Prameny potoka vytvořily tu téměř uprostřed rybníček, obklíčený hustými

křovinami. Při skalnatém srázu rostly stranou podivné rostliny, dva až tři metry vysoké, téměř bezvětvé a bezlisté, podobné pouličním městským lampám. Byla to zvláštní odrůda sloupovitých kaktusů, jejichž plody, vypadající jako fíky, jsou jedlé a chutné. Emilio Pellejo na ně ukázal a řekl:

„Tam si natrháme večeři. Budete překvapeni, jak vám budou tyhle kaktusové fíky chutnat. Píce je tu pro zvířata také dost… zkrátka, myslím, že budete spokojeni, seňorové."

Pobídl koně a cválal k vodě. Jeho bratr i skupina Yankeeů jej následovali. Byli vzdáleni sotva šest koňských délek od křoví, vroubícího rybníček, když se ozval energický povel:

„Ani krok dál! Stůjte!"

„Kdo je?" vykřikl první Porter, snaže se proniknout pohledem do křoví, odkud se ozval ten velitelský hlas.

„Bílí lovci. Kdo jste vy?" ozvalo se v odpověď.

„Pokojní cestovatelé."

„Odkud jedete?"

„Z Kalifornie."

„Kam máte namířeno?"

„Nahoru do Texasu, k Dallasu."

„Přes Llano?"

„Ano."

Chvíli bylo ticho a pak se ozvalo:

„Vypadáte celkem poctivě, zkusíme to s vámi, *meššúrs*."

Rozhrnulo se křoví, objevily se dvě hlavně pušek, potom dva muži. Jeden vousatý, ramenatý, už starší, druhý mladík ještě bezvousý, se světlými jemnými vlasy. Byli si tak podobni, že každý si naráz musil říci: otec a syn. Oba měli podobné kožené kabáty a na hlavách bobří klobouky se širokými střechami.

„*All devils!*" zaklel Porter. „U všech ďasů – kolik vás tu táboří u vody?"

„My dva, *sir*."

„A to se odvažujete jít proti šesti dobře ozbrojeným mužům?"

„*Pshaw!*" mávl rukou starší muž. „Viděli jsme vás, když jste přijížděli, a měli jsme vás na mušce."

Zdálo se, že oba muži nejsou na Západě žádnými nováčky. Muž s plnovousem mluvil jistě a sebevědomě jako zkušený

westman a z očí chlapce zářil podivuhodný klid a vážnost. Posadili se k místu, kde byly stopy po ohništi, vytáhli z brašen sušené maso, zakrojili a jedli. Yankeeové a Mexičané pustili koně na pastvinu a potom přisedli k neznámé dvojici.

„Pověděl byste nám, *sir*, jak dlouho už jste tady na tomto místě?“ rozpřádal rozmluvu Porter.

„Od včerejšího večera,“ odpověděl starší lovec.

„Tak dlouho?“ podivil se Blount. „Vypadá to tedy, že tu chcete ještě nějakou dobu tábořit.“

„Zcela správně, čekáme na své přátele, kteří mají přijít asi ve dvou nebo ve třech dnech.“

„Tady je nebezpečná krajina. Budete-li čekat, dočkáte se spíš Komančů a Apačů než svých přátel…,“ řekl Porter a zatvářil se jako zkušený lovec, který chce nezištně poradit svým méně zkušeným druhům.

„Nevadí,“ pokrčil rameny vousatý lovec. „Žijeme s Apači i s Komanči na dobré noze. A krom toho máme s sebou ještě někoho, kdo vyváží celý zástup Indiánů.“

„Nejste tedy dva, nýbrž tři! Kdo je ten třetí *gentleman?*“

„Však uvidíte. Vrátí se brzy a jistě vám řekne, jak se jmenuje. Mé jméno je Bauman a toto je můj syn Martin.“

„Velice nás těší…,“ uklonil se Porter. „Poněvadž jste nám řekl své jméno, dovolte, abych se vám představil a abych vám řekl, kdo jsou moji druzi. Já se jmenuji Porter, tito dva pánové jsou Blount a Falser. Třetí náš přítel má přezdívku, nikdo mu neřekne jinak než Ben New Moon, Ben Měsíček. Další dva pány Mexikány jsme potkali dnes v poledne. Přicházejí z jedné estancie u San Diega a jedou přes Llano do Greenvillu, aby tam vybrali peníze pro svého pána. Jsou totiž vrchními *vaquery*. Jmenují se Carlos Pellejo a Emilio Pellejo.“

Lovec Bauman přelétl zrakem jednotlivé muže, pokynul hlavou a zastavil se pohledem u jednoho z bratrů Pellejů.

„Vaše estancie leží v krajině San Diega? Mohu vědět, jaké je její jméno?“

„*Estancia del Cuchillo*.“

„Kdo je jejím majitelem?“

„Seňor… seňor Montano.“

Carlos Pellejo chvíli zaváhal, než vyslovil estancierovo jméno.

Bauman tomu, zdálo se, nevěnoval pozornost. Téměř lhostejně položil další otázku:

„A vy a váš bratr jste vrchními *vaquery* u pana Montany?“

„Ano.“

„Je vás víc, nebo má jen vás dva?“

„Jen nás…“

Bauman přikývl a jeho ruka zabloudila jaksi bezděky k pasu, jako by si chtěl pohrát s revolverem. Podíval se ostře na oba Mexikány a řekl zvolna a zřetelně:

„Lžete, seňorové!“

Oba bratři vyskočili jako uštknuti jedovatým hadem. Carlos, sahaje po noži za pasem, vykřikl:

„To je urážka, *sir!* To ihned odvoláte!“

V Baumanově ruce však se již objevil revolver.

„Nepřibližujte se ke mně ani o krok, seňore Pellejo!“ řekl ledově klidně Bauman a sledoval očima každičký pohyb obou mužů. „Jeden podezřelý pohyb, a máte kulku v těle. A o vašeho bratra se stejným způsobem postará můj syn. Řekl jsem vám už své jméno, ale vy je asi neznáte. Možná že vám řekne víc, když vám prozradím, jak mi říkají Indiáni. Siouxové mě nazývají Matopoka, Komančové Vila-jalo, Apačové Šošinsisk a španělsky mluvící lidé *el cazador del oso* – to znamená ve všech jazycích: medvědobijce, lovec medvědů. Neslyšeli jste už o mně?“

„Vy jste snad onen lovec medvědů, který sídlí poblíž Black Hills?“ vykřikl Porter. „O vás se vypravuje, že jste smrtelným nepřítelem každého grizzlyho, který se objeví. *Sir*, doufám, že malé nedorozumění mezi vámi a našimi průvodci se vysvětlí bez nepříjemných následků. Vznášíte těžké obviněni. Něco takového je vždycky nutno dokázat!“

„Samozřejmě,“ kývl hlavou Bauman. „Netvrdím nikdy nic nazdařbůh. A říkám vám, že nikdy žádný *estanciero* nepošle dva své *jediné* vrchní *vaquery* současně pro peníze. Pošle jednoho a s ním několik mužů čeledi. Ostatně před několika týdny jsem měl co dělat v krajině mezi El Pasem a Albuquerque – a tam žádná hacienda ani estancie toho jména není. A stejně neexistuje žádný seňor Montano.“

„Prostě jste na naše sídlo nenarazili!“ ozval se podrážděně Emilio.

„To je možné…, ale určitě bych alespoň o estancii a o jejím majiteli něco slyšel. Zastrčte klidně svoje nože, seňores. Je zbytečné, abyste mně vyhrožovali, na to nedám. Přišli jste s lidmi, ke kterým mám důvěru, můžete tedy zůstat v tábořišti, budete-li se chovat jako řádní lidé.“

Bratři Pellejové na sebe tázavě pohlédli. Emilio první zastrčil nůž do pasu, po něm i jeho bratr, který Baumanovi odpověděl hlasem znějícím napodiv klidně:

„Souhlasíme… Brzo totiž uvidíte, že jste se v nás zmýlil. Jsme stejně poctiví lidé jako vy.“

Po těch slovech se Mexikáni posadili a připravovali si klidně jídlo. Mladý Martin odběhl k trsu sloupovitých kaktusů, aby nasbíral fíkové plody.

Večerní šero houstlo, teplý vzduch, který byl uzavřen v kotlině, stoupal vzhůru a čerstvý proud chladného vzduchu, jenž sem vnikal průrvou, kudy přišli Porter a jeho druhové, vyluzoval zvláštní, sotva slyšitelný zvuk. Bylo to jakési přitlumené hvízdání. V tom proudění se plicím dýchalo jinak než obvykle, ale bylo těžké rozhodnout, zda lehčeji, či obtížněji.

„Otče, otče!“ ozval se hlas mladého Martina. „Pospěš si, něco takového jsme dosud neviděli!“

Nejen Bauman, nýbrž i všichni ostatní se rozběhli za Martinem do kaktusového houští. Spatřili opravdu něco překvapujícího.

Celá kotlina ležela ve tmě – tlumený oheň byl skryt za pásem křovin –, ale v místech, kde rostly kaktusy, bylo vidět bezpočet plamének, zářících bledým mihotavým světlem. Zdálo se, že tu vzduchem plují světelná ramena s hořícími plameny na koncích.

„Zvláštní!“ zabručel Bauman a nemohl oči odtrhnout od podivného úkazu.

Porter a jeho druhové vyráželi výkřiky úžasu a volali jen:

„V životě jsme něco takového neviděli. Co to je?“

Vtom zaslechli za sebou jasný hluboký hlas, který pravil:

„*Kisniri-bisarce-ko*, ohníčky Velkého ducha, Velký duch je vytvořil, aby varoval své dítky.“

„*Cáspita!*“ ulekl se Emilio Pellejo. „Jsme v pasti! Někdo je za námi!“

„Jen klid,“ usmál se lovec medvědů, „to je náš přítel, ten

třetí, kterého jsme čekali. Obvykle přichází takto nepozorován.“

Obrátili se.

Připadalo jim nepochopitelné, jak se mohl ocitnout jezdec i s koněm u jejich tábořiště, přesně uprostřed křoviskové hradby, kde se prve sesedli při jídle, aniž jej zpozorovali. Na nádherném vraníku, osedlaném po indiánském způsobu, seděl vzpřímeně štíhlý urostlý Indián, bronzově hnědé pleti, ušlechtilé bezvousé tváře. Z vážného obličeje vystupovaly lehce, spíš v náznaku, lícní kosti a na ramena mu splýval vrkoč hustých dlouhých černých vlasů. Kolem krku měl zavěšen medicínový váček, dýmku míru a trojnásobný řetěz z medvědích zubů ukořistěných v boji s dravými grizzly. V ruce držel pušku, jejíž pažba byla pobita velkými stříbrnými hřeby.

„Proboha… jsou tady Indiáni!“ vyjekl Porter zděšeně. „Kdo to je?“

„Vinnetou, náčelník Apačů…,“ řekl Bauman a musel se usmát Porterovu zmatku.

Všichni se na sebe podívali a jeden po druhém hlasitěji či tlumeněji zašeptali:

„Vinnetou…“

Apač si nevšímal jejich údivu. Seskočil s koně, vystoupil z křoviska, ukázal na zářící plaménky a promluvil tichým, melodickým hlasem:

„Bílí lovci se utábořili v údolí, a proto nevědí, co se děje venku. Ale Veliký duch jim poslal znamení. Vinnetou neví, umějí-li je přečíst.“

„Co se stalo?“ řekl starostlivě Bauman.

„*Nakate n’jul ilči*, veliký ničící vítr, přešel Llano. Vinnetou jej uviděl. Běda těm, které zastihl v poušti. Smrt je pohltila.“

„Tornádo? Hurikán?“ pravil Bauman a jeho tvář zvážněla ještě víc. „Ví Vinnetou, kterým směrem se přehnal?“

„Písek se zvedl do vzduchu na straně, kde vychází slunce, takže tam byla tma jako v noci. Slunce pak objalo temnotu paprsky rudými jako krev. Noc potom pospíchala k severovýchodu a Vinnetou viděl, jak tam zmizela.“

„*God bless my soul!* Snad nezachvátila naše přátele?“ staral se medvědobijce.

„Vinnetouovo tušení je černé jako noc," odpověděl vážně Apač. „Naši přátelé jsou opatrní a Old Shatterhand umí naslouchat hlasům přírody. Avšak *nakate n'jul ilči* přichází náhle, neprozrazuje ničím předem, že se objeví. Old Shatterhand přišel dnes na Llano a kopyta jeho koně se dotkla pouště v místě, kde letěla bouře. Snad Vinnetouův bílý bratr leží pohřben v závěji písku."

„Hrozné…," zašeptal Bauman. Ale hned se vzmužil a navrhl: „Pak musíme ale sednout okamžitě na koně a jet na pomoc."

Vinnetou odpověděl sotva postřehnutelným posunkem.

„Nechť se můj bratr neukvapuje," odmítl. „Byl-li Old Shatterhand ve středu bouře, je mrtev a žádná lidská ruka mu nemůže přispět ku pomoci. Byl-li však stranou stezky, kudy ubíhal vítr, zůstal nezraněn a hrozí mu pouze, že zabloudí, neboť bouře změnila tvář písečné pustiny. Pojedeme mu vstříc, avšak jen denní světlo nám může být vůdcem. Kdo pátrá po zbloudilém, musí dát pozor, aby sám nezabloudil. Nechť se moji bratři posadí opět k táborovému ohni. První paprsek nás uvidí již na koních."

Posadil se k ohni a ostatní jej mlčky následovali. Rozsadili se vždy několik kroků od Apače. Bylo to znamení úcty, kterou k indiánskému náčelníku všichni pociťovali. Teprve po chvíli si dodal odvahy Ben New Moon, Ben Měsíček, a obrátil se k lovci medvědů:

„*Sir*, ani nevíte, jak jsem rád, že jsme vás potkali! A škoda, že nepoznám ostatní vaše přátele. Ráno musíme pokračovat, chceme-li se dostat do Dallasu. Můžete mi aspoň říci, s kým ještě se máte setkat?"

„S Dlouhým Davym, Tlustým Jemmym, Hobble Frankem, znáte-li ta jména… Ostatně i my vyrážíme časně ráno, jak jste slyšel. Nu, snad se vám naskytne jindy příležitost…" Bauman několik vteřin váhal, než dodal: „Odpusťte, že se vás ptám, ale… jak se stalo, že máte tak sežehlou tvář? Neštěstí? Úskok?"

„To druhé," odpověděl Ben New Moon, potřásaje hlavou. „Děkuju za to darebákovi, který se jmenuje Stealing Fox…"

„Stealing Fox?" zvolal lovec medvědů překvapen. „Pak máme asi společné neblahé zkušenosti s tím chlapíkem. Mne

okradl o všechny mé úspory… představil se tehdy sice jako Weller, ale později jsem podle různých známek zjistil, že to byl člověk, kterému všichni říkají Stealing Fox. Dlouho jsem mu nemohl přijít na stopu, až nedávno jsem se v Novém Mexiku dozvěděl, že vystupuje tentokrát pod jménem Tobiáš Bohuslav Burton a vydává se za mormonského misionáře. Prý má doprovázet nějakou společnost přes Llano Estacado. Bůh buď milostiv těm nešťastníkům!“

„… *s’ death!*“ zaklel Ben Měsíček. „Když slyším o tomhle lumpovi, dostávám skoro chuť počkat si na něho tady na Llanu a vrátit mu to, co mu patří. Mám s ním nevyřízený účet, a to hodně vysoký!“

„Chtěl vás připravit o život?“

„O život a o majetek taky,“ řekl Ben New Moon. „Bylo to nahoře v Coloradu, na Timpas Creek. Přišel jsem z Arizony, kde jsem si jako zlatokop přišel na trochu peněz, a setkal jsem se s chlapíkem, který lovil zvěř. Chtěl jako já do Fort Aubrey na řece Arkansas, a protože ze začátku celkem budil důvěru, byl jsem rád, že se nemusím tlouci pustinami sám.“

„Asi jste se mu zmínil, že máte u sebe peníze?“

„To mě ani nenapadlo,“ zavrtěl hlavou Ben New Moon. „Ale ten chlapík to bůhvíjak sám vyčenichal. Přistihl jsem ho jednou v noci, jak mně prohledává kapsy. Vymlouval se, že prý jsem ve spaní naříkal a že mi chtěl uvolnit kabát. Ale mně to bylo podezřelé a od té chvíle jsem mu nevěřil ani slovo. Můžete si domyslet, jak se mi s tím člověkem za takových okolností cestovalo!“

„Jistě!“ přikývl Bauman. „Člověk se musí mít neustále na pozoru, večer se chce trochu vyspat, a má strach usnout, aby nebyl okraden. Stačí na chvíli zavřít oči – bodnutí nožem, a všecko je hotovo!“

„Naštěstí nebo naneštěstí je ten chlap zbabělec. Umí krást, podvádět, olupovat, ale přímého boje se bojí jako čert kříže. Proto se neodvážil ničeho, až když jsme odpočívali na Timpas Creeku. Bylo ten den horko k zalknutí, nebýt větru, byl by se člověk zadusil, a já jsem kouřil jako blázen svou dýmku – koupil jsem si tehdy takovou zvláštní, s hlavičkou, do které se dalo nacpat čtvrt tabákového pytlíku. Seděli jsme v klidu, já se právě chystal, že si zapálím, když mi ten chlap povídá, zdá se

mi, že jsem zaslechl krocana. Já byl vášnivý lovec, na nic jsem nečekal, sebral jsem pušku a běžel jsem do křoví. Samozřejmě že tam nic nebylo, jen opossum jsem tam objevil a to jsem také zastřelil. Půl hodiny jsem ještě čekal, číhal, ale krocan nikde. Tak jsem se vrátil, chlapík se nabídl, že opossum stáhne a připraví, já jsem rozmrzele přikývl a vzal jsem dýmku. Poněvadž foukal vítr, musel jsem sklonit hlavu k zemi, abych si mohl zapálit. Podařilo se mi vykřísnout oheň na hubku, hubkou jsem zapálil tabák, zadýmal jsem – a najednou to zasyčelo, rána, oheň – a všechno mi vyšlehlo do tváře. Chlapík skočil bleskurychle ke mně, chytil mě jednou rukou za krk a druhou hmátl po tobolce. Stačil jsem ho ještě i při tom překvapení lapit za rameno, a tak jsme se chvíli cloumali. Chtěl jsem mu druhou rukou tobolku vyrvat, byl jsem celkem silnější, ale on držel pevně. Jak jsme škubali tobolkou sem a tam, roztrhla se na dva kusy, já měl půlku, on druhou. Byl jsem výbuchem skoro oslepen, naštěstí jsem měl zavřená víčka, takže mi je oheň jenom ošlehl, ale i tak mi dalo práci aspoň na pár vteřin je vždycky pootevřít. Sebral jsem nůž se země, a rozzuřen tím podlcem, chtěl jsem se na něho vrhnout. Když viděl, že jde do tuhého, sebral pušku a zamířil. V té chvíli jsem pocítil nesmírnou bolest v očích, už jsem se loučil se světem, slyšel jsem houknout ránu – jenže k mému překvapení jsem neucítil žádnou bolest. Slyšel jsem, jak někdo volá: ‚Stůj!‘, potom jsem zaslechl dusot kopyt… a ostatní vím už jen z vypravování Juggle Freda…“

„Vyrušil toho ničemu svým příjezdem,“ hádal medvědobijce.

„Víc než to. Byl totiž nablízku, když jsem zastřelil opossum, a šel po mých stopách. Byl svědkem toho, jak se darebák pokoušel mě oloupit. Když zvedl Stealing Fox pušku, střelil ho do ramene, ale ten ničema měl ještě dost času vyskočit na koně a prchnout i s uloupenou půlkou tobolky. Na pronásledování nebylo pomyšlení, protože mě nemohl nechat o samotě: byl jsem v té chvíli naprosto slepý a bezmocný. Týden mě Juggle Fred ošetřoval a přikládal mi na zranění léčivé rostliny, obvazoval, staral se, krátce a dobře: nebýt Juggle Freda, nedíval bych se vám dnes večer do očí.“

„Jak vám řekl, že se jmenuje?“

„Prý Henry Fox, ale později jsem se ve Fort Aubrey dozvěděl,

že mu všichni říkají Stealing Fox. Udělal to docela podle: věděl, že jsem vášnivý lovec, proto mně namluvil, že slyšel krocaní tokání. Tím získal čas, naplnil mou dýmku střelným prachem a navrch dal tabák. Stačilo mu potom jen čekat, až si zapálím, a být neustále nablízku… Do smrti na něho nezapomenu: dlouhý, vyzáblý člověk se špičatým nosem a s nepříjemnýma očima, které pořád těkaly sem a tam… Mezi tisíci bych ho ještě dnes poznal na první pohled!“

Mexikáni se po celou dobu vypravování Měsíčka Bena snažili vypadat lhostejně a nenápadně. Snad nikdo si nevšiml několika významných pohledů, které si mezi sebou vyměnili. Nikdo – kromě Vinnetoua. Ten sice upíral zdánlivě zrak někam do prázdna, ale ve skutečnosti mu neunikl ani nejmenší pohyb obou bratrů. Jakmile postřehl první pohled, jímž se dorozumívali, usoudil, že oba chlapíci znají patrně darebáka, o kterém je řeč, dokonce asi víc než dobře. Od té chvíle je nespustil ze zřetele. Nedůvěřoval jim.

Když Ben New Moon skončil, zvedl se Carlos Pellejo, ukázal bradou směrem ke kaktusům, kam zaběhl nedávno mladý Martin pro jedlé plody, a obrátil se k svému bratru:

„Měli bychom přinést nějaké kaktusové plody, Emilio, co říkáš? Kvůli té světelné záři jsme na to všichni úplně zapomněli!“

„Vidíš… já jsem při tom vyprávění zapomněl na večeři,“ odpověděl Emilio a rychle se zvedl, nutě se přitom do úsměvu. „Pospěšme si!“

Lovec medvědů si právě povšiml, že Vinnetou pozoruje přivřenými víčky oba bratry. To znamená, uvědomil si, že má nějaké podezření a že je potřeba zabránit oběma Mexikánům, aby zůstali o samotě. Kdo ví, o čem se spolu chtějí domlouvat! Už se chystal, že zasáhne, když postřehl sotva znatelný pohyb Apačovy ruky, kterým mu naznačoval, aby bratry Pelleje nechal jednat.

Sotva Mexikáni odešli, ozval se Vinnetou tichým, ale pevným hlasem:

„Myšlenky těchto bílých tváří touží po zlém. Vinnetou vypátrá, co chtějí učinit.“

Vztyčil se a zmizel ve tmě a na opačné straně, než kudy odešli oba Mexikánci.





Porter se na Vinnetouovo počínání díval s mírně vytřeštěnýma očima. Byl ze všeho pořádně zmaten, nemohl si srovnat v hlavě, že ti dva celkem příjemní lidé vzbuzují u tolika zkušených lovců podezření.

„Nakonec jim možná ubližujete," mínil. „Přece proti nim nemáte žádné důkazy?"

„Prohlédl jste si dobře jejich koně?" odpověděl lovec medvědů otázkou. „Kdyby jeli odněkud ze San Diega, byla by zvířata tak dokonale svěží a čistá, beze stopy prachu na postrojích a na sedlech? Koně, kteří urazili tři sta mil, vypadají jinak, *sir!* Já bych řekl, že jejich běhouni mají stáj někde docela blízko. A kdoví… možná že ti chlapi jsou náhončí všelijaké nekalé chásky, která znepokojuje Llano Estacado."

„*Dash it all!*" zaklel Porter. „Ke všem čertům… to bychom byli v pěkné společnosti! S těmi lidmi jsme právě chtěli jet přes Llano!"

„Varuji vás před nimi," řekl vážně lovec medvědů.

„Díval jsem se pozorně, když jste vyprávěl svůj příběh," ozval se mladý Martin Bauman, obraceje se k Měsíčkovi Benovi. „Při každé zmínce o Stealing Foxovi se na sebe nenápadně podívali koutkem očí. Chtěl bych se s vámi vsadit nevím oč, že ho oba znají. Určitě ho dobře znají."

„Stealing Fox že by byl tady na Llanu Estacadu, aby lákal cestující do léčky? A tihle chlapi že by ho znali? To by nebylo příliš povzbudivé," stále ještě váhal Porter. „A k tomu ty prapodivné úkazy na kaktusech… Já sice nevěřím na žádná znamení, ale je fakt, že něco podobného se nikdy neděje bez příčiny."

„To máte pravdu," usmál se lovec medvědů. „Příčina tu je."

„A to?"

„Elektrické napětí v atmosféře."

„Elektrickému napětí nerozumím, ale zdá se mi to být trošku učené. Napětí na kaktusech? Nesvádějte všechno na elektřinu, *sir!*"

„A proč ne? Není snad příčinou blesku elektrický výboj?"

„Ovšem, ale to je něco jiného…," mínil Porter.

„Proč? Plaménky, které jsme viděli nad kaktusovými květy, jsou často vidět i na lodích nad stožáry a ráhny nebo nad špičkami věží. Říká se jim Eliášova světélka. Vznikají vybíje-

jící se elektřinou. Slyšel jste někdy o Duchu Llana Estacada?“

„Víc, než mi bylo milé,“ řekl Porter.

„A slyšel jste, že se někdy objevuje jeho bytost s ohnivými plaménky?“

„To už jsem také slyšel, ale nevěřím tomu.“

„Klidně tomu věřte,“ řekl Bauman. „I mně se to už jednou stalo, nahoře v Montaně. Jel jsem v noci krajinou, kolem dokola blýskavice, ale k bouři nedošlo. Podívám se na uši svého koně a vidím, že má nad nimi malinké ohnivé jazýčky. Tytéž plaménky, které jste dnes viděl. A když jsem napřáhl ruku, objevily se ty plaménky i nad mými prsty… Nu a něco podobného je s takzvaným *Avenging ghostem*: když jede stepí, je jeho tělo nejvyšším bodem v okolí a v noci, je-li kolem dostatečné napětí vzduchu, se mohou nad jeho tělem docela dobře objevit Eliášova světélka.“

„Vy si tedy myslíte, že Duch Llana Estacada existuje?“

„Určitě. Jenže si myslím, že to je člověk jako vy nebo já, a žádné nadpřirozené…“

Bauman nedopověděl. Objevil se Vinnetou. Vyklouzl ze tmy jako had a chvatně, tiše se posadil na své místo.

Co vyslechl před několika okamžiky u kaktusových fíků, mu zcela stačilo. Oba Mexikáni netušili, že se připlížil až ke kaktusům, protože světélka nad kaktusy zmizela a byla tak hluboká tma, že bratři trhali kaktusové fíky popaměti. Mluvili mezi sebou nejčistší angličtinou – důkaz, že žádnými Mexikány nejsou. Carlos Pellejo – nebo jak se vlastně chlapík jmenoval – se zvlášť zdál být podrážděn Baumanovým chováním.

„Medvědobijce mi zaplatí za každou urážku,“ zuřil tiše. „Nedaruji mu ani jedinou! Nebude to lehké, když se teď přidružil ten Apač, ale musíme ho dostat.“

„Všechny musíme dostat,“ mínil jeho bratr, ten, který si říkal Emilio. „Člověče, uvaž: všechny zbraně, všechny peníze, a dělili bychom se jenom dva! A ten nádherný Apačův mustang! Něco takového se hned tak nenaskytne!“

„Ale jak na to?“

„Necháme je usnout a potom – – –“ Emilio udělal výmluvný pohyb rukou.

„To nepůjde,“ mrzutě namítal Carlos. „Mají podezření a pochybuji, že nám dvěma svěří noční hlídky.“



Stealing Fox

„A neusnou-li?“

„Nezbude nic jiného než dojet pro pomoc. Pod nějakou záminkou se oddělíme a pojedeme napřed k Murding Bowlu. Víme, kam jede Vinnetou s Baumanem, a ti čtyři chlapi se k nim určitě přidají, nebudou-li moci jet s námi. Dostaneme potom všechny naráz v jedné čepici!“

„Dobrá…, ale teď rychle nazpět, abychom nebudili pozornost. Ostatně natrhal jsem už plný klobouk fíků.“

O několik okamžiků později již obcházeli oba bratři s příjemnými úsměvy odpočívající lovce a nabízeli jim kaktusové fíky. Všichni si vzali, jenom Vinnetou, když před něho položili klobouk naplněný plody, rozhodně odmítl.

„Náčelník Apačů nejí nic, co pochází z rostliny *sumach*.“

„Z rostliny *sumach?*“ udiveně řekl Emilio Pellejo. „Což Vinnetou nezná, jak vypadají kaktusové fíky, že je zaměňuje s jedovatým *sumachem?*“

„Vinnetou říká těmto plodům *sumach*, protože jsou jedovaté,“ odpověděl Apač.

„Jak by mohly být jedovaté? Všichni je jedí, není na nich vůbec nic jedovatého…“

„Jsou jedovaté, protože je trhaly ruce, které přinášejí smrt,“ řekl Vinnetou.

„Znovu nás urážíte!“ vykřikl Emilio. „To si nenecháme líbit! Žádám, aby tato slova byla odvolána!“

„*Pshaw!*“

Apač mávl odmítavě rukou. V tom jediném slově a gestu bylo obsaženo tolik sebevědomí, tolik hrdosti, tolik jistoty, že Emilio Pellejo ani jeho bratr se neodvážili už ani slova proti

Vinnetouovi. Ostatně ani kdyby byli dva proti němu samému, neměli by dost srdnatosti zaútočit na náčelníka Apačů – a tady bylo ještě několik mužů, kteří by se sotva postavili na jejich stranu. Carlos Pellejo si to uvědomil, vzal bratra pod paží, zatvářil se, jako by se snažil uchlácholit jeho rozhořčení, a domlouvavě, tak aby to všichni slyšeli, mu řekl:

„Uklidni se! K čemu takové nesváry? Víš přece, že to, co řekne Indián, nelze brát na lékárnické vážky…“

Emilio pochopil jeho záměr. Zatvářil se, jako by ho bratr uklidnil, a mávl smířlivě rukou:

„Máš pravdu, zapomeňme na to. Nechci rušit dobrou pohodu naší společnosti kvůli neopodstatněné pomluvě.“

Vinnetou – ačkoliv jemu vlastně byla tato slova určena především – už neodpověděl. Položil se do trávy a zavřel oči.

Ostatní se rozpačitě jeden po druhém rovněž uložili. Ale slova Vinnetouova jim nešla z hlavy, nedala jim usnout. Vždyť vyslovil-li Apač tak příkrá slova, vyslechl asi na výzvědách něco krajně znepokojivého. Co to bylo? Co je může čekat? Co se mohou nadít od záhadných bratrů Pellejů?

Nastalo ticho a bylo právě tak výmluvné, jako kdyby všichni nahlas vyslovili nejčernější podezření.

Po chvíli se zdálo, že všichni spí.

Ale nikdo nezamhouřil oka. Mexikánci čekali na svou příležitost. A ostatní nutila k bdění nedůvěra a podezření…

KOMANČOVÉ

Uplynulo půl hodiny.

Napětí ve vzduchu zesílilo, křovinami se ozývalo jemné, sotva slyšitelné praskání. Zvedl se lehký větřík, který sílil, pohyboval větvemi stromů a keřů, až se navzájem téměř dotýkaly špičkami. Zdálo se, že na nejvyšších místech mezi nimi přeskakují nepatrné, sotva viditelné jiskřičky.

Najednou se všichni muži zvedli. Zazněl zvláštní zvuk, jako by někdo přímo nad nimi rozezvučel zvon. Zněl, pak slábl, vzdaloval se, až zanikl někde za vodou rybníčku.

„Co to bylo?“ zeptal se Ben New Moon. „Copak je tu někde nablízku vesnice, aby bylo slyšet kostelníka, jak vyzvání?“

Zarazil se, protože zvuk se rozezněl znovu. Byl trochu vyšší než před chvílí, teď podoben mocnému pozounu, jenž zesiluje a zvolna zase zeslabuje tón až úplně do ztracena. Bylo to tiché diminuendo, jaké by nesvedl ani dokonalý virtuos.

„*Juaf-kaj umpare*, hlas Zpívajícího údolí,“ ozval se Vinnetou.

„A zase znova! Poslouchejte, poslouchejte,“ pravil lovec medvědů.

Vzduchem se nesl nový tón. Byl neobyčejně čistý, zněl jako tichý nářek, připomínal ušlechtilým zabarvením zvuk starých varhan. A potom se vznesl nad hlavami mužů celý chór tónů, od nejvyšších, sladce zpívajících, až po hluboké, naříkající. Byla to harmonická stupnice, vytvářely se akordy, malé melodie, jako by někdo neviditelný zkoušel hrát na obrovský nástroj. Hned zněla majestátní melodie, nad níž se chvěly vysoké hlasy jako něžné harfy, s vedlejšími motivy pozounu, lesního rohu, akordeonu, a hned zase to znělo jen tichým šuměním a jediným chvějícím se tónem, pak znovu zazněly varhany, zpěv, hučící mořský příboj, burácení bouře, hřmění vodopádu – zdálo se, že všechny hlasy, které zná příroda, tu souzní v zázračné harmonii.

Nikdo se neodvažoval pohnout ani promluvit. I oba Mexikánci byli, jak se zdálo, rozrušeni. Stáli bez dechu pod obrovskou kupolí oblohy, která jako by spočívala na skálách, trčících do výše. Najednou se zdálo, že obloha se vzdaluje, hvězdy že se zmenšily, a na tmavém závěsu nebes se vynořil žlutý zářící kotouč, veliký jako měsíc, ostře ohraničený proti pozadí. Pohyboval se volně prostorem, šířil se a rostl, vypadalo to, jako by padal závratnou rychlostí právě na toto údolí. Obrysy zářícího terče ztrácely čím dál tím víc ostrou hranici. Z jeho středu vyskakovaly mihotavé paprsky podobné ohonu vlasatice a kotouč ztrácel svou žlutou barvu. Zdálo se, že se skládá z tekutého ohně. Barvy vířily, přecházely, jiskřily v tisíci odstínech, otáčely se kolem své osy. Těsně nad údolím se kotouč zastavil. Tkvěl několik vteřin nehnutě ve vzduchu, pak se ozvalo mohutné zadunění, jako kdyby najednou vypálilo několik desítek děl. Kotouč se roztrhl do nespočetných drobných úlomků, které padaly k zemi, rychle ztrácejíce svou zář. Od rybníčku zazněla dutá rána a voda vyšplíchla tak vysoko, že lovci cítili, jak na ně dopadají z výšky drobounké kapky.

Nad hlavami bylo opět tmavé nebe, hvězdy se zase třpytily jen jako malé ohýnky, sotva viditelné prostým okem, a nad údolím se táhl tichý tón doznívajících varhan.

„*Ku-assinih*, Ohnivá koule," pravil Vinnetou. „Veliký Manitou ji svrhl na zem a rozbil."

„Ohnivá koule?" ozval se Blount. Rozhlížel se kolem a jeho oči poděšeně mrkaly. „Snad, snad… ale… já bych spíš řekl – nějaké nadpřirozené zjevení, zlý duch, který o půlnoci rejdí…"

„*Ši-išklo*," řekl Apač a z jeho hlasu bylo slyšet pohrdání nad pověrčivou bázní bělocha. „Směji se tomu…"

„Ba ne! Máš asi pravdu, Blounte," přidal se Porter ke svému druhu. „Babička mi často vyprávěla o všelijakých půlnočních zjeveních. No – nikdy jsem jí nevěřil, ale dnes…"

„To je k smíchu! Co nám tu vykládáte, *sir!*" řekl lovec medvědů. „Nežijeme ve středověku, kdy se věřilo na ďábla a na draky. Nebo lépe řečeno: kdy se někteří chytráci snažili, aby na ně hloupí lidé věřili, protože z toho sami měli prospěch."

„A jak chcete vysvětlit to, co jsme viděli?"

„Docela jednoduše. Malé nebeské těleso se přiblížilo k zemi,

bylo přitaženo její tíží neboli gravitací a nakonec bylo strženo až na zem.“

„Nebeské těleso? Tedy… podle vás hvězda?“ řekl Porter.

„Chcete-li, tedy malá hvězda,“ přisvědčil lovec medvědů.

„Nechal jste si od něho napovídat pěkné nesmysly,“ mínil Porter. „Jak chcete vysvětlit ty tajuplné zvuky, když tvrdíte, že jenom padala hvězda a nic víc?“

„To ovšem nedovedu přesně vysvětlit,“ odpověděl Bauman, „ale myslím, že nebudu daleko od pravdy, když řeknu, že údolím proniká vzduch a tady v dutině rokle se rozeznívá v podobě pozounu nebo varhan, úžlabina je v tomto případě nástrojem a vítr hudebníkem.“

„Lovec medvědů má pravdu,“ zasáhl Vinnetou. „Náčelník Apačů zná několik údolí, kde vítr způsobuje tóny připomínající hru na nástroje, jaké znají bílí lidé. Vinnetou také viděl kameny, které Veliký duch srazil k zemi. On vykázal každé hvězdě dráhu, ale opustí-li ji, padá ohnivá koule a rozbije se. Vinnetou se pokusí vyhledat stopu kamene, aby přesvědčil bílého lovce.“

Poslední slova řekl Apač zvlášť hlasitě. Pak se ihned zvedl a zmizel svým tichým krokem ve tmě.

Martin se naklonil k otci a zašeptal:

„Slyšel jsi Vinnetoua? Skoro křičel! Vypadalo to tak, jako by ho měl slyšet ještě někdo jiný než my.“

„Všiml jsem si toho,“ přikývl Bauman. Nenápadně si přitáhl pušku k ruce a šeptl: „Buďme připraveni!“

Nečekali na Vinnetouův návrat dlouho. Za jejich zády se zakrátko ozval zvuk lámaných větviček a potom krátký výkřik, plný úzkosti. Lovci vyskočili, ale z křoviska se ozval hlas Vinnetouův:

„Moji bratři nechť jsou klidni. Vinnetou zjistil, že jsme byli pozorováni, a zneškodnil skrytého muže.“

Rozhrnulo se křoví a objevil se Apač vlekoucí Indiána.

Držel v ruce mužův nůž.

Zajatec stál nyní bezbranný, se sklopeným obličejem, takže nebylo vidět rysy jeho tváře, a protože napohled to byl člověk slabé, malé postavy, vzbuzoval spíš lítost než nenávist.

„Proč k nám nepřišel můj rudý bratr přímo?“ oslovil zajatce Vinnetou. „Byli bychom ho přijali přátelsky.“

Muž nezvedl hlavu, dál jen zarytě mlčel.

Apač pokračoval:

„Můj bratr je sám vinen tím, že byl zajat. Nestane se mu však nic. Dávám mu zde nazpět nůž. Nechť se vrátí ke svým bojovníkům a oznámí jim, že jsou nám vítáni a že mohou s námi odpočívat na tomto místě.“

„*Uff!*“ zvolal zajatec a rychlým pohybem sáhl po noži, který mu Vinnetou podal. „Jak víš, že naši bojovníci jsou nablízku?“

„Vinnetou by byl nezkušeným chlapcem, kdyby to nedovedl poznat.“

„Ty jsi Vinnetou? Náčelník Apačů?“ zvolal překvapeně rudoch. „A vracíš mi nůž? Domníváš se patrně, že jsem z kmene Apačů?“

„Nikoliv,“ řekl Vinnetou. „Můj bratr nemá ve své tváři válečné barvy, ale vím, že je synem Komančů. Vykopali snad bojovníci Komančů válečnou sekyru?“

„Ostří sekyry je schováno v zemi,“ řekl váhavě Komanč, „ale přesto syny Apačů a Komanče nesvazuje přátelství a láska.“

„Vinnetou je ochoten kdykoliv kouřit s bojovníky Komančů dýmku míru. Neptá se, proč přišel jeho rudý bratr do Zpívajícího údolí. Ale on i jeho druzi vědí, že ten, kdo nocuje v údolí, zvolí toto místo. Proto poslali rudí bratři bojovníka přesvědčit se, je-li zde již někdo. Je tomu tak?“

„Ano,“ potvrdil Komanč.

„Až můj bratr bude příště ležet při zemi a pozorovat cizí tábor, nechť přivře víčka, sice ho zase prozradí jeho oči. S kolika bojovníky přišel můj bratr?“

„S dvakrát deseti.“

„Nechť je tedy opět vyhledá a oznámí jim, že je zde Vinnetou a osm bílých lovců, kteří je očekávají jako přátelé. Můj bratr jim nemusí sdělit, že byl zajat a zbaven zbraně. Náčelník Apačů o tom pomlčí.“

Indián zavrtěl hlavou:

„Půjdu k bojovníkům Komančů a řeknu jim vše, aby věděli, že se nemají čeho obávati. Není hanbou bojovníka, byl-li přemožen Vinnetouem. Kdo je moudrý, přijme jeho radu.“

Kruh mužů obklopujících zajatého Indiána se otevřel a Komanče pohltila tma.

„*Sir*, nebylo to trochu ukvapené, co jste udělal?“ ozval se Blount. „Nechci vás poučovat, to ne, ale dovolit tlupě dvaceti

Komančů, aby se mezi nás beze všeho přimísila, to je na mne trochu silné!“

„Samozřejmě,“ přidal se Emilio Pellejo. „Čert věř Komančům! Přijdou, budou se tvářit přátelsky a do rána budeme mít podřezané krky!“

„Vinnetou ví, co činí,“ řekl klidně Apač. „Jedou-li bojovníci Komančů do Zpívajícího údolí, nebudou vyhledávat boj, poněvadž chtějí navštívit hrob svého velkého náčelníka na druhé straně údolí. Budou tam zpívat výroční píseň mrtvých. Aby však moji bílí bratři byli jisti, přijmeme Komanče nikoliv zde, kde rozděláme oheň, nýbrž před křovisky.“

Obrátil se k lovci medvědů a jeho synovi a pokynul jim rukou, aby šli za ním. Využil příznivé chvíle a cestou jim zašeptal:

„Bílí muži v mexickém oděvu jsou Yankeeové. Vinnetou je přesvědčen, že patří k supům Llana Estacada. Nesmí se dovědět, že Komančové míří na Llano. Proto Vinnetou řekl, že chtějí navštívit hrob, ale není tomu tak.“

Rozdělali oheň, tak veliký, že jeho záře pronikala křovinami na všechny strany, a všichni se chopili pušek, aby zasáhli, kdyby se snad Komančové přece jen pokusili zaútočit.

Zazněl dupot kopyt. Komančové se zastavili v nevelké vzdálenosti od skupiny lovců. Jeden z nich seskočil s koně a přibližoval se volným, důstojným krokem.

Vinnetou mu vyšel vstříc.

„Bojovníci Komančů jsou nám vítáni,“ pravil hlasitě, „a Vinnetou se neptá, co zde hledají. On ví, že chtějí navštíviti hrob svého náčelníka.“ To řekl zřetelně, nahlas, a šeptem rychle připojil: „Nechť můj bratr potvrdí, co říkám. Později mu tajně vše vysvětlím.“

Komanč pohlédl Vinnetouovi do očí, potom přikývl lehce hlavou, jako by děkoval za vlídné uvítání, a pravil stejně hlasitě a zřetelně:

„Má ruka tiskne s radostí pravici největšího náčelníka Apačů. Jsme hotovi vykouřit s ním dýmku míru, neboť nejsme na válečné stezce. Chceme jen uctít léky velkého náčelníka, který odešel do věčných lovišť.“

Nato si oba náčelníci stiskli pravice. To zatím stačilo jako důkaz, že Komančové nemají zlých úmyslů.

Indiáni odvedli své koně k vodě, aby se zvířata mohla napít, a potom přisedali jeden po druhém k ohni. Vtěsnávali se do kruhu, v jehož středu zaujali místo Vinnetou a náčelník Komančů, a podle zásad indiánské důvěry se na ostatní ani nepodívali. Ale jeden z nich, než se posadil, se přece jen porozhlédl, a tu jeho zrak utkvěl na bratrech Pellejích. V jeho tváři to trhlo překvapením, muž stáhl obočí a zvolal:

„*Uff! Hasihakard tsari ordiétza ihkard* – jací psi zde sedí!“

„*Unoso mabuni husihakard* – koho to vidíš?“ tázal se překvapen náčelník.

„*Ojet pijánovit wuapo-u-sap* – tam sedí supi Llana Estacada!“ zněla rozhořčená odpověď.

Po těch slovech, která komančský bojovník pronesl v rozčilení víc než hlasitě, Komančové zbystřili pozornost, chopili se zbraní a všichni vyskočili. Jejich tváře vyhlížely najednou hrozivě a zlobně.

Běloši nerozuměli nářečí, jímž Komančové rozmlouvali, viděli jen, že se chápou zbraně; vymrštili se tedy a v jejich rukou se také objevily pušky a revolvery.

Jen Vinnetou zůstal klidně sedět a podivnou směsí angličtiny, španělštiny a místního indiánského nářečí oslovil lovce tak hlasitě, aby to všichni, oni i Komančové, jasně uslyšeli:

„Nechť moji bratři usednou a uklidní se. Jestliže rudí bojovníci uviděli mezi námi své nepřátele, nemusí mezi námi zbytečně téci krev. Co může uvést bojovník Komančů proti mužům, které spatřil?“

Rudoch vrhl zlověstný pohled po Mexikánech a potom odpověděl stejným nářečím, jakým jej Vinnetou oslovil:

„Lovil jsem na vodě Tovi-čuna, které bledé tváře říkají Muší řeka, a tam jsem zpozoroval stopu dvou jezdců, kterou jsem sledoval. Později jsem je uviděl, jak sedí pod stromem, a když jsem se připlížil, uslyšel jsem, že hovoří o Llanu Estacadu. Pravili, že tudy brzy pojede veliký průvod bílých lidí. Supové Llana zamýšleli se shromáždit, aby cestovatele přepadli a oloupili. Ptal jsem se svého srdce, zda mám dva supy zabít, ale chytrost mi poradila, abych to nečinil. Myslel jsem, že bude možné, aby…“

Vinnetou jej rychle přerušil, zřejmě nechtěl, aby Indián vyslovil svou myšlenku před Mexikány:

„Slyšel jsem dost. Ale ví můj rudý bratr bezpečně, že to jsou ti dva mužové? Nemýlí se?“ pravil.

„Jsou to oni!“ řekl Komanč slavnostně, se vším důrazem.

„Co odpoví bílé tváře na toto obvinění?“ obrátil se Vinnetou k Mexikáncům.

„Že to je lež a pomluva,“ vyštěkl zlobně Carlos Pellejo. „Nebyli jsme vůbec nikdy na Muší řece!“

„Jsou to oni,“ zvolal pobouřeně Komanč, „Vím, že…“

„Můj bratr nechť zachová klidnou mysl a ovládá svůj jazyk,“ napomenul ho jemně, ale důrazně Vinnetou.

Komanč se však ve svém rozhořčení nechtěl dát odbýt.

„Proč nesmí bojovník Komančů mluvit? Kdo schovává a kryje lupiče, je sám lupičem. Anebo nás přilákal náčelník Apačů, aby nás zradil?“

Vinnetou povstal, mlčky odložil všechny své zbraně a obrátil se ke Komančovi:

„Slyšel již někdy můj rudý bratr, že Vinnetou je zrádce? Slovo Apačovo je jako skála, na které noha stojí pevně a nesklouzne. Můj bratr nechť mě následuje a ponechá si zbraně! *Howgh!*“

Vyšel z křoví.

Komanč se okamžik rozmýšlel a potom Vinnetoua následoval. Když se octli o samotě, vzal jej náčelník Apačů za rámě a řekl:

„Můj bratr mi neporozuměl. Vinnetou zde již tábořil, když přišli bílí lovci s dvěma bratry; poznal, že oba mužové náleží k supům Llana Estacada. Souhlasí s tím, co pravil jeho bratr. Avšak proč mají jedovatí hadi vědět, že jsme prohlédli jejich falešné tváře? Nechť zatím věří, že synové Komančů jedou ke hrobu svého náčelníka!“

Komanč zamyšleně poslouchal Apače. Po tomto vysvětlení přikývl a již mírněji odpověděl:

„Nechť Vinnetou ví také vše. Ohnivá hvězda, náčelník Komančů, který jel se svým synem, jenž se nazývá Železné srdce, do města bílých tváří, se nyní vrací přes Llano do svých vigvamů. Bojíme se, že se přidají ke tlupě bělochů, kterou chtějí supové Llana zákeřně přepadnout, a proto jsme jim vyjeli vstříc, abychom je varovali. Nevěděli jsme, kde se supové pouště shromažďují, a proto jsme oba muže ponechali naživu, aby nás

vedla jejich stopa. Na řece Toyah se spojila jejich stopa se stopou jiných čtyř mužů, kteří zajisté nepatří k supům Llana Estacada.“ Komanč se odmlčel a potom dodal: „Nyní se setkáváme s Vinnetouem. Ptám se, co učiní náčelník Apačů?“

„Pojedu s vámi,“ řekl rychle Vinnetou, „neboť se mám setkat s přáteli, kteří také chtějí jet na Llano, ale nevědí nic o úmyslech supů.“

„Kdo jsou tví přátelé, s kterými se máš setkat?“

„Old Shatterhand a několik bílých lovců.“

„*Uff!*“ vyrazil ze sebe tlumeně Komanč. „Pak uděláme dobře, pojedeme-li společně!“

„Vinnetou o to svého rudého bratra žádá. Myslí si, že supové Llana se shromáždili a budou potrestáni za všechny své zločiny.“

Chtěl ještě pokračovat, ale z křoví se ozval pokřik a volání. Pak práskly dva nebo tři výstřely a země zaduněla pod údery koňských kopyt.

Oba Indiáni se rozběhli prudkými skoky k tábořišti.

Zastihli ležení v ruchu a shonu. Komančové pádili vesměs ke koním a čtyři běloši, Ben New Moon, Porter, Blount a Falser, stáli se svěšenýma rukama a bezradně se rozhlíželi kolem sebe. Bauman a syn lovce medvědů jediní seděli klidně na svém místě.

„Co se přihodilo?“ zeptal se Vinnetou.

„Mexikáni uprchli,“ odpověděl medvědobijce.

„Jak je to možné?“

„Nenápadně se přiblížili ke koním, pak se na ně vyšvihli, a než jsme mohli něco podniknout, zmizeli.“

„Pojedou vstříc své záhubě,“ potřásl hlavou lehce náčelník Apačů. „Synové Komančů nechť sestoupí s koní a nepronásledují oba muže. Opustíme při ranním rozbřesku Zpívající údolí a stopy nás povedou bezpečněji než temná noc. Polapíme pak brzy lidské dravce Llana Estacada.“

DUCH LLANA ESTACADA



Sanna

„My darling, my darling,
My love child much dear,
My joy and my smile,
My pain and my tear.

Ach ty mé nejdražší dítě,
Co se to v mém srdci děje,
Ty jsi má radost i úsměv můj,
Chmura i beznaděje.“

Tak zněla stará, líbezná ukolébavka z krajiny Tennessee svěžím ranním vzduchem větvemi mandlovníků a vavřínů, pod nimiž seděla stará černoška. Kývala se v jednotvárném rytmu písně a dívala se střídavě před sebe do vody jezírka a na obrázek, který držela v ruce.

Bylo čisté ráno, sluneční paprsky se vyhouply nad obzor a zlatily tichou nezčeřenou hladinu jezírka. Nahoře ve výšinách kroužil sup a dole na břehu několik koní labužnicky okusovalo stébla trávy. Na vrcholku cypřiše poskakoval drozd, a když dozněl hlas staré černošky, napodoboval pták poslední slabiky hlasitým: „Mi-tííír, mi-tíííír!“ Pestré vážky a mušky s kovově lesklými křídly poletovaly kolem korun nízkých palem i štíhlých cedrů a hejno trpasličích papoušků mezi sebou zápasilo o žlutá zrnka kukuřice na pláni vzadu za domem.

Stavení stálo blízko jezírka a bylo skryto v hustém pletivu mučenky, jejíž žluté, nasládlé plody, podobné slepičímu vejci, prorážely mezi hebkým listím. Jezírko s květnatou nádherou, s divoce rostoucím rostlinstvem jako někde v tropech, v

Mexiku nebo v Bolívii – a přece napodiv každému uprostřed vyprahlého Llana Estacada!

Drozd poskakoval ve větvích, zpíval, trylkoval a stará černoška si dál pobroukávala tichou ukolébavku s očima upřenýma před sebe do jediného místa: na starou fotografii, kterou občas přitiskla k chvějícím se rtům.

„Ty být můj milý, dobrý Bob," šeptala něžně, zadívaná upřeně na téměř už sešlou podobu chlapce, malého černouška, kterého držela černá maminka v náručí. „Můj malý Bob, ty být můj miláček. *Missus* být dobrá a nechat udělat obrázek Sanny a její dobrý Bob, ale když *missus* zemřít, massa prodat Bob! Sanna velice plakat, ale massa být velmi zlý a zlobit se a ptát se, k čemu potřebovat hloupá černoška malý Bob. Sanně zbýt jen obrázek, ona už nikdy nespatřit Bob, který se zatím stát veliký a silný. Och ty můj Bob…"

Zarazila se a pozvedla hlavu, jejíž stříbrný vlas se tak podivně odrážel od ebenové pleti tváře. Bylo slyšet blížící se dupot koně. Vyskočila, schovala fotografii chlapce do kapsy své kalikové sukně a vykřikla:

„Dobrý massa Bloody Fox se vracet! Sanna se moc radovat a ihned mu přinést maso a koláče kukuřičné."

Nedoběhla ani k domu, když se objevil Bloody Fox mezi stromy.

Vypadal bledě a znaveně a jeho kůň, blízek vysílení, pletl mátožně nohama.

„*Welcome*, massa!" vítala ho černoška s radostně rozzářenou tváří. „Sanna hned přinést jídlo, Sanna si přispíšit!"

„Ne, ne, Sanno," zadržel ji Bloody Fox. Seskočil ze sedla a hřbetem ruky si utřel potem orosené čelo. „Naplň všechny měchy vodou, to musíš udělat okamžitě. To je to nejdůležitější."

„Proč to má Sanna učinit? Proč nechtít massa Fox pojíst? On mít jistě už veliký hlad?"

„Mám, mám…, ale to počká. Sám se obsloužím. Ale potřebuji měchy, poněvadž chci ihned zase odjet."

„*Jessus, Jessus!* Proč nechat massa Fox starou Sannu pořád samotnou uprostřed suchého širého Llana?"

„Musím pomoci vystěhovalcům, kteří jedou přes Llano, aby nezahynuli, Sanno," řekl Bloody Fox. „Supové pouště je svedli,

a nemohl jsem zasáhnout, protože *stakemani* kolem nich utvořili řetěz.“

„Oni je zabít?“ spínala stará černoška zděšeně ruce.

„Ne, ne, Sanno. Spoléhám, že přijedou stateční bílí lovci od severu. Ti pomohou. Ale co prospěje pomoc, když nebude po ruce dost vody. Naložím na všechny koně měchy, jen vraníka, na kterém jsem přijel, tu nechám. Je k smrti unaven a vyčerpán.“

Bloody Fox vešel do stavení.

Domek, zbudovaný z rákosí a jemného bahna, měl jedinou malou místnost. Nad ohništěm z hliněných malých destiček se černal komín a pod ním byl zavěšen železný kotlík. Pod střechou visely kusy uzeného masa, po stěnách byly rozvěšeny nejrůznější zbraně. Podlaha byla pokryta kůžemi. Od stropu dolů viselo řemení, přes ně byly přehozeny kožešiny, a to byla dvě prostá lůžka. Přímo proti vchodu byla připevněna na zdi obrovská huňatá kůže bílého bizona se zachovanou vypreparovanou bizoní hlavou. A stranou v rohu stál jednoduchý stůl, dvě židle a vysoký žebřík, dosahující až k stropu.

Bloody Fox přistoupil ke kůži bílého bizona, dotkl se jí lehce pravicí, pokýval hlavou a zašeptal sám k sobě:

„Duchova maska… a vedle nože vrahů, kteří padli jeho koulí… Zdalipak ji jednou dostane i ten, který si ji zaslouží ze všech nejvíc?“

Pak mávl rukou, jako by zapuzoval dorážející myšlenky, ulehl na lůžko a zavřel oči. Ne, nechtěl spát, chtěl si jen odpočinout a připravit se na těžký úkol.

Asi za půlhodinu vešla Sanna. Dotkla se rukou Bloody Foxova čela a řekla tiše:

„Všechno je připraveno, massa.“

Bloody Fox bystře vyskočil. Odhrnul kožešinu na podlaze, z otvoru, který se objevil, vyhmátl plechovou schránku a z ní si doplnil v opasku střelivo. Pak vyšplhal po žebříku, odkrojil si maso a vyšel před stavení, kde bylo připraveno osm velkých kožených měchů, naplněných vodou. Byly vždycky dva a dva připevněny k sobě.

Na druhé straně jezírka se páslo pět koní. Bloody Fox je přivedl, jednomu dal sedlo, na němž před chvílí přijel, ostatní dostali měchy tak, že jim visel po každé straně jeden. Bloody

Fox pracoval rychle a černá Sanna mu vydatné pomáhala; nebylo to asi poprvé, co dělala podobnou práci.

„Massa Fox podnikat nebezpečnou věc," vzdychala přitom. „Co si počít, až on se jednoho dne nevrátit a nechat Sannu samotnou?"

„Vrátím se, milá Sanno, neboj se," konejšil ji Bloody Fox.

„Sanna být tak opuštěna, ani nemoci s nikým promluvit, jen s papoušky, s koňmi a s malým Bobem na obrázku."

„Tentokráte ti možná přivedu společnost," řekl Bloody Fox. „Mí přátelé jsou lidé, kterým jsem ochoten ukázat svůj tajný útulek. A bude s nimi i někdo, s kým si dobře popovídáš. Černoch, který se jmenuje Bob, jako tvůj miláček."

„Černý Bob?" zajásala Sanna. „Nemít on matku, která se jmenuje Zuzana, které však říkají Sanna? Nebýt prodán v Tennessee do Kentucky? Nebýt on můj milý, dobrý Bob?"

„Ale Sanno," řekl Bloody Fox, „co tě to napadá? Tolik černochů se jmenuje Bob! Jak by mohl být zrovna tenhle tvým synem?"

„Proč nemoci být on Bob? Jen když ho massa Fox přivést, Sanna ihned ho poznat!"

Bloody Fox se vyhoupl do sedla a projel podél umně vykopaného kanálu, vedoucího od jezírka, skupinou sosen a cypřišů, potom hájem kaštanů, mandlovníků a pomerančovníků, až dospěl k pásmu hustého křoví, které chránilo malou oázu před pískem a větrem.

Zde se před ním rozevřela širá, hrozivá, nevlídná písčina Llana Estacada…

Půl dne jízdy na severozápad od této oázy jela v poledních hodinách toho dne skupina jezdců, vedená Vinnetouem a náčelníkem Komančů. Vpředu jeli oba Indiáni, sledující ostřížím zrakem stopu obou Pellejů, za nimi lovec medvědů s mladým Martinem, pak vedle sebe Ben New Moon, Porter, Blount a Falser. Konečně zadní voj karavany tvořili Komančové.

Jeli mlčky, soustředěni na pozorování stop a okolí, v neustálém napětí, nespatří-li někde na obzoru tábor nebo kontury jezdců.

Konečně Vinnetou zastavil koně a seskočil ze sedla. V jemné

písečné půdě se pojednou objevilo víc stop. Byly rozesety v kruhu, zdálo se, jako by se tu někdo honil dokolečka jako při dětské hře. Vedle otisků kopyt se daly rozeznat i zřetelné šlápoty lidských noh. Kdosi zde patrně sesedl a pátral.

Vinnetou pečlivě ohledal místo, prozkoumal snad každý metr půdy a potom řekl náčelníkovi Komančů tak hlasitě, že to mohli všichni slyšet:

„Bledé tváře zde narazily na stopu a sestoupily, aby ji přečetly. Stopa je od pěti koní, kteří jeli uvázáni za sebou asi před třemi hodinami. Bledé tváře, které tvrdily, že jsou Mexikány, přečetly stopu a následovaly ji. To bylo před dvěma hodinami. Můj bratr z kmene Komančů nechť se přesvědčí. Stopy jsou zčásti ještě ostré, ale zčásti už zapadlé."

Komanč a lovec medvědů sestoupili a prohlíželi si opatrně stopy. Bauman zašel ještě o kus dál než Vinnetou a pojednou se udiveně napřímil.

„Viděl náčelník Vinnetou, že zde jezdec sestoupil? Proč to učinil?"

„Bílá tvář mladého věku ztrácela vodu, jak je vidět podle stopy, kterou jsme minuli," odpověděl Apač. „Sestoupil na tomto místě, aby lépe uzavřel měch anebo sud, který vezla jeho zvířata."

„Náčelník Apačů se domnívá, že vezl v měších vodu? Tolik vody? Pro sebe? A proč?" vrtěl nechápavě hlavou medvědobijce.

„Nikoliv," zavrtěl hlavou Vinnetou. „Mladý muž je buď sup, který má napojit ostatní dravce stepi, nebo je dobrý člověk a spěchá, aby pomohl jiným poctivým lidem."

„Snad výpravě, která má být svedena z cesty a přepadena?" vzrušil se lovec medvědů.

„Můj bratr hádá patrně správně. Sedneme na koně a rychle budeme sledovat stopy."

Vinnetou se vyhoupl do sedla, pobídl koně a rozjel se velmi rychle po otiscích, vedoucích teď přímo k severu.

Uprostřed nekonečného písku se jevila stopa jako zřetelná, souvislá čára. Cválali nevlídnou, skličující pustinou. Jen tu a tam vystupovalo osamělé skalisko nebo na obzoru šedozelený pás kaktusového porostu, jinak kolem dokola mělo Llano vzhled obrovského vyschlého jezera bez konce.

Uplynulo téměř celé odpoledne, než dospěli k místu, kde se

stopy zmnožily. Vinnetou prozkoumal okolí ve všech směrech, a když se vrátil, oznámil svým druhům:

„Muž s vodou jel odtud přímo k severu, avšak dvě bledé tváře se rozmýšlely, mají-li učinit totéž, a obrátily se směrem na východ. Koho máme sledovat?“

„Co navrhuje náčelník Apačů?“ řekl komančský náčelník.

„Stopa mladého muže je stopa dobrého člověka, neboť Mexikáni se od něho oddělili. Mohli bychom jet za ním, abychom jej varovali. Avšak oba bratři patří k supům a oddělili se proto, aby sdělili svým druhům, že nalezli stopu muže s vodou. Vinnetou navrhuje jet za supy. Souhlasí s tím jeho bratři?“

Komanč po krátké úvaze přikývl. Medvědobijce byl téhož názoru jako Vinnetou.

Zabočili ke stopě Mexikánů. Vinnetou zvolnil jízdu, aby jel přibližně stejným tempem jako pronásledovaní. Nechtěl je příliš brzo dohonit. Chtěl se především dovědět, kde je Murding Bowle, sídlo supů…

Na severovýchod od oázy, ve vzdálenosti asi jednoho dne jízdy, se táhla zvolna jako dlouhý přímý řetěz výprava vystěhovalců. Dvacet těžce naložených povozů s potahem šesti nebo osmi volů se pohybovalo krok co krok vpřed. Zvířata byla zemdlena, vyčerpána. Také na koních jezdců, kteří se zbraněmi v rukou střežili putující řetěz vozů, byla patrná únava. Jazyky jim visely z tlam, tekly jim sliny, slabiny se chvěly a nadýmaly a nohy se třásly, kdykoliv se zabořily kopytem do propadávající se písčité půdy.

Lidé se táhli se skloněnými hlavami podél průvodu. Zdálo se, že nemají ani tolik síly, aby udrželi obrovské biče, kterými donucovali tahouny k bystřejšímu pochodu.

Muž jedoucí v čele karavany měl dlouhé vlasy, kožený oděv, klobouk se širokou střechou a k tomu brýle na nose, které se jaksi nehodily k celé jeho postavě. Nabídl se karavaně, že ji povede, a teď ji skutečně vedl – do záhuby.

A tento člověk nebyl nikdo jiný než známý Tobiáš Bohuslav Burton.

Jeden z mužů donutil koně k poslednímu vypětí sil a dohonil Burtona.

„Nemůžeme dál,“ řekl těžce. Námahou polykal při každém slově, ba při každé slabice, již vyslovil. „Naši lidé neměli od

včerejška jediný doušek vody, všechno se muselo ponechat zvířatům. A poslední dva sudy nepochopitelným způsobem vytekly.“

„Horko… to všechno dělá horko,“ odpověděl s hraným povzdechem Burton. „Dřevo nepřiléhá, rozeschne se horkem a potom voda vyteče…“

„Horko?“ opáčil muž. „Zjistil jsem něco jiného. Ty sudy někdo navrtal, *sir*, *proto* nám vytekla voda.“

„To je nemožné! Kdo by to udělal! Tady v poušti – vždyť by byl sám proti sobě!“

„Totéž jsem si řekl já…,“ pravil muž a potřásl hlavou. „A přesto… je to tak, jak vám říkám. Nikomu jsem nic neřekl, abych nevzbudil zbytečně ještě zmatek… Ale mám obavy: podívejte se nahoru na oblohu. Supové tam krouží, jako by očekávali kořist. Jste si jist, že jdeme správnou cestou?“

Burton (on to byl, kdo sám v noci sudy navrtal) pomyslil na svou plechovou schránku plnou vody, kterou měl schovánu vzadu pod sedlem. Sklonil hlavu a ukázal jakoby těžce rukou před sebe na směrové kůly zasazené v písku:

„Jdeme úplně správně, jsem si tím jist, naprosto jist,“ zabručel. „Vidíte, ukazovatelé nás vedou.“

„Slyšel jsem, že supové Llana je někdy přemisťují, aby svedli karavanu z cesty a nechali zemřít lidi vysílením.“

„Snad dřív tomu tak bylo,“ pokrčil rameny Burton, „ale *stakemanům* už dávno odzvonili. Ostatně znám tuto cestu dobře i bez ukazatelů…“

„Proč však nejedeme kolem kaktusových trsů?“ znepokojoval se muž dál. „Tam bychom našli aspoň trochu šťávy k osvěžení…“

„Jedeme nejkratší cestou,“ zahučel Burton. „Vidíte před námi stopy malé jezdecké skupiny. Což by se odvážili tudy jet, kdyby cesta nebyla správná a bezpečná? Ostatně zítra dorazíme k prameni a tam uhasíte žízeň do libosti. Zítra touto dobou bude po všem…“

„Konečně!“ řekl muž uspokojen a nepovšiml si ani, jak Burton, když sklonil hlavu, nedovedl potlačit zlovolný úšklebek. Obrátil koně a jel ke svým druhům, aby je povzbudil a potěšil, že nejtěžší část cesty je již za nimi.

Mezi oázou a Bloody Foxovým domkem a mezi Murding Bowlem bylo kaktusové pole, neproniknutelné pro jednotlivého

jezdce, a tím spíše pro několik koní obtížených nákladem. Kdyby byl Bloody Fox na západním okraji kaktusového vřesoviště odbočil směrem na východ, byl by se dostal k písečnému údolí, které se stalo tak mnohému vystěhovalci osudným. Ale mladý muž byl přesvědčen, že lidé, které chtěl zachránit, se dali na severovýchod.

Slunce žhavě pálilo, pichlavé, ostré paprsky se propalovaly i skrz oděv, jezdec i zvířata trpěli žízní, potem, vysilující únavou. Jen s největší vůlí se přidržoval Bloody Fox při plné pozornosti a nepřestával pozorovat obzor pustiny.

Konečně uviděl, že se v dálce pohybuje několik rozptýlených tmavých bodů. Popohnal ihned koně ostruhami, a přesvědčen, že se blíží k přednímu voji vystěhovalců, zamířil přímo k nim. Štval sebe, svého koně i zvířata nesoucí vodu, protože věděl, že čím dřív přijede, tím víc lidí bude zachráněno před následky nadlidské únavy, vysílení a dlouhotrvající žízně. Když však přijel blíž, spatřil, že jezdců je mnohem víc, než kolik může tvořit přední voj cestující karavany, a že se také chovají jinak než putující vystěhovalci. Muži na koních se totiž rozdělili, jakmile spatřili přijíždějícího jezdce, ve tři skupiny: jedna jela vstříc Bloody Foxovi, druhá odbočila nalevo, třetí se rozjela napravo. Nebylo pochyby, snažili se Bloody Foxe obklíčit.

„*Heavens!*“ vykřikl Bloody Fox. „Nebesa – vždyť jich je skoro třicet! A nesou s sebou tyče… *all devils!* To jsou supové Llana a já jim vjel přímo do pasti!“

Obrátil se a snažil se co nejrychleji uniknout. Ale koně nesoucí měchy s vodou byli již příliš unaveni. Začali vzdorovat, trhali uzdami, vzpírali se na zadních nohách. Pronásledovatelé se blížili. Zbývala jen jediná možnost. Přeseknout řemení, které spojovalo Bloody Foxova koně se zvířaty vlekoucími měchy, a uniknout několikanásobné přesile.

„Jsou ztraceni a voda také,“ zaskřípal Bloody Fox zuby. „Ale zaplatí mi to!“

Uklidnil koně, zastavil jej na okamžik a přiložil svou pušku k líci.

Práskla jedna rána, druhá – a dva pronásledovatelé, kteří byli nejblíž, padli mrtvi k zemi. Ostatní – na okamžik zastrašeni – se s výkřiky vzteku zastavili.

Bloody Fox toho využil, otočil koně a prchal…

A týž den, asi hodinu jízdy od oázy směrem severním, cválala družina jezdců, která mířila pod vedením Old Shatterhanda k jihu. Sledovali v písku zřetelnou stopu té skupiny supů Llana Estacada, která jela před karavanou, vytrhávala tyče a nasazovala je do falešného směru k Murding Bowlu.

Old Shatterhand jel první, po boku s Železným srdcem, mladým komančským bojovníkem. Za nim se houpali na svých zvířatech věční škádlivci Hobble Frank a Tlustý Jemmy a nakonec jel Dlouhý Davy, Juggle Fred a černý Bob s Herkulesem. Old Shatterhand jel mlčky, soustředěn na čtení stop, zato Hobble Frankova výřečnost byla – jako skoro vždycky – k neutišení.

„Říkám ti, že se ve vědě nevyznáš," kázal Tlustému Jemmymu. „Máš vůbec ponětí o *astrologických* zákonech? Uznej už jednou mou vědeckou *inferioritu*! Co jsi viděl? Světelnou kouli, která spadla z oblohy? K smíchu! Copak myslíš, že obloha nemá nic lepšího na práci než osvětlovat tvé duševní temnoty světelnými koulemi a raketami?"

„Tak řekni, co si o tom myslíš ty," ponoukal mužíka Tlustý Jemmy.

„To jsi celý ty! Nejdříve mě neuznáváš, a pak chceš, abych tě udělal o nějaký ten stupeň Celsia chytřejším!"

„Anebo spíš nevíš, jak ten zjev vysvětlit?" mínil Jemmy.

„Mám tisíc možností, jak vysvětlit světelnou kouli!" rozlítil se mužík. „Taková světelná koule pro mne prostě nic není! To se rozumí, že vzniká docela jednoduše z fosforu a ohnivých hub…"

Byl ve svém výkladu přerušen Old Shatterhandem, který na ně volal a ukazoval rukou k jihu:

„Někdo sem přijíždí… a neklame-li mě zrak, je to osamělý jezdec. To je odvaha – pustit se tak sám do Llana Estacada."

„Zdá se, že jede k nám," řekl Juggle Fred, zastiňuje si oči.

Old Shatterhand vyňal dalekohled a přiložil jej k očím, chvíli jezdce pozoroval a pak zvolal překvapeně:

„To je přece Bloody Fox!"

Za několik vteřin stál mladý muž před nimi. Zprudka oddychoval, rozrušeně je pozdravil a všem tiskl ruku:

„Štěstí že jsem se s vámi setkal, *meššúrs!* Prosím vás, pomozte mi!"

„Co se stalo?“ řekl Old Shatterhand.

„Vystěhovalci jedou přes Llano Estacado a v nejbližší době je přepadne tlupa stepních supů. *Stakemani* je vlákali do léčky a zaútočí patrně ještě dnes v noci.“

„Vystěhovalci na Llanu? To jsou patrně ti, které hledáme? Kde jsou?“

„Na jihovýchod odtud. Zdá se, že míří k velkému kaktusovému poli. Viděl jsem třicet supů, kteří vytrhávají tyče a vedou vystěhovalce přímo tam.“

„Jak dlouho musíme jet, abychom je dohonili?“ zeptal se věcně Old Shatterhand.

„Tryskem něco přes tři hodiny.“

„*Well*,“ rozhlédl se lovec po svých druzích, „to znamená si pospíšit. Nesmíme ztrácet čas. Hovořit se dá i při jízdě.“

Vyrazil kupředu, vzápětí za ním se vyřítil Bloody Fox a v několika okamžicích celá skupina pádila v bouřlivém cvalu po stepi. Bloody Fox i při rychlé jízdě stačil Old Shatterhandovi vypovědět ve stručnosti všechno o svém setkání se supy Llana Estacada i o ztrátě čtyř koní, kteří nesli měchy s vodou.

„S pěti zvířaty jste se projížděl po stepi?“ usmál se Old Shatterhand. „Přímo uprostřed Llana Estacada? Hm, hm… Poslyšte, nebyl mezi nimi i kůň, na kterém jel kolem nás *Avenging ghost?*“

Podíval se zkoumavě na mladého muže. Bloody Fox potřásl hlavou a řekl:

„To je ten šestý, *sir!* Ostatně nemá už smysl dál to zatajovat. Doufám, že už nebude třeba, abych vystupoval jako *Avenging ghost*. Skončíme dnes se *stakemany* jednou provždy.“

„Bloody Foxi, jste mladý člověk, ale otevřeně vám říkám, že si vás vážím. Máte statečné srdce a smysl pro spravedlnost. A to je právě to, co dělá člověka člověkem. Jen jedno mi musíte ještě vysvětlit: máte-li tolik koní, pak musí být tady na Llanu místo, kde je voda a tráva, pravda?“

„Bydlím v malém domku u jezírka s oázou nedaleko odtud. Ukáži vám kde.“

„Tak tedy na pověstech o tom, že uprostřed Llana je zdroj vody, přece jen něco bylo,“ řekl Old Shatterhand.

Zvolnili na chvíli jízdu, aby si koně i jezdci odpočinuli, a potom ujížděli v plném trysku, pátrajíce po obzoru, neuvidí-li

řetěz vozů s vysílenými vystěhovalci. Ale trvalo ještě celou hodinu, než dorazili ke stopě jejich povozů. Jeli teď přímo k jihu ve svitu měsíce, který se vynořil na obloze a svým bledým světlem ozařoval stopy tak, že mohli jet stejně bezpečně jako za bílého dne. Po další hodině jízdy konečně zarazil Old Shatterhand koně a ukázal pravicí před sebe:

„Tam jsou," řekl. „Vidím vozovou hradbu." Obrátil se ke svým druhům a rozhodl: „Zatím zůstaňte na místě, vypátrám, jak to vypadá. Pak se vrátím a poradíme se, co dál."

Byl zpátky asi za půl hodiny a oznamoval:

„Mají dvanáct velkých vozů. Postavili je do čtyřhranu a uprostřed sedí bezmocně vystěhovalci. Nemají co jíst ani co pít. Voli nebudou zítra schopni jediného kroku, jestli nedostanou vodu. To nepatrné množství vody, co máme s sebou, nestačí ani pro lidi, neřkuli pro zvířata."

„Hrozné," zabručel Tlustý Jemmy. „Co si počneme?"

„Máme-li zachránit zvířata, musíme se postarat o déšť," řekl Old Shatterhand.

„Tady uprostřed Llana Estacada?" zvolal Hobble Frank. „*Sir*, vy jste se zbláznil! Vím, že leccos dokážete, ale tohle by nedokázal ani kouzelník Merlin! Na jakých *prismatech* chcete vyvolat déšť?"

„Nemám čas vám vysvětlovat *principy*," řekl Old Shatterhand. „Potřebuji především oheň na co možno nejširší ploše. Bloody Fox se zmiňoval o kaktusovém poli nedaleko odtud. Snad nám v tom pomůže. A teď vpřed!"

Vyhoupl se opět do sedla a rozjel se přímo k ohradě z vozů. Ostatní vrtěli hlavou nad Shatterhandovými záměry s deštěm, ale nevyptávali se už na nic. Když přijeli k vozové hradbě, narazili na muže, který se tu zřejmě pokoušel hlídkovat.

„Kdo jste?"

Old Shatterhand se opatrně přiblížil a nahlédl přes zaklíněné vozy.

„Old Shatterhand!" odpověděl rázně.

„*Zounds!* Jděte k čertu, to mi chybělo!" ozvalo se zaklení a muž, který procházel podél vozové hradby, se otočil a hnal se mohutnými kroky na druhou stranu, napříč prostranstvím uzavřeným vozy. Tam rychle odstranil zaklíněnou voj, vsedl na koně a prchal do písečné pustiny.

„To je Burton! Tobiáš Bohuslav Burton!“ zvolal Juggle Fred, který stál v tom okamžiku po boku Old Shatterhanda. „Za ním…“

Ale chlapík měl již příliš velký náskok. Uháněl zběsile, a kdyby ho mohli Old Shatterhand a jeho přátelé dohonit, uslyšeli by, jak si v této chvíli šeptá:

„Tak dobrá, dobrá, dostaneme všechny najednou. Old Shatterhanda i ty, kteří strkají prsty do něčeho, po čem jim nic není.“

Vinnetou a jeho přátelé nalezli Murding Bowle, místo, kde se ukrývali supové Llana, prázdné. Byla to rozměrná prohlubeň s trochou špinavé vody při dně. Tady byl opěrný bod *stakemanů*, odtud vyjížděli na své lupy a sem se vraceli, když se chtěli ukrýt. A tady vždycky nechávali hlídku, jejímž úkolem bylo dávat všem přicházejícím členům tlupy zprávy. Dnes výjimečně odjel i strážce s oběma bratry Pelleji, aby se účastnil přepadení.

Stopy to ukázaly tak jasně, že Vinnetou a jeho druzi je mohli sledovat až k místu, kde zločinci tábořili. Byli tak opatrní, že i v pustině postavili dvě hlídky, a Vinnetou se tedy nemohl v nechráněné krajině odvážit příliš blízko. Ale podařilo se mu alespoň je spočítat.

„Třicet pět supů čeká na kořist,“ řekl, když se vrátil. „Netuší, že zítra budou požírat skuteční supové jejich maso.“

„Co asi zamýšlejí?“ ptal se Ben Měsíček.

„Pojedou na sever, neboť oba bratři, kteří se vydávají za Mexikány, vydali se již tím směrem. Od severu také přišel posel, který oznámil, že supové mají zaútočit. Já a moji bratři pojedeme stejně – pomoci lidem, kteří mají být přepadeni.“

Se vší opatrností se vydali na cestu. Zanedlouho narazili na vozovou hradbu a na hlídky, které přecházely před ní. To už bylo opatření Old Shatterhandovo. Když přijeli blíž, uvítal je ostrý, bojovný výkřik Hobble Frankův:

„Stůjte! Kdo jste? Odkud přijíždíte?“

„Kulhavý lovec se nemusí ničeho obávat. Zde stojí Vinnetou se svými přáteli a přináší pomoc a vodu.“

„Vinnetou? Hurrá!“ zajásal Hobble Frank a roztančil se radostí. „Dovolte, abych vás všechny objal!“ Vyšplhal se na vůz,

a když před sebou uviděl oddíl Komančů, a ještě Portera s jeho druhy, zvolal překvapen: „U všech všudy, vždyť vy jste přijeli s oddílem jízdy! Mr Shatterhande, pojďte se podívat, tady se prohánějí duchové na koních v celých houfech!“

Ale to už ho z jedné strany objímal lovec medvědů a z druhé strany Martin a ze tmy vystupoval Old Shatterhand volaje:

„Vinnetou! Vinnetou! Zde jsem!“

Přátelé se vítali srdečným stiskem ruky, objetím i chlapskými polibky na tvář. Jen Železné srdce stál vážně před komančskými bojovníky a tiše jim vypravoval o zavraždění Ohnivé hvězdy, svého otce. Indiáni naslouchali mlčky, dívali se před sebe jakoby nepřítomně, ale v tom úporném mlčení byl vyřčen jejich soud nad pachateli. V té chvíli odsoudili supy Llana Estacada k smrti.

Old Shatterhand a Vinnetou pak svolali všechny muže k poradě a vypracovali válečný plán. Bloody Fox jim sdělil, že mezi veliké kaktusové pole na východ odtud se vkliňuje úzký písečný pruh, který vede přímo k sídlišti Ducha Llana Estacada. Old Shatterhand navrhl, aby toho využili pro svůj válečný plán.

„Zpozorují-li supové naši převahu, až zaútočí tady na tábor, dají se jistě na ústup. Pokusíme se o tohle: vehnat je na písečný pruh mezi kaktusovými poli, kaktusy pak zapálit, takže jim nebude zbývat žádná jiná cesta než přímo k obydlí Bloody Foxe. A tam na ně budete čekat vy s deseti Komanči,“ obrátil se k Bloody Foxovi. „Potom se buď vzdají, nebo budou zničeni.“

Všichni souhlasili.

Komančové i Bloody Fox se vydali ihned na cestu k oáze. Měli do svítání ještě dost času, aby se u jezera připravili k boji.

Noc zvolna ubíhala.

Stráže procházely táborem, střelci byli skryti za vozy, připraveni odrazit každý útok, a hlídky sledovaly ve svitu měsíce prostor před vozovou hradbou.

Čas se nekonečně vlekl.

Konečně obloha na východě zrůžověla a obrysy vozů se stávaly zřetelnější.

Pak v ranním rozbřesku uviděli supy Llana Estacada, kteří se objevili nedaleko odtud, asi tisíc kroků jižním směrem, na koních. Blížili se tryskem, přesvědčeni, že v této chvíli bdí sotva

tři muži a že tábor záludným jitřním nájezdem dokonale překvapí.

Každou vteřinou rostli před očima mužů, kteří pevně svírali své zbraně, připraveni v naprostém klidu ke střelbě.

Zločinci byli vzdáleni již jen pět set kroků.

Pak sto, osmdesát a ještě padesát kroků.

„Palte!“ zvolal Old Shatterhand.

Na třicet nečekaných výstřelů uvítalo nájezdníky a rozprášilo jejich sevřený voj v houf zmateně pobíhajících jezdců. Osm nebo devět mužů se skácelo s koní a zvířata, poděšená střelbou, vlekla své pány pískem, který se zbarvil krví.

„Hurrá! Zde stojí stateční lovci, vy lumpové,“ volal Hobble Frank z plna hrdla. „Neodvažujte se přiblížit, bojuje s námi Old Shatterhand a Vinnetou!“

Supové Llana objeli širokým kruhem tábor a potom nečekaně obrátili své koně a zkusili provést útok z opačné strany. Ani teď se jim však nedařilo lépe. Byli odraženi a ztratili dalších pět mužů. To jim už stačilo. Viděli, že neprorazí. Obrátili tedy zvířata a v čele s Burtonem zamířili přímo k jihu. Uvědomili si, že od této chvíle už bojují jen o holý život.

To byl pravý okamžik pro protiútok. Pod velením Old Shatterhanda byly odsunuty dva vozy a vystěhovalci se rozběhli nejdřív k raněným, zatímco ostatní popustili koním uzdy a hnali se za prchajícími. Nejrychleji však pádil Dlouhý Davy a Tlustý Jemmy, kteří se podle Old Shatterhandova plánu oddělili a odbočili směrem na jihozápad, ke kaktusovým pásům.

U Murding Bowlu se supové Llana na okamžik zastavili.

„Nemůžeme zde zůstat, jsou za námi,“ řval zděšeně Burton.

„Obkličují nás, zbývá nám jediná cesta – tam mezi kaktusovým pásem,“ odpověděl Carlos Pellejo. Nečekal ani na mínění svých druhů, nebyl ostatně čas na dlouhé rozvažování. Rozjeli se za ním všichni, ale když se přiblížili ke kaktusovému porostu, uvítal je kouř a dým hořících vyschlých květin. Davy a Jemmy je zapálili.

„Pakáž ďábelská!“ klel nenávistně Burton a skřípal zuby. „Dostat je tak do ruky! Musíme napravo mezi kaktusy… nic jiného nezbývá!“

„Není to slepá cesta? Neuvázneme nakonec někde v porostu?“ volal Emilio Pellejo.





„Nevím – ale nemáme na vybranou! To je poslední naše záchrana. Hněte sebou!“

Rozjeli se právě tím směrem, kudy předpokládal Old Shatterhand. Z levé strany sem přijížděli Komančové, za zády měli Old Shatterhanda s jeho skupinou; Jemmy a Davy číhali za hořící stěnou kaktusového porostu.

Léta a léta tu rostly kaktusy, uschlé opadávaly a na uschlých větvích zase vyrůstaly nové. Teď z této troudovité, sluncem vysušené masy šlehaly plameny, nejdřív lehce při zemi plápolaly, pak vyšlehly vysoko a zakrátko celé okolí hořelo jasným vysokým požárem. Stoupajícím žárem vznikl proud vzduchu, stále silnější a silnější, který se nakonec proměnil ve vítr. Čím víc se šířil požár, čím silněji vanul vítr směrem na jih, tím zřetelněji se blížilo to, co Old Shatterhand čekal. Obloha ztrácela svou jasnou modř, zežloutla, potom zešedla, přecházela v temnotu syté modročerné barvy – a na obloze se vytvořila hustá, temná mračna.

Vzduch byl žhavý. Zdálo se, že písek žhne a hoří. Nahoře v mracích se kmitl blesk, spadly první krůpěje, vždy hustší a hustší, až přešly ve vydatný, silný déšť.

Vystěhovalci i jejich potahy byli zachráněni.

Bloody Fox s deseti Komanči přijel do oázy s prvním rozbřeskem dne. Sanna, která je očekávala na prahu stavení, se Komančů ani v nejmenším nepolekala. Naopak, byla ráda, že po dlouhé době zase vidí lidské tváře. Ale ovšem první, co bylo, byla otázka po černém Bobovi. Bloody Fox ji potěšil slibem, že černý chlapec se zde asi brzo objeví, a potom spěchal dovnitř do domu. Když se po chvíli opět objevil, Komančové zůstali jako přimrazeni.

„*Uff! Pijánovič načo* – Duch Llana Estacada,“ zvolal Železné srdce a zíral na Bloody Foxe v jeho přestrojení.

Mladý muž měl přes sebe přehozenu bizoní kůži a mlčky kráčel ke svému koni. Komančům nedovolovaly přísné zásady sebeovládání žádné další otázky ani výrazy údivu. Nedali už najevo, že jsou ohromeni, a následovali Bloody Foxe k jeho stanovišti v jihovýchodním cípu kaktusových křovisek.

Brzy se objevil černý sloup kouře, který se proměnil v celou černou stěnu, proti níž zdola šlehaly jasné plameny.

„Oheň žene supy Llana,“ řekl Bloody Fox Železnému srdci.

„Můj rudý bratr uvidí už brzy tvář vrahů svého otce.“ Uchopil pevně pušku.

Černé mračno se přibližovalo, a jak postupoval požár kaktusů, vzduch sálal dusným žárem.

„*Uff!*“ zvolal Železné srdce. „Přicházejí!“

Byli už jen tři, všichni ostatní padli do rukou Old Shatterhandovi a jeho lidem. Jejich koně byli zaliti potem a jezdci sami se sotva drželi v sedlech. Burton byl první, kdo spatřil oázu. Dodalo mu to posledních sil. Nasadil koni ostruhy a jen prolétl kolem Bloody Foxe. Ten okamžitě otočil koně a hnal se za Burtonem. Řítil se tak divoce, že ztratil bílou bizoní kůži. Nepravý mormon štval koně až k domu, ale tam jako by zvíře opustil poslední zbytek sil: kůň klesl na přední, naráz se zhroutil k zemi a svým pádem vyhodil jezdce mohutným obloukem ze sedla. Ve vteřině klečel Bloody Fox u Burtona s nožem v ruce. Ale jak se k němu sklonil, aby mu zasadil smrtelnou ránu, vykřikl úžasem. Burtonovy dlouhé vlasy se oddělily od jeho hlavy, na zemi ležela paruka, dosud skrývající krátce ostříhané vlasy. Divokou námahou a šíleným strachem zohyzděný obličej zíral strnulýma, vytřeštěnýma očima na mladíka. Zlosyn si zlomil vaz. Bloody Fox si užasle mnul čelo a najednou z jeho rtů splynulo: „Stealing Fox!“ Ano, tento muž byl Stealing Fox, vrah jeho rodičů: Jeho jméno, vlastně část jeho jména, bylo to jediné, co si zachovala paměť nešťastného mladíka. Bloody Fox povzdychl, vsedl na koně, oblékl si opět bizoní kůži a jel vstříc svým druhům.

„Bloody Fox… Bloody Fox tedy byl Duchem Llana Estacada…,“ šeptali si mezi sebou udiveně.

Old Shatterhand k mladíkovi přistoupil a stiskl mu pevně pravici.

Bloody Fox ukázal na Burtona a tiše pravil:

„Tam leží vrah mých rodičů…, proto se mi zdálo od prvního okamžiku, že jeho tvář znám. Teď už se nikdy nedovím, kdo byl můj otec a moje matka.“

Ben Měsíček se obrátil k Juggle Fredovi, s kterým se už v táboře přátelsky objal, a také on ukázal na mrtvého:

„Stealing Fox! Přece jenom mi unikl; ale hlavní věc, že už nikdy nikomu neuškodí. Navěky mu zůstávám dlužen kulku.“

„Je mrtev a s ním jsou zničeni supové Llana. Teď zde bude

klid a bezpečí. A jestli některý ze *stakemanů* unikl, bude ho lehké chytit, odváží-li se vůbec ještě něčeho.“

Sanna, celá šťastná, že se po dlouhé době setkává s tolika lidmi, zvala všechny dál a vyptávala se všech, má-li jim připravit ze skrovných zásob občerstvení. Ale nejvíc a nejdéle rozmlouvala s černým Bobem. Když mu ukázala starou, zašlou fotografii, dobrý černoch se rozplakal a oba si padli do náruče.

Oheň v kaktusovém poli zvolna uhasínal. Komančové odjeli, aby přivedli do oázy vystěhovalce, kteří si po těžkých útrapách své cesty potřebovali pořádně odpočinout, a Bloody Fox pod stinnými korunami stromů vyprávěl o svém životě a o *Avenging ghostovi*. Odložil sice své přestrojení, nechtěl už nikdy vyjet do stepi jako Duch Llana Estacada, ale řekl, že zde v oáze zůstane i nadále. S věrnou Sannou – a Bobem, který prohlásil, že ji nikdy neopustí.

Bloody Fox vyprávěl tak zajímavě, že i hovorný Hobble Frank, který se jindy nikdy neopomněl vmísit do hovoru, jen naslouchal a naslouchal. Když se potom šel s Dlouhým Davym a Tlustým Jemmym projít o samotě, neodpustil si tlouštík štiplavou poznámku :

„Tak jsme se vlastně přece jen dostali do země duchů. Samozřejmě že trváš na tom, že Duch Llana Estacada je nadpřirozená bytost?“

„Umlkni!“ zvolal slavnostně Hobble Frank a mávl rozhodně rukou, až se mu rozlétly šosy jeho modrého fráčku. „Jestli jsem se v jednom případě trochu zmýlil, neznamená to, že jsem nesprávně *abdikoval* své vědecké poznatky! O tom, že existují *metafyzikální* světy, mám důkazů habaděj. Jednou ti je povím, až mě dostihneš ve vědě!“

„Ovšem, ovšem, rád si tvé důkazy poslechnu,“ usmíval se Jemmy. „Vím přece, že jsi znalec nad znalce a z gruntu dobrý chlap!“

„Uznáváš to dost pozdě, ale lépe pozdě než nikdy,“ odpověděl Hobble Frank spokojeně. „Vlastně jenom *mně* můžete děkovat, že jste se dozvěděli, kdo je Duch Llana Estacada. Nebýt toho, že jsem se setkal u Helmers Homu s Bloody Foxem, žili byste všichni v rajské nevědomosti! To mně musíte přiznat, a ty, starý valachu, především! Pomník za to

nežádám, stačí mi docela ten, který mi doufám postaví za můj čin v pohoří Ohnivých děr. Doufám, že si ještě pamatuješ, jak jsem pod vodou vyřídil náčelníka Ogallalů! Zkrátka… dopadli jsme nádherně, brachu. A teď pojďme zpátky k Bloody Foxovi, jistě nás všichni postrádají a nechci, aby o nás říkali, že nevíme, co je to *eklektika!*“

„Etiketa,“ opravil ho šeptem Jemmy, ale naštěstí to řekl tak docela tiše, jen pro sebe, že ho kulhavý mužík nezaslechl.

A tak maličký Hobble Frank s úsměvem vkročil do kruhu lovců, kteří zaháněli hlad a žízeň, strhl s hlavy svůj široký amazonský klobouk a zvolal, ukláněje se na všechny strany:

„*Meššúrs* – ať žije Duch Llana Estacada a všichni, kdo mu v dobré víře pomáhali!“

Albuquerque – *albukerk*
all devils – *ól devlz*
Avenging ghost – *evendžing goust*

behold – *bihould*
Ben New Moon – *ben ňú mún*
Benyon – *benjon*
Black Hills – *blek hilz*
Blain – *blejn*
Bloody Fox – *blady foks*
Blount – *blant*
Bowie – *boui*
Burton – *bértn*

caballero – *cavaljero*
Cadd – *ked*
caracho – *karačo*
caramba – *karamba*
casa – *kasa*
Cedar Crow – *sídr krou*
Coleman City – *koulmen sity*

dash it all – *deš it ól*
Davy – *dejvi*
death – *des*
delight – *dylajt*
diamond boys – *dajemond bojz*
digger – *dygr*

escondite – *eskondyte*
estancia del Cuchillo – *estansia del kučiljo*

Falser – *fólsr*
Fort Aubrey – *fórt óbri*
Fort Mason – *fórt mejsn*
Fort Sill – *fórt sil*
fortune – *fórčn*

gentleman – *džentlmen*

God bless my soul – *god bles maj saul*
good day, my boy – *gud dej, maj boj*
good evening, gents – *gud ívnyng, džents*
good luck – *gud lak*
greenhorn – *grínhórn*
Greenville – *grínvil*

have care – *hev kér*
heavens – *hevnz*
heigh-ho – *hej hou*
Helmers Home – *helmrz houm*
Helmers John – *helmrz džon*
Hobble Frank – *hobl frenk*
howgh – *hau*

Jemmy – *džemi*
Juggle Fred – *džagl fred*

Kentucky – *kentaki*

Llano Estacado – *ljano estakado*

Memphis – *memfis*
mezquitový – *mezkitový*
Murding Bowle – *mérdyng boul*

Old Joker – *ould džoukr*
Old Shatterhand – *ould šetrhend*
Owen – *ouin*

Pellejo Carlos – *peljecho karlos*
Pinto Rodriguez – *pinto rodrigez*
Platte River – *plet rivr*
pleasure – *pležr*
Porter – *pórtr*
precaution – *prikóšn*
pshaw – *pšó*

racoon – *rekún*
Red River – *red rivr*
Rio Conchos – *rio končos*
Rio Pecos – *rio pekos*

Salt Plain - *sólt plejn*
San Diego - *san dyego*
scout – *skaut*
Sierra Blanca – *siera blanka*
Sierra Guadelupe – *siera gadelupe*
Sioux – *sijú*
sir – *sér*
Sliding Bob – *slajdyng bob*
Spotted-Tail-Water – *spotyd tejl vótr*
Staked Plain – *stejkt plejn*
stakeman – *stejkmen*
Stealing Fox – *stýling foks*
Stewart – *sťuert*
store – *stór*

Taylorsville – *tejlorsvil*
Tennessee – *tenesí*
the shears – *dz šírz*
thousand devils – *sausend devlz*

vaquero – *vakero*

Wallace - *voles*
Washita Fork - *vošita fórk*
welcome - *velkam*
well – *vel*
Weller – *veler*
westman - *vestmen*

Yankee – *jenkí*
Yellowstone – *jeloustoun*
yes – *jez*

zounds – *zaundz*

OBSAH

KRVAVÁ LIŠKA 5
RÁNA DO ČELA 25
SUPOVÉ POUŠTĚ 44
ŽELEZNÉ SRDCE 61
KAPITÁN BENYON 79
HODINA DUCHŮ 97
ZPÍVAJÍCÍ ÚDOLÍ 114
KOMANČOVÉ 136
DUCH LLANA ESTACADA 143
SLOVNÍČEK VÝSLOVNOSTI . . . 165

KNIHY ODVAHY A DOBRODRUŽSTVÍ
Řídí Eva Dolejšová
Svazek 34

Karel May
DUCH LLANA ESTACADA

Z německého původního vydání Der Geist des Llano Estacado, vydaného nakladatelstvím Ustad Verlag, Bamberg, roku 1952,
volně přeložil Jiří Bernard.
Ilustroval Zdeněk Burian.
Vydalo jako svou 2869. publikaci
Státní nakladatelství dětské knihy, n. p.,
v Praze roku 1966.
Odpovědná redaktorka Jarmila Rosíková.
Výtvarný redaktor Jan Žbánek.

Z nové sazby písma Baskerville vysadila
a se 17 ilustracemi v textu vytiskla Svoboda,
grafický závod, n. p., v Praze.
10,41 AA (text 9,26, ilustr. 1,15), 10,46 VA.
D-10*50439. Náklad 156 000 výtisků.
2. vydání v SNDK. Brožovaný výtisk 13,70 Kčs

13-020-66 14/54 Vázaný výtisk 18,– Kčs